

Σκάνδαλα, υποσχέσεις και σταθερότητα Μομφή στα ψέματά τους Αρνούμεστε την κανονικότητά τους

Συνάντηση Δένδια-Μπλίνκεν στην Ουάσιγκτον, Οκτώβρης 2021

Εχουμε μπει χωρίς αμφιβολία σε μια παρατεταμένη προεκλογική περίοδο, με την παραδοξότητα που τη χαρακτηρίζει, να μην υπάρχει, δηλαδή, ανακοίνωση ακόμη της ημερομηνίας των εκλογών. Αυτές, όπως φαίνεται ...σέρνονται για μήνες, κάτω από το βάρος πολύπλευρων πιέσεων που δέχεται το αστικό πολιτικό σύστημα της χώρας, αλλά και υπό την αδυναμία της διασφάλισης μιας σταθερής κυβερνητικής λύσης. Το τελευταίο προκύπτει ως συνέπεια όχι μόνο του εκλογικού συστήματος, αλλά και της μη διαφαινόμενης

σαφούς υπεροχής κάποιου από τους βασικούς μνηστήρες της εξουσίας.

Η παράταση ενός πολέμου στην καρδιά της Ευρώπης, με χιλιάδες νεκρούς και με κατεστραμμένες τις υποδομές της Ουκρανίας, με δηλωμένες τις προθέσεις των εμπλεκόμενων ιμπεριαλιστών ότι δεν πρόκειται να αποδεχτούν ήττα εκ μέρους τους, ακόμη κι αν χρειαστεί να θυσιάσουν ακόμη περισσότερες χιλιάδες στρατιωτών και αμάχων, πιέζει ασφυκτικά τους συμμάχους, κυρίως των ΗΠΑ, να θυσιάσουν τις οικονομίες τους χάριν νέων εξοπλισμών, αλλά και να παραχωρή-

σουν τα εδάφη τους, ιδιαίτερα οι εξαρτημένες από αυτές χώρες, στην υλοποίηση των βάρβαρων πολιτικών τους επιδιώξεων. Η αποστολή όπλων και πολεμικού υλικού ίσως να μην είναι αρκετή στις απαιτήσεις τους σε σύντομο διάστημα, ενώ είναι σαφές ότι οι όποιες ...δυσλειτουργίες στο ΝΑΤΟ θα πρέπει να υποταχτούν στις ανάγκες του τυπικά ακήρυχτου πολέμου ΗΠΑ και Ρωσίας που ζει ο πλανήτης.

(συνέχεια στη σελ. 2)

Όταν τα σύννεφα του πολέμου φουντώνουν, οι λαοί πρέπει να δώσουν τις δικές τους απαντήσεις στον δρόμο!

Το ΚΚΕ (μ-λ) καταθέτει πρόταση πλατιάς πανελλαδικής αντιπολεμικής κοινής δράσης μέσα στον Φλεβάρη, με βάση τη συμπλήρωση ενός χρόνου από την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία, αλλά και την επερχόμενη επίσκεψη του Μπλίνκεν.

σελ. 6

Νομοσχέδιο για τον αποκλεισμό κομμάτων από τις εκλογές
«Μπλόκο» στον Κασιδιάρη ή κάτι περισσότερο;

σελ. 5

Τα ελληνοτουρκικά περνούν απ' την Ουάσιγκτον

Η πρόσφατη επίσκεψη του Τούρκου ΥΠΕ στις ΗΠΑ κατέδειξε για πολλοστή φορά τον καθοριστικό ρόλο που παίζει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στις εξελίξεις.

σελ. 7

Για την απεργία στη «Μαλαματίνα» και τα επόμενα απαραίτητα βήματα
Συνεχίζει για 60 μήνα η απεργία στη «Μαλαματίνα», δείχνοντας το πραγματικό κουράγιο και την αποφασιστικότητα των απεργών να αγωνιστούν για το δικό τους μέχρι το τέλος.

σελ. 9

Μέσα στην πανδημία, οι πλούσιοι πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι

Με αφορμή την ετήσια σύνοδο του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου στο Νταβός της Ελβετίας κυκλοφόρησε η έκθεση της αγγλικής ΜΚΟ Oxfam σχετικά με την πορεία της παγκόσμιας οικονομίας στα χρόνια της πανδημίας 2020-2022.

σελ. 20

Τιμάμε τη μνήμη του συντρόφου Αντρέα Βογιατζόγλου

Σάββατο 28 Γενάρη, 6:00 μμ.
ΣΙΝΕ STUDIO,
Σπάρτης και Σταυροπούλου 33,
Πλατεία Αμερικής

Αποσπάσματα από τις ομιλίες

σελ. 12,13

Ουκρανία

Κλιμακούμενοι ιμπεριαλιστικοί τυχодиωκτισμοί σε πυρακτωμένο έδαφος

σελ. 19

Σκάνδαλα, υποσχέσεις και σταθερότητα

συνέχεια από σελ. 1

Έτσι, παρόλες τις υπαρκτές δυσκολίες της Γερμανίας να στείλει τα άρματα Leopard στον Ζελένσκι, κάτι που θα την φέρει σε ακόμη μεγαλύτερη αντιπαράθεση αλλά και εμπλοκή με τη Ρωσία, βρέθηκε τρόπος να διευθετηθεί, ενώ και η εκκρεμότητα με την ένταξη της Φιλανδίας και της Σουηδίας στο ΝΑΤΟ έχει μπει στο παζάρι των εξοπλισμών της Τουρκίας με τους Αμερικάνους για τα αεροπλάνα, φέρνοντας επιπλέον μπελάδες στη ντόπια αστική τάξη. Πρόκειται για ένα σισύφειο μαρτύριο, στο οποίο έχουν υποτάξει οι Αμερικάνοι και τους δύο γειτονικούς λαούς, ώστε να ελέγχονται οι μεταξύ τους ανταγωνισμοί από τη μία, αλλά και να υποτάσσονται στα σχέδιά τους οι κυβερνήσεις τους, από την άλλη.

Παράλληλες εκλογές, ταυτόχρονες ρυθμίσεις

Δεν είναι, λοιπόν, τυχαίο ότι μπορεί να επιδιωχθεί να συμπέσουν οι εκλογικές διαδικασίες στις δύο χώρες, ούτε βεβαίως θα πρέπει να αμελείται ότι παράλληλα διεξάγονται και προεδρικές εκλογές στην Κύπρο.

Σε αυτή την κρίσιμη πολιτική περίοδο, που αφορά χώρες άμεσα εμπλεκόμενες στους σχεδιασμούς των ΗΠΑ στην Α. Μεσόγειο, με ιδιαίτερη βαρύτητα να αποκτά η καλύτερη επαναπροσέγγιση της Τουρκίας στους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές, η σχεδιαζόμενη επίσκεψη Μπλίνκεν στην περιοχή αποκτά ιδιαίτερη σημασία για τους λαούς αυτών των χωρών. Υπολογίζε-

ται ο ερχομός του να συμπέσει με την ανάδειξη νέου προέδρου στην Κύπρο, αλλά και να έχουν μπει οι εκλογικές διαδικασίες στις δύο χώρες στην τελική ευθεία. Αυτή η παρουσία θα σηματοδοτήσει τις μετεκλογικές απαιτήσεις των Αμερικάνων στην περιοχή, ενώ εντάσσεται στην προσπάθεια των ΗΠΑ να δηλώσουν την απαίτησή τους για ηρεμία, σταθερότητα και ανοιχτούς διαύλους επικοινωνίας, καθώς, όπως δήλωσε ο Αμερικάνος πρέσβης στη χώρα μας Τσούννης: «Οι δύο χώρες έχουν ικανούς διπλωμάτες και μπορούν να μιλήσουν για να κατευνάσουν εντάσεις». Θα είναι ένας διάλογος χωρίς να αποκάλυπτεται το περιεχόμενό του και

με τους Ευρωπαίους απ' έξω, τη στιγμή που Γάλλοι και Γερμανοί έχουν δηλώσει το ενδιαφέρον τους για την περιοχή.

Συγχρόνως, οι απαιτήσεις των Ευρωπαίων, και δη των Γερμανών, να ελέγξουν το πακέτο ανάπτυξης και τη μοιρασιά του δημιουργούν τριβές στην κυβέρνηση, ιδιαίτερα όταν αυτές συνδέονται και εμφανίζονται μέσω σκανδάλων του τύπου ΕΥΠ και Καϊλή.

Πλαστά διλήμματα

Βαδίζουμε, λοιπόν, σε κρίσιμες εκλογές, που συσκοτίζονται με κυρίαρχα προτάγματα τα σκάνδαλα, τις μίζες και κυρίως τις άφθονες υποσχέσεις για αυ-

ξήσεις στον κατώτατο μισθό και στις συντάξεις, νέο μισθολόγιο στο δημόσιο, επαναφορά 13ης σύνταξης και ακόμη είμαστε στην αρχή. Χρειάστηκε συνέντευξη του πρωθυπουργού, μπας και πειστούν οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι, που βιώνουν μια ραγδαία φτωχοποίηση εδώ και μήνες, ότι προσεχώς κι αν... εκποιήσουν σωστά την ψήφο τους, μπορεί να δουν καλύτερες μέρες. Την ίδια στιγμή, οι προβλέψεις τους για ανάπτυξη... διορθώνονται επί τα χείρω, ενώ απέναντι στην καλπάζουσα ανεργία προωθούν, πάντα προεκλογικά, έναν διαγωνισμό του ΑΣΕΠ με χιλιάδες υποψήφιους νεολαίους να αναζητούν μια δουλειά κάπως πιο σταθερή.

Όσο κι αν προσπαθεί ο Μητσοτάκης να ωραιοποιήσει την κατάσταση που ζούμε εξαγγέλλοντας την κορύφωση των αυξήσεων που επιτέλους θα αποκλιμακωθεί, η πραγματικότητα των λογαριασμών στην ενέργεια, τα super market, την καθημερινότητα που καλούνται να πληρώσουν τα λαϊκά στρώματα είναι αδιάσειστη μάρτυρας της ληστείας που υφίστανται τα νοικοκυριά. Παράλληλα, η απόφαση για απελευθέρωση των πλειστηριασμών επικρέμεται απειλητικά στα κεφάλια κάθε οικογένειας που έχει ακόμη μια στέγη για να χάσει την οικογένεια, αφού πάνω από 700.000 σπίτια βρίσκονται σε κίνδυνο κατάσχεσης.

Εκδήλωση-συζήτηση του ΚΚΕ(μ-λ) στο Ηράκλειο

Ο λαός μας βιώνει καθημερινά στο πετσί του τις συνέπειες της αντιδραστικής - αντιλαϊκής πολιτικής της κυβέρνησης της ΝΔ, που υλοποιεί κατ' εντολή του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου. Η πολιτική της φτώχειας, εξαθλίωσης, ακρίβειας χτυπάει ολόένα και μεγαλύτερα κομμάτια του λαού μας. Τα καύσιμα, η ενέργεια, τα είδη πρώτης ανάγκης γίνονται απρόσιτα για τους περισσότερους από μας, την ίδια στιγμή που τα μεροκάματα, οι μισθοί και οι συντάξεις είναι καθηλωμένα. Με τις εργασιακές σχέσεις να μας γυρίζουν στον μεσαίωνα. Με την περιθάλψη να γίνεται όλο και πιο απρόσιτη για τα πλατιά λαϊκά στρώματα και την παιδεία για λίγους κι εκλεκτούς να επιβάλλεται διά νόμου. Παρά την αδρανοποίηση - περιθωριοποίηση του λαϊκού παράγοντα για δεκαετίες, το σύστημα φοβάται, αγωνιά μην τυχόν ο λαός ξαναβρεθεί στο προσκήνιο των εξελίξεων και αρχίσει και πάλι να υπερασπίζεται, διεκδικεί και διευρύνει κατακτήσεις και δικαιώματα. Γι' αυτό παίρνει τα μέτρα του, θωρα-

κίζει το νομικό του οπλοστάσιο με αντεργατικούς νόμους (4808/21), τρομοκρατεί και καταστέλλει με τα ΜΑΤ σε εργοστάσια, πανεπιστήμια, διαδηλώσεις, σέρνει σε δίκες αγωνιστές, απαγορεύει και ποινικοποιεί απεργίες, εντείνει παραπέρα τη φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής.

Την ίδια στιγμή θέλουν τον λαό χειροκροτητή στην πολιτική της εξάρτησης, της παραπέρα πρόσδεσης της χώρας στο άρμα ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, δήθεν για την εθνική μας ασφάλεια. Έχουν μετατρέψει τη χώρα σε απέραντη αμερικανονατοϊκή βάση, δίνουν γη και ύδωρ στους ιμπεριαλιστές για την υλοποίηση των δολοφονικών τους σχεδίων. Η όξυνση του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού, ο άδικος πόλεμος στην Ουκρανία αλλά και η αντιπαράθεση στη Μέση και Άπω ανατολή, στα Βαλκάνια, στη ΝΑ Μεσόγειο δημιουργούν επικίνδυνες καταστάσεις για τους λαούς, προσφυγιά, αφανισμό λαών και εθνοτήτων.

Αποτελεί αναγκαιότητα του σήμερα η ανάπτυξη και οργάνωση των λαϊκών αγώνων, ως το μόνο

δρόμο που πρέπει να βαδίζει ο λαός μας για να μπει φραγμός στον εργασιακό - κοινωνικό μεσαίωνα. Κόντρα στον εκλογικό κρετινισμό και στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες που καλλιεργούνται, η νεολαία, οι εργαζόμενοι πρέπει να πάρουν τις τύχες τους στα δικά τους χέρια και να παλέψουν για τη ζωή τους. Σ' αυτή την κατεύθυνση το ΚΚΕ(μ-λ) έχει καταθέσει πρόταση συντονισμού και κοινής δράσης οργανώσεων, συλλογικοτήτων, αγωνιστών με αναφορά στο κίνημα και την αριστερά, για να συσπειρωθούν δυνάμεις στα μέτωπα της περιόδου και να ανατραπεί το κλίμα παράλυσης και μοιρολατρίας.

Για την πολιτική κατάσταση που διαμορφώνεται αλλά και για την πρόταση που απευθύνει, η Κ.Ο. Ηρακλείου του ΚΚΕ(μ-λ) καλεί τους πολίτες να συμμετέχουν στην ανοιχτή

εκδήλωση - συζήτηση
την Παρασκευή 10 Φλεβάρη
στις 6:30μμ στο Εργατικό Κέντρο Ηρακλείου.

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkeml.gr

**Όχι στις αυταπάτες
Μαζική λαϊκή αντίσταση**

Απέναντι σε αυτή τη δύσκολη περίοδο που ζουν οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα, καμία αυταπάτη δεν πρέπει να καλλιεργηθεί, είτε από κινήσεις εντυπωσιασμού όπως η μομφή που συζητιέται με αφορμή τις αποκαλύψεις των υποκλοπών, είτε με συνεντεύξεις και ανέξοδες δηλώσεις των δύο βασικών δελφίνων της διακυβέρνησης της χώρας περί ανάπτυξης, πλειοδοτώντας στην ευμάρεια που επίκειται μόλις αυτοί εκλεγούν.

Είναι γνωστά τα έργα τους. Η προσπάθεια να ψαρέψουν ψήφους στη λογική του μικρότερου κακού ή της απαλλαγής από τη χειρότερη κυβέρνηση δεν πρέπει να μείνει αναπάντητη από τις δυνάμεις που πραγματικά παλεύουν για την οικοδόμηση διεξόδου στα λαϊκά συμφέροντα και όχι για το κυνήγι του εκλογικού ποσοστού για είσοδο στο κοινοβούλιο, με αμφίβολες και πολλακείς αποτυχημένες εκλογικές συμπτώσεις.

Είναι αναγκαία η αποκάλυψη των πραγματικών προταγμάτων των αστικών δυνάμεων. Η απαίτηση του Μητσοτάκη για άλλη

μία τετραετία, ώστε να περάσει όσα αντιλαϊκά νομοσχέδια δεν πρόλαβε και του ΣΥΡΙΖΑ για μια πιο ήπια συμμόρφωση στις απαιτήσεις του κεφαλαίου, όπως έκανε και όταν κυβέρνησε, αλλά και οι επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών στη χώρα θα πρέπει να είναι καθημερινά στο στόχαστρο του κινήματος, ενώ επιβάλλεται η προσπάθεια αποτροπής αυτών των στοχεύσεων.

Η επίσκεψη Μπλίνκεν, καθώς και οι επιδιώξεις του ΝΑΤΟ στη χώρα, θα πρέπει να βρουν το λαϊκό κίνημα σε επαγρύπνηση. Σε αυτό απαντάει η πρόταση του ΚΚΕ(μ-λ) για κινητοποίηση στον ερχομό του, που μακάβρια συμπίπτει με τη συμπλήρωση ενός έτους από την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία. Η πάλη του λαού δεν αναστέλλεται επειδή ο Τσίπρας ανακάλυψε τους ωτακουστές της ΕΥΠ -λες και δεν το ξέραμε- ούτε γιατί οι υποσχέσεις για επιδόματα πείνας θα μας βομβαρδίζουν όσο πλησιάζουμε στις κάλπες. Η κρισιμότητα της περιόδου αλλά και αυτών των εκλογών θα μας επιφυλάξει πολλές ανάλογες αποκάλυψεις και από τις δύο μεριές, αφού μόνο έτσι μπορούν να απευθυνθούν στους ψηφοφόρους τους.

**Έναν χρόνο χωρίς
τον σ. Ντίνο Παπαδόπουλο**

Αυτόν τον Φλεβάρη συμπληρώνεται ένας χρόνος από τότε που έφυγε από κοντά μας ο Ντίνος, μετά από σκληρή μάχη για την υγεία του. Κι όμως, οι σύντροφοι και οι συναγωνιστές του νιώθουμε ακόμα την παρουσία του σε κάθε πτυχή της δράσης μας. Είναι το πολιτικό του στίγμα, η εμπειρία που έχει αφήσει ανεξίτηλα, η ταύτισή του με το ΚΚΕ(μ-λ) στα Τρίκαλα σχεδόν μισό αιώνα που δεν μας αφήνει να τον ξεχάσουμε.

Αξέχαστος επίσης μένει για την οικογένεια και τους συγγενείς του, τους φίλους του, τους συναδέλφους, τους συνεργάτες, τους γνωστούς του. Ο ήπιος χαρακτήρας του, το χαμογελαστό του πρόσωπο, η προθυμία του να συζητήσει για όλα τα θέματα χωρίς παρωπίδες και προκαταλήψεις, τον έκαναν ιδιαίτερα αγαπητό στην πόλη των Τρικάλων.

Θέλοντας να τιμήσει τη μνήμη του και να συνεχίσει το δρόμο που βάδισε και ο σ. Ντίνος, η Κ.Ο. Τρικάλων του ΚΚΕ(μ-λ) οργανώνει εκδήλωση μνήμης την Κυριακή 12 Φλεβάρη στην αίθουσα «Αίγλη» του ξενοδοχείου «Πανελλήνιον» στις 11 το πρωί.

Κ.Ο. Τρικάλων του ΚΚΕ(μ-λ)

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Στη μνήμη του σ.Βασίλη Καμαρέτσου
ο αδελφός του Γιώργος έδωσε 50ερώ
για ενίσχυση της Προλεταριακής Σημαίας.

Αποψη

«**Κ**υριάκο, δώς' τα όλα». Αυτό ήταν το κλίμα που έντεχνα είχε καλλιεργηθεί από το Μαξίμου και αναπαρήγαγαν τα φιλικά προς την κυβέρνηση ΜΜΕ πριν από τη συνέντευξη του πρωθυπουργού με αναφορά στην οικονομία, ανάπτυξη και την αγορά εργασίας, την περασμένη Δευτέρα 23/1. ΕΡΤ και ΣΚΑΪ έκοψαν(!) μετά το πρώτο δεκάλεπτο τη ζωντανή αναμετάδοση της συνέντευξης Μητσοτάκη. Ακριβώς γιατί δεν είχε καμιά προεκλογική εξαγγελία. Το ωραίο είναι ότι αρκετοί κυβερνητικοί κονδυλοφόροι που πριν έγραφαν ότι «το αφεντικό τρελάθηκε», έκαναν την ανάγκη φιλοτιμία εκθειάζοντας τη σοβαρότητα του πρωθυπουργού και τα μηνύματα που έστειλε... στις αγορές.

Συνέντευξη Μητσοτάκη**Δημοσιονομική σταθερότητα για ανάκτηση
επενδυτικής βαθμίδας για την ντόπια ολιγαρχία****Βάθεμα της φτώχειας για το λαό**

Αλήθεια είναι ότι το κύριο μέλημα του πρωθυπουργού ήταν να καθησυχάσει τα κέντρα έξω από τη χώρα ότι στην προεκλογική περίοδο δεν πρόκειται να υπάρξει απόκλιση από τα στενά και σφικτά όρια της «δημοσιονομικής σταθερότητας», των «πρωτογενών πλεονασμάτων» και των αντιλαϊκών υποχρεώσεων του Ταμείου Ανάκαμψης. Χαρακτηρίζοντας «οικονομικά βουντού» αυτά της αντιπολίτευσης, ξεκαθάρισε ότι «δεν παίζει τις τύχες της χώρας κορόνα γράμματα, όπως έκανε η κυβέρνηση Τσίπρα - Βαρουφάκη», θέτοντας το νέο εθνικό στόχο της ανάκτησης της επενδυτικής βαθμίδας. Αυτό ήταν και το μήνυμά του προς την ντόπια ολιγαρχία, η δυνατότητα χαμηλότερου κόστους δανεισμού. Το «φως» από τους απ' έξω θα έρθει μόνο με κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Ουσιαστικά τα μέτρα στήριξης για το λαό δεν είναι μόνο φιланθρωπικά φιλοδωρήματα, αλλά και μέτρα που έρχονται ουσιαστικά να στηρίξουν το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο. Τα διάφορα voucher, pass, οι φορολογικές απαλλαγές, έρχονται για να ενισχύσουν την κερδοφορία των καπιταλιστών, να συνεχίσουν και να διευρύνουν σ' αυτές τις συνθήκες τη μεταφορά πλούτου από κάτω προς τα πάνω και από μέσα προς τα έξω. Η ανάπτυξη που ευαγγελίζεται ο Μητσοτάκης και τα τεράστια κέρδη που καταγράφονται σε ενέργεια, φάρμακα κι αλλού σε καμιά περίπτωση δεν οδηγούν σε δικαιότερη διανομή στο λαό. Το αντίθετο, προϋποθέτουν την αφαίμαξη των λαϊκών εισοδημάτων και την εξαφάνιση εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων.

Ο Μητσοτάκης παραδέχθηκε ότι το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι η ακρίβεια. Την απέδωσε βέβαια, όπως συνηθίζει, στον πόλεμο στην Ουκρανία, επιχειρώντας ακόμη μια φορά να κρύψει όλο το πλαίσιο λειτουργίας του συστήματος που έχει εκτινάξει τον πληθωρισμό τόσο τον ενεργειακό όσο και ιδιαίτερα στα τρόφιμα. Μάλιστα ήταν προκλητικός, δηλώνοντας ότι το καλάθι του νοικοκυριού έφερε... «διαφάνεια και συγκρισιμότητα» στις τιμές. Οπότε, ας χορτάσει ο λαός διαφάνεια και πάταξη της αισχροκέρδειας. Αυτό το τελευ-

ταίο αποτελεί φτύσιμο στα μούτρα των νοικοκυριών, όταν η κυβέρνηση έχει ανάψει το πράσινο φως στις επιχειρήσεις να μειώνουν τις ποσότητες στις συσκευασίες, αυξάνοντας παράλληλα και τις τιμές.

Καμιά μείωση των ληστρικών έμμεσων φόρων δεν πρόκειται να υπάρξει. Ο Μητσοτάκης το ξέκοψε, αιτιολογώντας ότι αυτή η κίνηση θα στερήσει έσοδα από τον προϋπολογισμό. Περίπου 3 δισ. € παραπάνω από την προηγούμενη χρονιά ήταν τα έσοδα από τον ΦΠΑ λόγω της εκτίναξης του πληθωρισμού. Είναι αποκαλυπτικό της ισοπέδωσης των λαϊκών εισοδημάτων.

Ο πρωθυπουργός μίλησε για αύξηση του κατώτατου μισθού από 1η Απρίλη. Δεν έγινε συγκεκριμένος, αλλά επανέλαβε το πλαίσιο καθορισμού της αύξησης, που είναι η «ανταγωνιστικότητα των ελληνικών επιχειρήσεων». Μάλιστα ήταν ασταμάτητος στα ξετσιπώτα ψέματα, δηλώνοντας ότι «υπάρχει μια σημαντική βελτίωση του μέσου εισοδήματος της μισθωτής εργα-

σίας» και ότι επιδιώκει «οι εργαζόμενοι να μπορούν να δουλεύουν σταθερά, να είναι πλήρους απασχόλησης και κατά συνέπεια να έχουν πολύ μεγαλύτερο εισόδημα»! Πραγματικό θρασίμι, αλλά το συνέχισε μιλώντας για «ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις»(;) και «παροχές σε είδος-stock options» των επιχειρήσεων στους εργαζομένους.

Για τους μισθούς στο δημόσιο εξήγγειλε νέο μισθολόγιο από το 2024, που όμως θα συνδέεται άμεσα με την αξιολόγηση. Όσο για την επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού, ούτε λόγος. Για τους συνταξιούχους και τα αναδρομικά τους, παρέπεμψε στα δημοσιονομικά δεδομένα που θα έχει η κυβέρνηση το Φεβρουάριο.

Απλά του αέρος ήταν τα λόγια του πρωθυπουργού αναφορικά με την ανεργία. Αναφέρθηκε σε στατιστική μείωση της ανεργίας όταν στον κρατικό προϋπολογισμό προβλέπεται μείωσή της το 2023 κατά 0,1%. Μάλιστα η ΔΥΠΑ (πρώην ΟΑΕΔ) ανακοίνωσε πάνω από 1εκατ. μακροχρόνια ανέργους. Η λύση είναι... τα ΙΕΚ που μέσω των προγραμμάτων κατάρτισης και δεξιότητων που αντλούν σημαντικούς πόρους του Ταμείου Ανάκαμψης μπορούν να προσφέρουν φτηνό εργατικό δυναμικό στο κεφάλαιο.

Κλείνοντας, δυο τελευταία ζητήματα. Το πρώτο αφορά τους πλειστηριασμούς. Δεν φτάνει ο χώρος για να αναπαραγάγουμε το αβαβά του Μητσοτάκη. Ακατάληπτος, κουβέντα για προστασία της κατοικίας, αλλά προστασία των τραπεζών από τους κακοπληρωτές. Το δεύτερο αφορά τους αγρότες που βρίσκονται σε κινητοποιήσεις την περίοδο αυτή. Ειρωνικός, μίλησε για επετειακές κινητοποιήσεις και για πολύ ικανοποιητικές τιμές στα αγροτικά προϊόντα αναφερόμενος στο λάδι.

Η συνέντευξη Μητσοτάκη θα μπορούσε να είναι τμήμα αυτής της ΔΕΘ τον περασμένο Σεπτέμβρη. Το μήνυμά του προς τους ιμπεριαλιστές και το ντόπιο κεφάλαιο ήταν ότι θα υπηρετεί τα συμφέροντά τους χωρίς να λογαριάζει κόστος. Το λαό δηλαδή, που θα συνεχίζει να τον εξαθλιώνει, να τον φτωχοποιεί, να τον εξαπατά με ψίχουλα και ελεημοσύνη.

Βαναυσότητα, φυλακίσεις και «pushbacks» μεταναστών, σε πλοία της γραμμής Ελλάδα-Ιταλία

Σύμφωνα με ντόπια και διεθνή δημοσιεύματα που βγήκαν στη φόρα, με αναφορές της δημοσιογραφικής ομάδας «Lighthouse Reports», αλλά και με καταγγελία της ΠΕΝΕΝ, εκατοντάδες μετανάστες «επαναπροωθούνται» με ιδιαίτερη βαναυσότητα ανάμεσα στην Ελλάδα και στην Ιταλία, με ευθύνη, βέβαια, των κυβερνήσεών τους. Οι μετανάστες αυτοί φυλακίζονται κυριολεκτικά σε άθλιες συνθήκες μέσα στα πλοία της γραμμής Πάτρα – Ηγουμενίτσα – Ιταλία, «Superfast I», «Superfast II» και «Asterion II». Μέσα σε αμπάρια, μέσα σε ασφυκτικά μεταλλικά κλουβιά, σε υψηλές θερμοκρασίες, για μέρες, χωρίς φαγητό και με ελάχιστο νερό. Ακόμα και παλιές τουαλέτες έχουν μετατραπεί σε κελιά κράτησης. Άλλοι πάλι δένονται χειροπόδαρα. Οι περισσότεροι είναι γυναίκες και παιδιά απ’ τη Συρία, το Ιράκ και το Αφγανιστάν. Οι επαναπροωθήσεις και η πολιτική εξαθλίωσης και καταστολής ενάντια στους πρόσφυγες και τους μετανάστες συνεχώς εντείνεται στο πλαίσιο της «δημοκρατικής» Ε.Ε. Και το γεγονός αυτό κανένας «νομικός» ή άλλος θεσμός της δεν μπορεί να συγκαλύψει. Βέβαια οι ναυτιλιακές εταιρείες διαψεύδουν (προφανώς!) τις καταγγελίες, και η ελληνική πλευρά παρουσιάζει μόνο τις «επαναπροωθήσεις» που πραγματοποιεί η Ιταλία προς την Ελλάδα (που κι αυτές τις «περιορίζει», σύμφωνα με αναξιόπιστα επίσημα στοιχεία, σε 1-2 εκατοντάδες μετανάστες τα τελευταία δύο χρόνια) και αποκρύπτει τις δικές της. Κανείς απ’ αυτούς, ωστόσο, δεν «πειθεί» κάθε σκεπτόμενο και λαϊκό άνθρωπο. Όταν στα «ανατολικά» έχει σχεδόν μονιμοποιηθεί η εργαλειοποίηση των προσφύγων και των μεταναστών, στο πλαίσιο της αντιδραστικής ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης, που γίνονται «μπαλάκι» ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις και τις κυβερνήσεις, και με την κυβέρνηση να είναι χρεωμένη μέχρι τα μπούνια με βιαιότητες, με «pushbacks», ακόμα και με θανάτους προσφύγων. Ενώ στα «δυτικά» η ακραία αντι-προσφυγική πολιτική του ιταλικού ιμπεριαλισμού συμπληρώνεται απ’ αυτήν της ντόπιας άρχουσας τάξης. Η οποία –η αλήθεια είναι– προσπαθεί να μην ευνοεί τις προσφυγικές και μεταναστευτικές ροές προς τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της Ε.Ε. και προς τη Δύση, έλα όμως που ταυτόχρονα αποτελούν γι’ αυτή «βαρίδι» οι άνθρωποι αυτοί... Άλλη μία από τις αντιδραστικές αντιφάσεις του συστήματος, με θύμα τους λαούς.

Αστυνομική πρόκληση απέναντι σε 3 απ’ τους 10 τούρκους και κούρδους αγωνιστές που αποφυλακίστηκαν

Στο προηγούμενο φύλλο της «Π.Σ.» αναφερθήκαμε στην αποφυλάκιση των 10 απ’ τους 11 τούρκους και κούρδους αγωνιστές που δικάζονται σε δεύτερο βαθμό, έχοντας καταδικαστεί πρωτόδικα, με ανυπόστατες κατηγορίες, σε 30 χρόνια φυλάκιση για «τρομοκρατική δράση». Η αποφυλάκισή τους και η αναστολή τής ποινής τους στις 10/1 ύστερα από 96 μέρες απεργίας πείνας ήταν σαφώς μια νίκη, ενώ η δίκη συνεχίζεται. Δεν φαίνεται όμως πως, εκτός των άλλων, οι αγωνιστές αυτοί έχουν απαλλαχθεί από προκλήσεις και επιδιώξεις τρομοκρατήσης απ’ τις αρχές και τους πολιτικούς προϊσταμένους τους. Έτσι στις 11/1, τρεις απ’ αυτούς συνελήφθησαν μπροστά απ’ τα σπίτια τους και κρατήθηκαν για 3,5 ώρες με χειροπέδες, με την αιτιολογία ότι είναι «ύποπτοι». Οι αρχές δεν ανέφεραν, βέβαια, το λόγο της σύλληψης και της κράτησής τους.

δημοκρατικά δικαιώματα

10 χρόνια απ’ τη δολοφονία του Σαχζάτ Λουκμάν, η επίσημη φασιστικοποίηση εντείνεται και οι νεοναζί «θωπεύονται»

Στις 17 Γενάρη έκλεισαν 10 χρόνια απ’ τη μέρα που οι νεοναζί της Χρυσής Αυγής, με ενεργούμενα τα «πρωτοπαλικάρα» της, Λιακόπουλο και Στεργιόπουλο, δολοφόνησαν τον πακιστανό μετανάστη Σαχζάτ Λουκμάν στα Πετράλωνα. Τον σκότωσαν, μαχαιρώνοντάς τον, όταν αυτός πήγαινε με το ποδήλατό του στη δουλειά του, στη λαϊκή. «Τους έκοψε τον δρόμο με το ποδήλατό του», ισχυρίστηκαν... Ήταν ακόμα μία απ’ τις δολοφονίες της ναζιστικής συμμορίας, σε ακόμα μία επίθεση, απ’ τις πολλές, ενάντια σε Έλληνες και μετανάστες, σε νεολαίους και αγωνιστές. «Το κίνητρο ήταν ρατσιστικό», είχε αποφανθεί το δικαστήριο, μη συνδέοντάς το, όμως, με τη συνολικότερη δράση της Χρυσής Αυγής (αυτό έλειπε!), ενώ τα «παιδιά» ήταν «καλά», κι έκαναν ένα... «ατόπημα». Γι’ αυτό και η πρωτόδικη ποινή τους έγινε μόνο 21 χρόνια φυλάκιση και 5 μήνες, αντί για ισόβια.

Σήμερα, 10 χρόνια μετά, δεν ισχύει μόνο το γεγονός ότι ο δολοφονημένος βιοπαλαιστής μετανάστης παραμένει μ’ έναν τρόπο «αδικαιώτος». Ούτε, μόνο, πως τα κάθε είδους φασιστικά και νεοναζιστικά αντιλαϊκά μορφώματα -παλιά και νέα- δρουν ανενόχλητα, ή ενθαρρύνονται, ή «χαϊδεύονται» απ’ το «επίσημο» πολιτικό σύστημα διαχείρισης. Παρόλο που (από... εκλογικές αφετηρίες, αλλά κύρια με επιδιώξεις «εξομίωσης των άκρων»), η κυβέρνηση προβληματίζεται για κόμματα τύπου Κασιδιάρη. Παρόλο, επίσης, που δεν έχουμε, προς το παρόν (αλλά ευτυχώς), νέες δολοφονίες και επιθέσεις «ταγμάτων εφόδου».

Αλλά και το ότι η επίσημη, η κυρίαρχη, πολιτική του συστήματος γίνεται ολοένα και πιο βαθιά καταπιε-

στική και εκμεταλλευτική, ενάντια στο λαό. Πιο επιθετική και πιο άγρια, ποσοτικά και ποιοτικά. Πως φασιστικοποιείται. Πως κουρελιάζει καθημερινά τα λαϊκά δημοκρατικά δικαιώματα. Είδαμε το «σίριαλ» με τις συνεχείς αποφυλακίσεις των χρυσαυγιτών. Είδαμε την αθώωση άλλων κρατικών ή παρακρατικών δολοφόνων. Καθημερινά ο λαός βιώνει νέους νόμους απαγορεύσεων (απεργιών, διαδηλώσεων), βιώνει την αστυνομοκρατία και την καταστολή. Παράλληλα με τη φτώχεια και την όξυνση της κρίσης του συστήματός τους. Όλα αυτά δίνουν αέρα και στις φασιστικές ομάδες, που «μια χαρά» τις ξέπλυναν οι κυβερνήσεις του συστήματος, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ και άλλοι. Την ίδια στιγμή, και η ζωή των προσφύγων και των μεταναστών χειροτερεύει. Φτώχεια, εξαθλίωση, υπερεκμετάλλευση, ανασφάλεια, απελάσεις - «επαναπροωθήσεις», ρατσισμός, στρατόπεδα συγκέντρωσης, καταρράκωση δικαιωμάτων... Αυτή είναι η ζωή τους. Ταυτόχρονα, οι πόλεμοι των ιμπεριαλιστών γεννούν καθημερινά νέους πρόσφυγες και η εξαθλίωση γεννά νέους μετανάστες.

Μην ξεχνώντας τον Σαχζάτ Λουκμάν, ούτε τους άλλους δολοφονημένους, η δικαίωσή του/τους θα έρθει, πραγματικά, μόνο μέσα απ’ την πάλη του λαού μας, των προσφύγων, των μεταναστών, των εργαζόμενων, των άνεργων, της νεολαίας. Ενάντια στη φασιστικοποίηση, στα νεοναζιστικά φίδια, στην εκμετάλλευση, στην εξάρτηση, στον εθνικισμό και στον πόλεμο. Δεν θα έρθει με τα κροκοδείλια δάκρυα αυτών που «σκοτώνονται απ’ το αίμα» του εγκλήματος αλλά αποδέχονται τ’ αποτελέσματά του κι αυτό που το γεννά...

Η ιδιωτική κηδεία και η δημόσια χουντοςύναξη

Πονοκεφάλιασε η κυβέρνηση με την κηδεία του Γλύξμπουργκ, αλλά τελικά έδωσε την ευκαιρία για μια πρώτη τάξεως βασιλοχουντική σύναξη.

Στην όλη διαχείριση του θανάτου του έκπτωτου μονάρχη η κυβέρνηση επιδίωξε έναν συμβιβασμό: Από τη μια να μην αμφισβητήσει το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος του ’74 και το ίδιο το Σύνταγμα, και από την άλλη να μην κακοκαρδίζει οπαδούς, μέλη και στελέχη της που δεν κρύβουν τα φιλοβασιλικά τους αισθήματα.

Αυτού του είδους τα «διλήμματα» δεν είναι καινούρια για τη ΝΔ, ωστόσο γίνονται πιο πιεστικά σε προεκλογικές περιόδους όπως η τωρινή στην οποία είχαν τη ατυχία να πεθάνει ο τέως...

Ίσως να είναι πολλοί εκείνοι που θα ήθελαν να ανοίξουν ξανά το πολιτειακό, ωστόσο δεν υπάρχει καμιά ένδειξη ότι η αστική τάξη ή τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της κινούνται προς μια τέτοια κατεύθυνση. Η δήλωση του γιου του Κωνσταντίνου, του Παύλου, ότι θα εγκατασταθεί μόνιμα στην Αθήνα προς το παρόν δεν αποδεικνύει τίποτα πέρα από το ότι η άρχουσα τάξη θέλει να έχει όλες τις πόρτες ανοιχτές...

Η ΝΔ, από την ίδρυσή της ουσιαστικά, έγινε η πολιτική στέγη των νοσταλγών της βασιλείας, αλλά και της

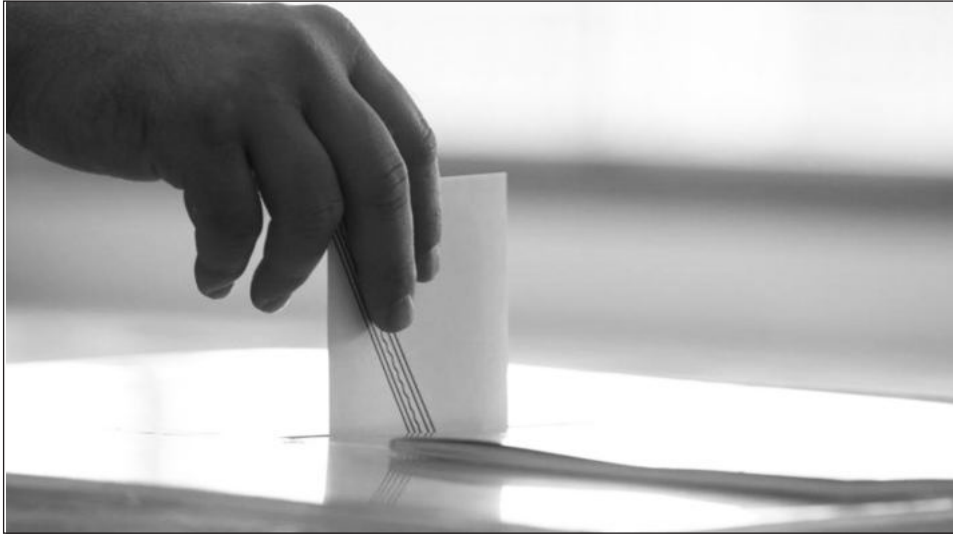
χούντας, στους οποίους πρόσφερε την απαραίτητη νομιμοποίηση ώστε να εξακολουθήσουν να παίζουν ρόλο στην πολιτική ζωή της χώρας, προστατευμένοι από τον λαό που ζητούσε αποχουντοποίηση στη μεταπολίτευση και «καθαροί» από το ...αμαρτωλό παρελθόν τους.

Την ίδια στιγμή, όλοι αυτοί ήταν μια αξιόλογη εκλογική πελατεία, η οποία δεν έπρεπε να χαθεί για το κόμμα του «εθνάρχη». Πολύ περισσότερο, ήταν μια εφεδρεία συνολικά για το σύστημα, το οποίο βυθιζόταν όλο και περισσότερο στην κρίση του. Με την επίθεση στα λαϊκά και εργατικά δικαιώματα να οξύνεται ολοένα, η οργή και η αγανάκτηση του κόσμου έπρεπε να διοχετεύεται σε ασφαλή κανάλια για το σύστημα, δηλαδή σε έναν ακροδεξιό λαϊκισμό, στον εθνικισμό και τον ρατσισμό και όχι, φυσικά, στις αριστερές ιδέες.

Έτσι, η συμπεριφορά της ΝΔ προς όλους αυτούς πολυάριθμους ξεπερνούσε ένα απλό «κλείσιμο του ματιού». Κατά μια ειρωνεία της τύχης, κοντεύουν 35 χρόνια από τον Φλεβάρη του 1988 που ο πατέρας Μητσοτάκης είπε το περίφημο «ανφέρ», χαρακτηρίζοντας ως άδικο τον τρόπο που έγινε το δημοψήφισμα το ’74, γιατί δεν δόθηκε η δυνατότητα στους Γλύξμπουργκ να υπερασπιστούν τη θέση τους.

Νομοσχέδιο για τον αποκλεισμό κομμάτων από τις εκλογές «Μπλόκο» στον Κασιδιάρη ή κάτι περισσότερο;

Έντονη πολιτική αντιπαράθεση έχει προκαλέσει η νομοθετική ρύθμιση που αναμένεται να καταθέσει προς ψήφιση στη Βουλή η ΝΔ σχετικά με τις προϋποθέσεις συμμετοχής των κομμάτων στις βουλευτικές εκλογές. Ομολογημένος στόχος της κυβέρνησης είναι να «μπλοκάρει» την κάθοδο του κόμματος του Κασιδιάρη, ο οποίος έχει κριθεί πρωτόδικα ένοχος για διεύθυνση εγκληματικής οργάνωσης. Και αν αυτή είναι μία (μισή;) πλευρά του ζητήματος, δεδομένου ότι οι «ΕΛΛΗΝΕΣ» καταγράφουν υψηλά εκλογικά ποσοστά και η ΝΔ παλεύει να προσεταιριστεί μερίδες του ακροδεξιού ακροατηρίου, σίγουρα δεν είναι η βασική...

Αρχικά, ως προς αυτόν τον «ομολογημένο στόχο», καμία αυταπάτη δεν χωράει σχετικά τις τάχα αντιφασιστικές κι αντιναζιστικές ανησυχίες της κυβέρνησης, όταν η ίδια η Χρυσή Αυγή αποτέλεσε «εφεδρεία» για το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα στη χώρα μας. Δεν μπορούν να λησμονηθούν το ξέπλυμα του φασιστικού μορφώματος επί δεκαετίες, η αποδοχή του στα σαλόνια του αστικού πολιτικού συστήματος, η σχέση του με τους μηχανισμούς του αστικού κράτους, οι δίαυλοι επικοινωνίας με το πολιτικό σύστημα σε τοπικό και κεντρικό επίπεδο. Πολλώ, δε, μάλλον να διαγραφούν, λόγω της επιλογής «απόσυρσής» του λίγα χρόνια πριν.

Άλλωστε, η νέα ρύθμιση διευρύνει τα πρόσωπα και τα κόμματα που αποκλείονται από τις εκλογές, φτάνοντας αρκετά... μακριά και πέρα από τους καταδικασθέντες φασίστες/ ναζιστές. Σύμφωνα με αυτή, προκειμένου να λάβει ένα κόμμα μέρος στις βουλευτικές εκλογές, πρέπει, μεταξύ άλλων, ο πρόεδρος, ο γενικός γραμματέας, τα μέλη της διοικούσας επιτροπής και ο νόμιμος εκπρόσωπος του να μην έχει καταδικασθεί σε κάθειρξη για μία σειρά αδικήματα του Ποινικού Κώδικα, ή σε ισόβια κάθειρξη για κάθε άλλο αδίκημα.

Επίσης, προβλέπεται ότι η οργάνωση και η δράση του κόμματος πρέπει να εξυπηρετεί «την ελεύθερη λειτουργία

του δημοκρατικού πολιτεύματος», λαμβανομένης ιδίως, υπ' όψιν «τυχόν κατάδικης μελών του κόμματος ή της πραγματικής ηγεσίας του» στα προαναφερόμενα αδικήματα. Στην περίπτωση κατά την οποία το Α' Τμήμα του Αρείου Πάγου κρίνει ότι η οργάνωση και η δράση του κόμματος ΔΕΝ εξυπηρετεί «την ελεύθερη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος», το ζήτημα παραπέμπεται στην Ολομέλεια του Αρείου Πάγου. Έτσι, ανατίθεται στο δικαστικό σώμα η εξουσία να κρίνει αν ένα κόμμα απειλεί ή όχι την «δημοκρατία», ο ουσιαστικός έλεγχος της ιδεολογίας και της πολιτικής του και ο αποκλεισμός του από τη «νομιμότητα».

Σημειωτέον ότι η ρύθμιση προτείνεται την στιγμή που έχει τεθεί το ζήτημα της αναδιάρθρωσης του αστικού πολιτικού σκηνικού της χώρας, ώστε να μπορέσει να διαχειριστεί τα συσσωρευμένα αδιέξοδα του ντόπιου εξαρτημένου αστικού συστήματος εξουσίας. Η παρόξυνση της γενικευμένης κρίσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, που φτάνει πολλαπλασιασμένη σε μια εξαρτημένη χώρα, οι όλο και πιο αναβαθμισμένες απαιτήσεις εμπλοκής στον πόλεμο της Ουκρανίας από τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά και η όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού αποτελούν για την άρχουσα τάξη της χώρας παράγοντες μιας πρωτόγνωρης περιδίνησης. Εδώ πρέπει

να συνυπολογιστεί αφενός ότι σε ένα τέτοιο πλαίσιο, το συμβόλαιο του '74 για το «μοίρασμα» της εξάρτησης ανάμεσα σε Αμερικάνους και Ευρωπαίους υφίσταται νέες αναταράξεις, με τη χώρα να γίνεται πεδίο ενός άγριου ανταγωνισμού των κάθε λογής κέντρων των «προστατών», αφετέρου ότι στη βάση της κρίσης και της αντιλαϊκής επίθεσης, τα μικρά και μεσαία στρώματα είναι δεδομένο ότι θα βυθιστούν περισσότερο στη φτώχεια, με τους όποιους κινδύνους εκρήξεων συνεπάγεται κάτι τέτοιο για την ντόπια αστική τάξη.

Οι ιμπεριαλιστές δεν θα ήθελαν σε καμία περίπτωση την «επανάληψη» μιας συνθήκης παρατεταμένης πολιτικής αστάθειας και κατακερματισμού του πολιτικού προσωπικού, όπως αυτή που παρήγαγε στο παρελθόν το 2010-12. Γι' αυτό, την στιγμή που οι δύο βασικοί πυλώνες ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ στηρίζονται και προετοιμάζονται για τη διεκδίκηση των ηνίων της κυβέρνησης, ενώ πρόθυμη για κάθε πιθανή χρήση εμφανίζεται και η εφεδρεία του ΠΑΣΟΚ, η ΝΔ θέτει ευθέως και συνολικά για το σύστημα το ζήτημα της «πολιτικής νομιμοποίησης»: ποια κόμματα/ πρόσωπα θα δικαιούνται να «απευθύνονται» στον λαό και να παίζουν ρόλο στην πολιτική ζωή της χώρας;

Στο φόντο της ρευστότητας, της αστάθειας και της αβεβαιότητας του αστικού πολιτικού σκηνικού, η ΝΔ προ-

σβλέπει, επομένως, σε αξιοποίηση, εκλογική και μη, των ακροδεξιών φωνών, ως συνέχεια της αντιλαϊκής, αντεργατικής, ρατσιστικής και κατασταλτικής πολιτικής της. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η απεχθής επιχείρηση ξεπλύματος της μοναρχίας που εκδηλώθηκε στα αστικά ΜΜΕ πριν λίγες βδομάδες, με αφορμή τον θάνατο και την κηδεία Γλύξμπουργκ, που κλείνει το μάτι στους νοσταλγούς της βασιλείας και της χούντας. Συγχρόνως, η επιχείρηση εκρίζωσης από τη λαϊκή συνείδηση των λαϊκών κατακτήσεων και αγώνων, της ιστορίας του κινήματος και της Αριστεράς.

Με το γενικότερο ερώτημα της «πολιτικής νομιμότητας», ωστόσο, η κυβέρνηση κυρίως αναβαθμίζει τη φασιστικοποίηση στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο των εκλογών. Στήνει ένα αντιδραστικό προεκλογικό σκηνικό και κατασκευάζει ψεύτικα διλήμματα για τη χειραγώγηση του λαού και της νεολαίας. Οχυρώνει πιο αποτελεσματικά τους μηχανισμούς και τους θεσμούς του κράτους, ώστε να μπορέσει να στραφεί ενάντια στον βασικό εχθρό, τον λαό και την εργατική τάξη. Αμφισβητεί τη δυνατότητα λόγου, παρέμβασης και συμμετοχής στις κάλπες όχι μόνο στην Αριστερά, αλλά σε καθέναν που αντιτίθεται στην κυρίαρχη πολιτική της εξάρτησης, του ΝΑΤΟ, της «τουρκοφαγίας», της επίθεσης.

Σήμερα, η κυβέρνηση του γιου του επίσημα αντιμετώπισε την κηδεία του έκπτωτου ως ιδιωτική. Κι αυτό την έφερε αντιμέτωπη με σημαντική μερίδα του κόμματος, με πρώτο και καλύτερο τον Σαμαρά, ο οποίος διαφώνησε ανοιχτά, με το επιχείρημα ότι ο τέως υπήρξε «συνταγματικός ανώτατος άρχων της χώρας και αρχηγός των Ενόπλων Δυνάμεων, ενώ υπήρξε και ολυμπιο-

νίκης που τίμησε τα ελληνικά χρώματα διεθνώς».

Το πόσο «ιδιωτική» ήταν η κηδεία φαίνεται από τους παρευρισκόμενους: εκπρόσωποι 11 βασιλικών οίκων της Ευρώπης, επίσημα από την κυβέρνηση ο αντιπρόεδρος Πικραμένος και η υπουργός Πολιτισμού Μενδώνη, φυσικά ο Σαμαράς, υπουργοί και βουλευτές της ΝΔ (Βορίδης, Κουμουτσάκος, Ασημακοπούλου και άλλοι), αλλά και αρκετοί γνωστοί επιχειρηματίες.

Και βέβαια, η «ιδιωτική» κηδεία έγινε στη Μητρόπολη από τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών, ενώ, παρότι επίσημα δεν υπήρχε λαϊκό προσκύνημα, η σορός βρισκόταν από νωρίς το πρωί και για 5 ώρες στο παρεκκλήσι της Μητρόπολης, από το οποίο πέρασε πολύς κόσμος για να ...αποχαιρετήσει τον, προφανώς άδικα κατά τη γνώμη του, έκπτωτο.

Τέλος, η «ιδιωτική» κηδεία είχε και ορισμένα έξοδα, τα οποία ας μην αναρωτηθούμε ποιος τα πλήρωσε, π.χ. τον καθαρισμό του κτήματος στο Τατόι που επέβλεψε η ίδια η Μενδώνη και που, όπως εύστοχα γράφτηκε στα κοινωνικά δίκτυα, τόσα χρόνια δεν έκαναν τίποτα όλοι αυτοί που κόπτονται για την ιστορία του τόπου και αφήσαν τους τάφους των προγόνων τους να χορταριάσουν!

Και, σαν κερασάκι στην τούρτα, η Καθημερινή της Κυριακής πρόσφερε ένα βιβλίο με τη ζωή του τέως, ενώ το Βήμα την τρίτομη αυτοβιογραφία του. Στο όνομα της αποκατάστασης της ιστορικής αλήθειας, προφανώς.

Μιλώντας για την ...χιλιοβασανισμένη ιστορική αλήθεια, η εφημερίδα της ΟΜΛΕ Λαϊκός Δρόμος έγραφε

στις 23 Νοέμβρη 1974 σε άρθρο για το επικείμενο δημοψήφισμα στις 8 Δεκέμβρη:

«Στη διάρκεια των 150 χρόνων ύπαρξης του ελληνικού κράτους, η μοναρχία ήταν πάντοτε το κέντρο μέσα από το οποίο περνούσαν τα συμφέροντα των ξένων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (κυρίως της Αγγλίας πρώτα και των ΗΠΑ ύστερα), ήταν ο πόλος γύρω από τον οποίο συγκεντρώνονταν πάντα τα αντιδραστικά στοιχεία του τόπου. (...)

Ο Κωνσταντίνος, ύστερα από τα δυο αποτυχημένα αντι-πραξικοπήματά του παρουσιάζεται στη σκηνή με τον μανδύα του δημοκράτη και αγαθού μονάρχη, που θα παίξει τον ρόλο του ουδέτερου παρατηρητή στη πολιτική ζωή της χώρας. Τα γεγονότα όμως έχουν αποδείξει πως και τις δυο φορές, κινήθηκε ενάντια στον Παπαδόπουλο, όχι για να «αποκαταστήσει την δημοκρατία» ούτε για να χτυπήσει τη φασιστική δικτατορία, όπως προσπάθησε να ισχυριστεί, αλλά για τα δικά του προσωπικά συμφέροντα που είχαν παραμεριστεί με την επικράτηση της παπαδοπουλικής χούντας».

Αυτό ήταν η μοναρχία, αυτό είναι μέχρι σήμερα οι υποστηρικτές της, όσο κι αν ορκίζονται στη δημοκρατία. Και όσο το λαϊκό κίνημα και η Αριστερά δεν δίνουν τις απαντήσεις και την προοπτική που χρειάζεται ο λαός μέσα στη βαρβαρότητα που τον καταδικάζει το σύστημα, τόσο θα δίνεται σε αυτούς ο χώρος να ζουν και να αναπαράγονται και να αποπροσανατολίζουν τις μάζες.

Η «σωστή πλευρά της ιστορίας» επιβάλλει «ΝΑΤΟϊκά νησιά»

Με μηνύματα υποτέλειας προς τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό φρόντισε ο Κ. Μητσοτάκης να διανθίσει την ομιλία του, εγκαινιάζοντας την έναρξη των εργασιών για την κατασκευή μονάδας ηλεκτροπαραγωγής από φυσικό αέριο. Απ' όλα είχε ο μπαχτσές, σε μια περιοχή της χώρας μας που έχει μετατραπεί σε αμερικανικό πολεμικό προγεφύρωμα, μεταφέροντας στρατεύματα και πολεμικό εξοπλισμό κάθε τύπου προς το μέτωπο της Ουκρανίας.

Από το ότι «η Αλεξανδρούπολη έχει και θα συνεχίσει να έχει έναν εξαιρετικά κομβικό γεωπολιτικό, ενεργειακό και αναπτυξιακό ρόλο» φιλοδοξώντας «να είμαστε πάροχος ενεργειακής ασφαλείας για τους γείτονές μας στα Βαλκάνια», καθώς «οι αγωγοί ΤΑΡ και ΙΓΒ θα διατρέχουν τη Βαλκανική, ώστε να τροφοδοτούν την ευρύτερη περιοχή μας, και αύριο, γιατί όχι, να φτάνουν μέχρι και στην Ουκρανία» μέχρι τα «ΝΑΤΟϊκά νησιά», όλα ακούστηκαν στην ομιλία του πρωθυπουργού.

Πιο συγκεκριμένα, ο πρωθυπουργός, απαντώντας σε ερώτηση για τις προθέσεις των ΗΠΑ σχετικά με το αίτημα της Τουρκίας για τα F-16, δήλωσε ότι «όταν έχουμε μια χώρα η οποία δυστυχώς εξακολουθεί να κάνει υπερπτήσεις πάνω από ελληνικά νησιά και αυτό που ενδιαφέρει τις Ηνωμένες Πολιτείες είναι ότι αυτά είναι ΝΑΤΟϊκά νησιά, είναι νησιά μιας σύμμαχης χώρας στο ΝΑΤΟ, προφανώς αυτή είναι μια πρακτική η οποία δεν μπορεί να συνεχιστεί».

Η παραπάνω δήλωση, ο κυνισμός και η ωμότητα που την χαρακτηρίζουν, δεν αποτελούν προϊόν μια γλώσσας λανθάνουσας, αλλά το ακριβώς αντίθετο. Πηγάζει και εμπνέεται από την καρδιά, την ουσία «της σωστής πλευράς της Ιστορίας». Δηλαδή την απρόσκοπτη εξυπηρέτηση των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων από μια αστική τάξη εξαρτημένη και παρασιτική, στο πλαίσιο που διαμορφώνει ο συνεχώς κλιμακούμενος ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός και οι διαρκώς αυξανόμενες ανάγκες των ΗΠΑ.

Ο λαός και η εργατική τάξη θα καλεστούν να πληρώσουν βαρύ τίμημα για τη

«σωστή πλευρά της ιστορίας». Το γεγονός ότι η χώρα έχει μετατραπεί σε μια απέραντη αμερικανική βάση, καθώς και ότι ήδη μας προετοιμάζουν ώστε αν χρειαστεί «να χύσουμε το αίμα μας για την Αμερική» σηματοδοτεί και προμηνύει τι μέλλει γενέσθαι. Το παραπάνω «απόφθεγμα» δεν τέθηκε στην ημερήσια διάταξη από τους αστούς και το πολιτικό τους προσωπικό ως ένα τσιτάτο. Συμπυκνώνει και κυοφορεί τις μεγάλες αντιδραστικές αλλαγές, μεταβολές, τομές που θα συντελεστούν στη χώρα μας, ως αποτέλεσμα του βαθέματος της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, στη νέα περίοδο που εγκαινιάσε ο πόλεμος στην Ουκρανία.

Για να επανέλθουμε, όμως, στο προκείμενο, τα «ΝΑΤΟϊκά νησιά» δεν αποτελούν καμία νέα έκπληξη. Αποτελούν συνέχεια των δηλώσεων που αναγορεύουν τα «σύνορα της Ελλάδας» ως «εξωτερικά σύνορα της ΕΕ» (ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ), της νέας Συμφωνίας για τις αμερικανοΝΑΤΟϊκές Βάσεις στη χώρα μας (την προετοίμασε ο ΣΥΡΙΖΑ, την ψήφισε η ΝΔ), της λογικής που σφραγίζει τα σύνορα του Έβρου με τα αμερικανικά στρατεύματα στην Αλεξανδρούπολη απέναντι στην «τουρκική επιθετικότητα» και των «προτάσεων» προς τις ΗΠΑ πάρτε την Ικαρία (ΣΥΡΙΖΑ) ή πάρτε τη Σκύρο (ΝΔ) για την ανάσχεση των τουρκικών υπερπτήσεων και του «τουρκικού αναθεωρητισμού».

Υπογραμμίζουν, παράλληλα, την υποτέλεια μιας εξαρτημένης αστικής τάξης, μιας κεφαλαιοκρατικής τάξης δίχως ίχνος εθνικής συνειδήσης, που παραχωρεί την κυριαρχία της στον προστάτη-ιμπεριαλιστή, προκειμένου να ισχυροποιηθεί στον ανταγωνισμό της με την τουρκική αστική τάξη.

Η «ταύτιση του εθνικού συμφέροντος με τα συμφέροντα των ΗΠΑ», στην οποία ομονοεί όλος ο αστικός εσμός, περιέχει εκτός από τα «ΝΑΤΟϊκά νησιά», τη «ΝΑΤΟϊκή λίμνη» Αιγαίο και τη «ΝΑΤΟϊκή θάλασσα» Μεσόγειο. Σε ποιο βαθμό, με τι όρους και ανταλλάγματα, μένει να το δούμε. Το δεδομένο, πάντως, παραμένει η επιδίωξη, είτε με το «μαστίγιο» είτε με το «καρότο», να σφραγιστεί η ευρύτερη περιοχή ως ΝΑΤΟϊκή ενάντια στον ρωσι-

κό και κινέζικο ιμπεριαλισμό.

Αυτό το δεδομένο, με τις αναδιατάξεις που απαιτεί, έχει πυροδοτήσει τον αντιδραστικό ανταγωνισμό των δυο αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας, ο οποίος μαίνεται με αμείωτη ένταση. Η διάρκεια και η έντασή του, η συνεχώς κλιμακούμενη ρητορική, αλλά και οι εμπρηστικές διπλωματικές κινήσεις των δυο πλευρών στην ευρύτερη περιοχή, το ξέφρενο κυνήγι των εξοπλιστικών προγραμμάτων και οι στρατιωτικές ασκήσεις που διεξάγονται σε Αιγαίο και ΝΑ Μεσόγειο συνθέτουν ένα εκρηκτικό μίγμα, διατηρώντας το ενδεχόμενο ενός «ατυχήματος», ενός θερμού επεισοδίου πιθανό ανά πάσα στιγμή.

Το γεγονός, μάλιστα, ότι Ελλάδα και Τουρκία βρίσκονται σε προεκλογική περίοδο δεν αναιρεί μια τέτοια έκβαση του ανταγωνισμού, παρά το γεγονός ότι δεν αποτελεί κυρίαρχο σενάριο των επιτελείων τους. Το σίγουρο είναι ότι οι εκλογές θα αξιοποιηθούν από το αστικό πολιτικό σκηνικό και στις δυο χώρες, εντείνοντας την εθνικιστική ρητορική, ρίχνοντας το δηλητήριο του μίσους στις σχέσεις των δυο λαών.

Ωστόσο δεν πρόκειται για προεκλογικά κόλπα, όπως επιχειρούν να μας πείσουν διάφοροι παρατρεχάμενοι των ασι-

κών συμφερόντων, σε μια προσπάθεια εφησυχασμού του λαού. Τα αστικά συμφέροντα, η κυριαρχία μιας αστικής τάξης και η επέκτασή της έναντι μιας άλλης, ο ρόλος της εις βάρος της ανταγωνιστικής της στην ευρύτερη περιοχή, η κερδοφορία της και η ανάπτυξή της, η αναβάθμιση ή η υποβάθμισή της στον παγκόσμιο καταμερισμό δεν αποτελούν προεκλογικούς τακτικισμούς, ούτε τίθενται στην ημερήσια διάταξη με την ελαφρότητα της «εσωτερικής κατανάλωσης». Απαιτούν δε, κινήσεις επιθετικού χαρακτήρα, όπως άλλωστε επιβάλλει η φύση, το DNA, κάθε αστικής τάξης, ακόμη και όταν έχουμε να κάνουμε με δυο αστικές τάξεις εξαρτημένες από τον ιμπεριαλισμό, ανεξαρτήτως αν η μια εμφανίζεται ως το «καλό» ενώ η άλλη ως το «κακό» παιδί στη σχέση της με το αφεντικό-προστάτη.

Για «εσωτερική κατανάλωση» είναι το κατασκευασμένο από τα αστικά επιτελεία σχήμα του «επιτιθέμενου»-«αμυνόμενου», που αποπροσανατολίζει τους λαούς από τους στόχους και τα καθήκοντα, ρίχνοντας παράλληλα νερό στον μύλο του εθνικισμού, μετατρέποντας τους λαούς και την εργατική τάξη σε Ελλάδα και Τουρκία σε ουρά των συμφερόντων των αστικών τάξεων και εν τέλει του ιμπεριαλισμού.

Όταν τα σύννεφα του πολέμου φουντώνουν, οι λαοί πρέπει να δώσουν τις δικές τους απαντήσεις στον δρόμο!

Στις 24 Φλεβάρη συμπληρώνεται ένας χρόνος από την ημέρα που ο ρωσικός ιμπεριαλισμός αποφάσισε να εισβάλει στην Ουκρανία και να ξεκινήσει έναν άδικο και αντιδραστικό πόλεμο, ο οποίος συνεχίζεται μέχρι σήμερα και μάλιστα με τις «ευλογίες» των ΗΠΑ. Πρόκειται για έναν πόλεμο που όσο και εάν θέλουν οι «Δυτικοί» να τον αποδώσουν στην παραφροσύνη των «Ρώσων ολιγαρχών», αποτελεί αποτέλεσμα της όξυνσης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που διεξάγονται σε ολόκληρο τον πλανήτη. Αυτοί οι ανταγωνισμοί τροφοδοτούνται και τροφοδοτούν τη δομική κρίση που περνά το σύστημα, οδηγούμενοι ολοένα προς μια παρόξυνση άνευ προηγουμένου, που γεννά νέες επικινδυνότητες για τους λαούς.

Το μέτωπο της Ουκρανίας δεν αποτελεί μια ακόμα «περιφερειακή σύγκρουση», αλλά την αποτύπωση των

αντιφάσεων και των αδιεξόδων που έχει γεννήσει η αντιπαράθεση μεταξύ αμερικάνικου και ρωσικού ιμπεριαλισμού, μια αντιπαράθεση που έχει φέρει στην ημερήσια διάταξη ζητήματα από τις στρατηγικές συμμαχίες μεταξύ των ιμπεριαλιστών, μέχρι και το ενδεχόμενο του παγκοσμίου πολέμου και της χρήσης πυρηνικών! Οι αυταπάτες για «απελευθέρωση» της Ανατολικής Ουκρανίας, αλλά και οι εκτιμήσεις για μικρής κλίμακας σύγκρουση με σύντομη κατάληξη όχι απλά αποδείχθηκαν λάθος, αλλά αποτελούν δείγμα της αδυναμίας κατανόησης των εξελίξεων και της φύσης του ιμπεριαλισμού. Με τον πόλεμο στην Ουκρανία δεν ανοίγει απλά ένα νέο κεφάλαιο κλιμάκωσης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, αλλά η ανθρωπότητα περνά συνολικά σε μία νέα, πιο επικίνδυνη φάση, όπου το ενδεχόμενο του γενικευμένου πολέμου έρχεται πιο κοντά.

Μέσα σε αυτή την κατάσταση, οι αντιθέσεις των ιμπεριαλιστών τροφοδοτούν και τις αντιπαράθεσεις μιας σειράς δυνάμεων στην περιοχή, με χαρακτηριστικό τον αντιδραστικό ανταγωνισμό της ελληνικής με την τουρκική αστική τάξη. Μέσα στα πλαίσια της ιμπεριαλιστικής τους εξάρτησης, οι δύο αστικές τάξεις προσπαθούν να παίξουν ρόλο είτε ως διαμεσολαβητές είτε ως πιστοί στρατιώτες στο αμερικανοΝΑΤΟϊκό άρμα. Έτσι, όχι μόνο αυξάνονται οι όροι για ένα «επεισόδιο» στο Αιγαίο, αλλά αναμοχλεύονται και τροφοδοτούνται και οι εθνικισμοί.

Στο φόντο αυτών των εξελίξεων, στις 20 και 21 Φλεβάρη αναμένεται να έρθει στη χώρα μας ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ, Άντονι Μπλίνκεν. Αυτή η επίσκεψη θα συνδυαστεί με συνάντηση μεταξύ του Ισραήλ, της Ελλάδας, της Κύπρου και των ΗΠΑ. Φυσικά, δεν μιλάμε για μια «διπλωματική» επίσκεψη,

αλλά για ένα σημαντικό πολιτικό γεγονός που έρχεται να φέρει νέες δεσμεύσεις της χώρας μας στα σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Έτσι, βλέπουμε ότι η ελληνική αστική τάξη στο πλαίσιο της εξάρτησης, συνεχίζει να δίνει γη και ύδωρ στους φονιάδες των λαών, με τις ΝΑΤΟϊκές βάσεις να φυτρώνουν σαν τα μανιτάρια στη χώρα μας, ενώ τα αντιδραστικά τρίγωνα με Ισραήλ-Κύπρο-Αίγυπτο να προωθούν την επιδίωξη μετατροπής της ΝΑ Μεσογείου σε «ΝΑΤΟϊκή λίμνη».

Η όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών σε νέα επίπεδα έχει φέρει τους λαούς του κόσμου μπροστά σε επικίνδυνες εξελίξεις. Πρώτα και κύρια για τους λαούς που εμπλέκονται άμεσα, όπως αυτός της Ουκρανίας, που θρηνεί καθημερινά νεκρούς και πρόσφυγες. Όμως η φωτιά που έχει ανάψει εκεί ούτε πρόκειται να σβήσει σύντομα, ούτε θα περιοριστεί εκεί.

Τα ελληνοτουρκικά περνούν απ’ την Ουάσινγκτον

Η πρόσφατη επίσκεψη του Τούρκου ΥΠΕΞ στις ΗΠΑ κατέδειξε για πολλοστή φορά τον καθοριστικό ρόλο που παίζει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στις εξελίξεις. Στο κοινό ανακοινωθέν Μπλίνκεν-Τσαβούσογλου, στις δηλώσεις του τελευταίου και στις “διαρροές” αποτυπώθηκαν τόσο η φάση στην οποία βρίσκονται οι αμερικανο-τουρκικές σχέσεις όσο και οι επιδιωκόμενες συνολικότερες διευθετήσεις από τις ΗΠΑ. Πρόκειται για εφ’ όλης της ύλης συνομιλίες για το ρόλο της τουρκικής άρχουσας τάξης στην ευρύτερη περιοχή, τμήμα του οποίου αποτελούν οι αντιθέσεις και ο αντιδραστικός ανταγωνισμός Τουρκίας-Ελλάδας που έχουν παροξυνθεί τα τελευταία χρόνια.

Είναι χαρακτηριστικό ότι τα υπερατλαντικά αφεντικά πιέζουν σε διάφορα μέτωπα την Τουρκία να επανακάμψει πλήρως στη ρότα των βασικών επιδιώξεων του NATO. Το μενού περιέλαβε τον εκθιασμό της μεσολαβητικής προσπάθειας της γείτονος στην Ουκρανία -δηλωτικό της έγκρισης των ΗΠΑ-, τη δέσμευση για σταθερότητα και ασφάλεια στην περιοχή -δηλαδή την αποχή επί του παρόντος από στρατιωτικές επιχειρήσεις στη βόρεια Συρία- και, φυσικά, την “ηρεμία” στα ελληνοτουρκικά και ιδιαίτερα στο Αιγαίο πέλαγος. Άλλωστε, κάτι ανάλογο με τις διαδικασίες της “στρατηγικής συνεργασίας” ΗΠΑ-Ελλάδας εκτυλίσσεται και στην Τουρκία με το “στρατηγικό διάλογο”. Σε επίπεδο διμερών σχέσεων έχει εδώ και καιρό επιλεγεί αυτή η φόρμουλα από τους Αμερικανούς. Η αναδιαμόρφωση του πολιτικού σκηνικού στις δύο χώρες αλλά και στην Κύπρο αποτελεί τμήμα αυτής της ευρύτερης “οπτικής” από πλευράς ΗΠΑ.

Μπορεί Μητσοτάκης και Δένδιας να αφήνουν ανοιχτούς διαύλους επικοινωνίας με τις δηλώσεις-προσκήσεις τους προς τους απέναντι, δύσκολο όμως φαίνεται κάτι τέτοιο μέχρι τις εκλογές. Το εθνικιστικό και σοβινιστικό κλίμα και στις δύο πλευρές καλά κρατεί, ενώ τόσο

η Άγκυρα εκτοξεύει εμπρηστική ρητορική όσο και η Αθήνα προχωρά σε βήματα αποκλεισμού της Τουρκίας από θαλάσσιες ζώνες και μετατροπή του Αιγαίου σε κλειστή “ελληνική” θάλασσα. Όλα αυτά είναι επόμενο να μην εμπνέουν καμιά σταθερότητα. Η εξάρτηση των δύο χωρών από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό εδώ και δεκαετίες βαφτίζεται “αμυντική συνεργασία”. Τώρα, το πόσο αμυντική και το πόσο συνεργασία είναι ο καθένας μπορεί εύκολα να το αντιληφθεί!

Είναι εύκολα αντιληπτό ότι οι ισορροπίες που προωθούν οι ΗΠΑ έχουν τρία βασικά διακυβεύματα. Τον πόλεμο στην Ουκρανία ως μείζον ζήτημα και την απαίτηση απόλυτης στοίχισης όλων των χωρών της σφαίρας επιρροής τους, τη διεύρυνση του NATO μέχρι τα ρωσικά σύνορα ως κομβικό θέμα για την περίσφυξη-περικύκλωση της Ρωσίας και τους στρατιωτικούς εξοπλισμούς σε Ελλάδα και Τουρκία που εμφανίζουν μια κάποια, θα λέγαμε, ανισορροπία που πρέπει να διορθωθεί. Ως προς το πρώτο, οι τελευταίες σχετικές επιτυχίες της ρωσικής πλευράς έχουν σημάνει καμπανά-

κια όχι μόνο ως προς την ανάγκη περαιτέρω οικονομικής και στρατιωτικής βοήθειας στο Κίεβο αλλά και σε σχέση με την υπερκέραση κάθε δύστροπου νατοϊκού συμμάχου.

Αναφορικά με το δεύτερο, τα πράγματα δεν είναι καθόλου εύκολα σχετικά με μια θετική τουρκική στάση. Φινλανδία και Σουηδία εξαρτώνται από το βέτο της Τουρκίας, ενώ η ανοχή της δεύτερης στην προσχεδιασμένη και προαναγγελμένη ενέργεια του καψίματος του Κορανιού από γνωστό φασίστα πολιτικό μπροστά στην τουρκική πρεσβεία στη Στοκχόλμη, υπό την προστασία ισχυρών αστυνομικών δυνάμεων, επιτείνει την αντιπαράθεση και μπορεί να θεωρηθεί ως εξόχως προβοκατόρικη ενέργεια εθνικιστικών κύκλων της -ιμπεριαλιστικής, ας μην ξεχνιόμαστε- Σουηδίας που θέλουν να εμποδίσουν την ένταξη της χώρας αλλά και της γειτονικής Φινλανδίας στο NATO.

Τα εξοπλιστικά, βέβαια, είναι σοβαρό επίδικο στις σχέσεις-αντιθέσεις Ελλάδας και Τουρκίας. Όσο κι αν εμφανίζουν τις συνομιλίες Μπλίνκεν-Τσαβούσογλου τα εγχώρια ΜΜΕ ως ανατολίτικο παζάρι, η αμερικανική πλευρά έχει και το μαχαίρι και το πεπόνι. Η πίεση που ασκείται στην τουρκική πλευρά για επάνοδο στις νατοϊκές νόρμες, η παραμονή στον προθάλαμο για την αναβάθμιση και την αγορά νέων F-16, ο αποκλεισμός από τη συμπαραγωγή των F-35 και οι διαρροές για συζητήσεις της Τουρκίας με τους Ευρωπαίους για την αγορά Eurofighter αποδεικνύουν τη μεγάλη κινητικότητα στο ζήτημα. Το σενάριο η γειτονική χώρα να στραφεί στα ρωσικά MiG θεωρείται, πάντως, απίθανο. Ο Τσαβούσογλου αναφέρθηκε συγκεκριμένα στην ανατροπή της εξοπλιστικής ισορροπίας στις δύο πλευρές του Αιγαίου. Ενδεικτικό της κατάστασης είναι και το γεγονός ότι οι Αμερικανοί αποφεύγουν καιρό τώρα να αναφερθούν στη γνωστή μας από παλιά αναλογία 7 προς 10. Μάλιστα, έχοντας ήδη συμφωνήσει για τη χορήγηση των F-35 στην Ελλάδα σε βάθος χρόνου, εντείνουν τον εκνευρισμό της τουρκικής πλευράς. Ακόμη κι αν η Τουρκία πάρει ό,τι ζητά, τα αεροπλάνα 5ης γενιάς θα δίνουν ένα προβάδισμα στην Ελλάδα. Ωστόσο, τα F-16 έχουν αναχθεί σε κύριο ζήτημα αυτή την περίοδο.

Ο Τσαβούσογλου ήταν, πάντως, απολύτως σαφής, θέτοντας το θέμα ως

απόδειξη ή μη του αξιόμαχου της νοτιο-ανατολικής πτέρυγας της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας! Ζητά την αποσύνδεση του ζητήματος των αεροπλάνων από τη διεύρυνση του NATO. Ο Μπλίνκεν σε μια διπλωματική κίνηση έδειξε να το συμμερίζεται, ωστόσο είναι ολοφάνερο ότι τα δύο ζητήματα συνδέονται. Η επιμονή του Τούρκου ΥΠΕΞ για την επίδειξη “αποφασιστικότητας” από την αμερικανική διοίκηση προς τα κοινοβουλευτικά Σώματα των ΗΠΑ αποτελεί σαφές δείγμα ότι Μενέντεζ, λόμπι κ.λπ. μπορούν να ξεπεραστούν αν υπάρχει πολιτική βούληση του κυρίαρχου σήμερα κέντρου. Το ερώτημα παραμένει αν η τουρκική πλευρά είναι διατεθειμένη, μέσα στην οξυμένη προεκλογική περίοδο, να κάνει κι άλλα βήματα υποχώρησης ως προς τους φόβους και τις βλέψεις της. Κάτι τέτοιο φαντάζει εξαιρετικά δύσκολο αυτή την περίοδο, σίγουρα.

Οι δικοί “μας”, ωστόσο, πέρα από λεονταρισμούς και επικλήσεις στο λεγόμενο Διεθνές Δίκαιο, τις “ισχυρές συμμαχίες” και τη στρατιωτική αναβάθμιση, φαίνεται ότι κατανοούν πως λίγη σημασία έχει για τα αμερικανικά συμφέροντα το τι κάνουν οι ομογενείς και οι “φιλέλληνες” στις ΗΠΑ. Άλλωστε, όλοι αυτοί οι αμερικανοτραφείς ως στελέχη του αμερικανικού και του αμερικανοελληνικού κατεστημένου, όταν καταλάβουν ότι ο κύβος έχει ριφθεί, θα κάνουν την αναγκαία στροφή, ακολουθούμενη από μια ανάλογη αιτιολόγηση. Από την άποψη αυτή, η δήλωση Συρίγου (που ανέφερε ότι αργά ή γρήγορα η Τουρκία θα πάρει τα F-16, πράγμα που είναι προς το μακροπρόθεσμο συμφέρον της ελληνικής πλευράς!), τις προάλλες, δεν θα πρέπει να εκλαμβάνεται αποκλειστικά ως δική του γνώμη. Φαίνεται να κατανοείται ότι η συνέχιση του ρόλου του πειθήνιου παιδιού περιλαμβάνει, κάτω από κάποιες προϋποθέσεις, το να μη συνεχίσουν να μπαίνουν εμπόδια για τα F-16. Το πώς αυτό θα πλασαριστεί είναι άλλο θέμα.

Για τις ρηχές αναλύσεις ακόμη και δυνάμεων της Αριστεράς που προτάσσουν σχεδόν στα πάντα την οικονομία, το “περίμενε” στην Τουρκία (για μια αγορά-αναβάθμιση αρκετών δισεκατομμυρίων από την Lockheed Martin) είναι ίσως... ανεξήγητο. Η πολιτική-γεωπολιτική πλευρά και η εξάρτηση μπορούν να δώσουν τις απαντήσεις σε όσους είναι ικανοί και θέλουν να τις βρουν!

Υπάρχουν σημαντικά ερωτήματα στα οποία οι δυνάμεις που έχουν αναφορά στο κίνημα πρέπει να δώσουν απαντήσεις. Μπορούν οι λαοί να παίξουν ρόλο σε αυτές τις εξελίξεις; Μπορούν να χαράξουν τον δικό τους δρόμο απέναντι στα φιλοπόλεμα σχέδια των ιμπεριαλιστών; Μπορούν να στηριχτούν στις δικές τους δυνάμεις και να μην αναζητούν ιμπεριαλιστές για προστάτες; Μπορούν να παλέψουν για τη φιλία και την αλληλεγγύη των λαών ενάντια στο εθνικιστικό δηλητήριο;

Το ΚΚΕ (μ-λ) πιστεύει ότι η απάντηση στα παραπάνω ερωτήματα είναι ένα ξεκάθαρο ΝΑΙ! Σε αυτά τα πλαίσια κινείται το τελευταίο διάστημα, καταθέτοντας πρόταση πλατιάς πανελλαδικής αντιπολεμικής κοινής δράσης μέσα στον Φλεβάρη, με βάση τη συμπλήρωση ενός χρόνου από την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία, αλλά και την επερχόμενη επίσκεψη του Μπλίνκεν. Σε μια περίοδο που οι εκλογικές αυταπάτες και εκβιασμοί

πυρπολούν τον λαό, είναι επιτακτική **ανάγκη να προωθηθεί ο δρόμος του αγώνα και της πάλης.** Είναι χαρακτηριστικό δείγμα της ήττας και της υποχώρησης του κινήματος, το γεγονός ότι ενώ το μέτωπο της Ουκρανίας συνεχίζει να φλέγεται εδώ και έναν χρόνο, στη χώρα μας έχουν περάσει αρκετοί μήνες από την τελευταία **κεντρική αντιπολεμική διαδήλωση!**

Οι δυνάμεις που έχουν αναφορά στο κίνημα πρέπει να βάλουν πλάτη και να μην αφήσουν ούτε μια ακόμη μέρα να πάει χαμένη. Είναι επιτακτική ανάγκη να εκφραστούν με κινηματικό τρόπο τα αντιπολεμικά-αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα του λαού, κόντρα στο σύστημα που θέλει να μας μάθει να συνηθίσουμε τον πόλεμο, την εκμετάλλευση και τη φτώχεια. **Το ΚΚΕ(μ-λ) έχει προχωρήσει ήδη σε συσκέψεις με άλλες οργανώσεις σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας και αναμένεται τις επόμενες ημέρες να πραγματοποιηθεί αντιστοιχη σύσκεψη και στην Αθήνα.**

Ταξική Πορεία

Ανακοίνωση για τις εξελίξεις γύρω απ' το συνέδριο του Εργατικού Κέντρου Ιωαννίνων

1 Ευκαιρία βρήκαν οι εκπρόσωποι της ΠΑΣΚΕ - ΔΑΚΕ στο συνέδριο του εργατικού κέντρου να δείξουν τις υπηρεσίες τους στο σύστημα, την κυβέρνηση και το κεφάλαιο. Με μήνυση στα δικαστήρια που κατήγγειλαν τον αποκλεισμό 5 αντιπροσώπων τους -που «εκλέχτηκαν»- όχι με ζωντανή αλλά με ηλεκτρονική ψηφοφορία βάση του νόμου έκτρωμα-Χατζηδάκη!- έδωσαν στο κράτος τη δυνατότητα να εφαρμόσει για ακόμη μια φορά τον ν.4808. Αυτή άλλωστε είναι η δουλειά των εκπροσώπων των αστικών κομμάτων ΝΔ και ΠΑΣΟΚ μέσα στο εργατικό κίνημα. Ακολουθώντας τα βήματα της ηγεσίας της ΓΣΕΕ, που έχει κάνει τα πάντα για να καθηλωθούν οι εργαζόμενοι με σκυμμένο το κεφάλι, έτσι και οι τοπικοί ομοϊδεάτες τους βάζουν πλάτη για να προχωράει η επίθεση της αστικής τάξης και της κυβέρνησης. Η εφαρμογή εν προκειμένω του νόμου που θεσπίζει τη «δουλειά ήλιο με ήλιο» χωρίς δικαιώματα και τον σφιχτό έλεγχο του

κράτους στα συνδικάτα. Αυτή είναι η επιλογή τους τώρα που ο λαός στενάζει για την επιβίωση.

2 Το πρόβλημα γίνεται ακόμη μεγαλύτερο καθώς η απόφαση του δικαστηρίου για την υποχρέωση εφαρμογής του νόμου απ' το εργατικό κέντρο, έγινε σεβαστή απ' την πλειοψηφία και το συνέδριο στις 22 Γενάρη εξέλεξε νέα διοίκηση 13 μέλη με εκλογή από σώμα 97 αντιπροσώπων, έχοντας ενσωματώσει και όσους «εκλέχτηκαν» με ηλεκτρονικές διαδικασίες! Η νέα διοίκηση (8 έδρες ΠΑΜΕ, 3 ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ, 1 ΣΥΡΙΖΑ, 1 ΑΝΤΑΡΣΥΑ/Ταξική Ενότητα) είναι η πρώτη διοίκηση που εκλέγεται έχοντας νομιμοποιήσει την εφαρμογή του ν. Χατζηδάκη! Μια εξέλιξη που δίνει τη δυνατότητα στο κράτος για άπλωμα της εφαρμογής σε κάθε σωματείο, για προχώρημα του ΓΕΜΗΣΟΕ και της απαίτησης για παράδοση λίστας συνδικαλιστών στο κράτος κτλ. Και αυτό είναι μήνυμα που το λαμ-

βάνει η κυβέρνηση και όλη η αντίδραση.

3 Οι εξελίξεις αυτές επιβεβαιώνουν την κατάρρευση της γραμμής «ο νόμος να μείνει στα χαρτιά», «να μην εφαρμοστεί στην πράξη». Είναι η απόδειξη του πού οδηγεί αυτή η γραμμή. Το να κάνεις ότι ο νόμος δεν υπάρχει οδηγεί στις 15 του μήνα η πλειοψηφία (ΠΑΜΕ) να βγάζει αγωνιστικές κορώνες για τη «μη εφαρμογή» και μια μέρα μετά τα δικαστήρια να επιλέγει τη σιγή και την κανονικότητα εφαρμογή με τη βούλα όλων των συμμετεχόντων! Κι αμέσως μετά, σα να μην τρέχει τίποτα, να ξαναπανηγυρίζει ότι οι «ταξικές δυνάμεις» του ΠΑΜΕ είναι η πρώτη δύναμη.

4 Να ποια είναι η διαφορά της γραμμής (Ανατροπή του νόμου) που πάλευε και παλεύει μέσα στους χώρους δουλειάς η Ταξική Πορεία. Γιατί ο στόχος της ανατροπής απαιτεί να μπει στο στόχαστρο σαν αιχμή ο νόμος με κεντρικά και πα-

νελλαδικά χαρακτηριστικά. Απαιτεί οργάνωση στη βάση και όχι «αγώνα» της 15μελούς αντιπροσωπίας έξω απ' τα δικαστήρια! Απαιτεί την αναγνώριση ότι έχει ψηφιστεί και ήδη εφαρμόζεται! Απαιτεί βασικά την υιοθέτηση μιας γραμμής πάλης και σύγκρουσης με την αντιλαϊκή πολιτική στην κατεύθυνση μαζικού κινήματος και όχι απλά την ανάδειξη των «εκπροσώπων» των εργαζομένων. Απαιτεί τον μη σεβασμό των ορίων του κράτους και προϋποθέτει την προετοιμασία για κάτι τέτοιο.

5 Το πρόβλημα του νόμου αυτού οι εργαζόμενοι θα το έχουμε μπροστά μας σε κάθε προσπάθεια για να παλέψουμε για το μεροκάματο, για τη ζωή μας. Αυτή η σύγκρουση χρειάζεται διαδικασίες ζωντανές, συνελεύσεις, ενότητα, αγώνα. Τα όρια αυτών των αποφάσεων δεν μπορεί να καθορίζονται απ' το κράτος, την κυβέρνηση, την εργοδοσία. Αλλά από εμάς και κόντρα σ' αυτούς.

Νεκρός εργάτης σε εργοτάξιο στο κέντρο της Αθήνας

Ο αγώνας για δουλειά με δικαιώματα πρέπει να δυναμώσει!

Νέο θανατηφόρο εργατικό «ατύχημα» στο κέντρο της Αθήνας την Πέμπτη 12/1/2023. Ο οικοδόμος Ελιόν Γκίκα πέφτει νεκρός σε ώρα εργασίας, από χτύπημα κομματιού μπετόν στο κεφάλι, σε εργοτάξιο κατασκευής ξενοδοχείου της εταιρίας «ΕΧΙΝΟΣ» στην Ακαδημίας. Η ανακοίνωση του Συνδικάτου Οικοδόμων που βρέθηκε στο εργοτάξιο κάνει λόγο για τραγικές ελλείψεις βασικών μέτρων ασφαλείας απ' τη μεριά της κατασκευαστικής εταιρίας. Τα φρεάτια που ρίχνονταν τα μπάζα ήταν ανοιχτά, ενώ το κωνί των μπάζων ξεκινούσε στον 8ο όροφο και σταματούσε στον 4ο, με αποτέλεσμα τα υλικά να σκορπίζουν ξανά με μεγάλη επικινδυνότητα σοβαρού «ατυχήματος», όπως ακριβώς συνέβη.

Οι κατασκευαστικές εταιρίες, μπροστά στην επιθυμία τους να επιταχύνουν τις παραδόσεις των έργων και με όσο το δυνατό μεγαλύτερο κέρδος, κόβουν «περιττά» κόστη όπως συνηθίζουν να θεωρούνται τα μέτρα ασφαλείας. Ταυτόχρονα, μεταφέρουν μεγάλες πιέσεις στους εργάτες οικοδόμους και εντατικοποιούν την εργασία με ξέφρενους ρυθμούς. Ο νέος κύκλος κερδοφορίας του κατασκευαστικού κεφαλαίου, οι μεγάλες κουβέντες για άνοιγμα των δουλειών στον κλάδο της κατασκευής και ο αέρας ανάπτυξης που διαφημίζει η κυβέρνηση, το κεφάλαιο κι η ΕΕ, επιβάλλουν εξαντλητικά δήμερα και 7ήμερα, ενώ τα 12ωρα κυριαρχούν παντού και θεωρούνται δεδομένα.

Επιπλέον τραγικό στοιχείο της περιόδου οι τεράστιες πιέσεις που δέχεται η λαϊκή οικογένεια και συνολικά οι εργαζόμενοι απ' την εκτίναξη της ακρίβειας, της φτώχειας και της λιτότητας. Τα νέα δεδομένα αναγκάζουν ιδίως τα φτωχά λαϊκά στρώματα να κάνουν δύο και τρεις δουλειές ταυτόχρονα για να συμπληρώσουν ένα εισόδημα, με ό,τι αυτό σημαίνει για την κούραση και την υγεία του εργαζόμενου. Δεν είναι

καθόλου τυχαίο ότι το πρώτο 9μηνο του 2022 είχαν καταγραφεί 43 θανατηφόρα εργατικά «ατυχήματα». Με βάση τα επίσημα στοιχεία, είναι η πιο τραγική καταγραφή θανάτων σε ώρα δουλειάς των τελευταίων ετών.

Είναι ξεκάθαρο ότι η ανάγκη του κεφαλαίου για μεγέθυνση των κερδών περνάει μέσα απ' το πετσόκομμα του εργατικού κόστους σ' όλες του τις εκφάνσεις (μισθοί, ασφάλεια, μέτρα ασφαλείας) και την ακραία εντατικοποίηση. Τα μικρά και μεγάλα «ατυχήματα» αποτελούν «παράπλευρες απώλειες» την ίδια στιγμή που το αντεργατικό οπλοστάσιο των κυβερνήσεων νομιμοποιεί και μονιμοποιεί την ακραία εκμετάλλευση της εργατικής τάξης και διευρύνει τις συνθήκες για νέα τραγικά περιστατικά.

Μέσα σ' ένα τέτοιο κλίμα, οι συνδικαλιστικοί φορείς κι οι ηγεσίες των συνδικάτων εμφανίζονται για άλλη μια φορά κατώτερες των περιστάσεων. Είναι σαφές ότι οι ανακοινώσεις κι οι καταγγελίες του γεγονότος είναι μόνο ένα πρώτο βήμα προς την κατεύθυνση ανάδειξης του συμβάντος και των συνθηκών δουλειάς στα εργοτάξια και γενικότερα. Δεν φτάνει μόνο η στοχοποίηση της δολοφονικής εργοδοσίας που προώθησε και επέτρεψε το θάνατο του οικοδόμου εργάτη. Είναι ανάγκη να ενεργοποιηθούν άμεσα οι συνάδελφοι εργάτες και συνολικά ο κλάδος στο ίδιο, στα διπλανά και στα μακρινότερα εργοτάξια, όπου κυριαρχούν οι ίδιες και χειρότερες εργασιακές συνθήκες. Το Συνδικάτο Οικοδόμων και το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών, που έχουν άμεση σχέση με τον κλάδο των κατασκευών, έπρεπε και συνεχίζει να πρέπει να πάρουν μια άμεση πρωτοβουλία κινητοποίησης ενάντια στη σύγχρονη εργασιακή βαρβαρότητα. Μόνο οι εργάτες κι οι εργαζόμενοι στον κλάδο, με όπλο τη συλλογικότητα και την οργάνωση, μπορούν να βάλουν φραγμό στον εργασιακό μεσαίωνα και να διεκδικήσουν καλύτερες συνθήκες εργασίας, μέτρα ασφαλείας, καλύτερους μισθούς και μεροκάματα.

Η Ταξική Πορεία, με μια τέτοια λογική και θέλοντας να εκφραστεί με άμεσο τρόπο η καταγγελία του γεγονότος, πήρε την πρωτοβουλία απεύθυνσης σε εργατικές συλλογικότητες αλλά και σε συνδικάτα για μια άμεση κινητοποίηση στο χώρο του εργοταξίου. Για άλλη μια φορά, η προσπάθεια βρήκε κλειστές πόρτες και αδυναμίες. Παρά τις εμφανείς δυσκολίες, η Ταξική Πορεία έστω και μόνη της πραγματοποιήσε το Σάββατο 14/1 μαζική παρέμβαση καταγγελίας της εργοδοτικής δολοφονίας έξω απ' το εργοτάξιο στο κέντρο της Αθήνας.

Οι Δήμοι και οι της ζωής των

Παρά την προεκλογική περίοδο (και για την τοπική αυτοδιοίκηση, τόσο οι δήμαρχοι όσο κι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες στους ΟΤΑ δεν έχουν διάθεση να κάνουν το παραμικρό για την καλυτέρευση των όρων δουλειάς, ούτε καν να τάξουν έστω κάτι για τους εργαζόμενους. Παρουσιάζουν μια κατάσταση η οποία καμία σχέση με την πραγματικότητα δεν έχει, μιλάνε για τις «επιτυχίες» και τα «έργα» τους στην τετραετία και υπόσχονται νέα.

Τα έργα για τα οποία υπερηφανεύονται οι δημοτικές αρχές στηρίζονται στην εκμετάλλευση των εργαζομένων και την αφαίμαξη των δημοτών. Τη στιγμή που ο λαός αδυνατεί να πληρώσει τους λογαριασμούς, οι τοπικοί άρχοντες αυξάνουν κι άλλο τα δημοτικά τέλη και μοιράζουν απλόχερα χρήματα στους εργολάβους, ενώ η ποιότητα των υπηρεσιών προς τους δημότες κι οι όροι δουλειάς για τους εργαζόμενους χειροτερεύουν.

Οι συνθήκες που επικρατούν στους ΟΤΑ αναδείχτηκαν ξανά απ' τον θάνατο-δολοφονία ανασφάλιστης κι αδήλωτης εργαζομένης στην καθαριότητα του Δήμου Ξυλοκάστρου. Ελαστική δουλειά, ανασφάλιστη εργασία και μάλιστα με εργοδότη το δημόσιο, εντατικοποίηση, ανασφαλείς συνθήκες και μεγάλη έλλειψη προσωπικού. Ενώ υπάρχουν τόσο σοβαρά προβλήματα, πριν λίγο καιρό ο υπ. Εσωτερικών Βορίδης είχε το θράσος να δηλώνει ότι στους Δήμους δεν χρειάζονται περισσότεροι εργαζόμενοι, αλλά αυτοί που υπάρχουν να δουλεύουν περισσότερο. Είναι άλλωστε διαχρονικό το συστημικό αφήγημα περί τεμπέληδων δημοσίων υπαλλήλων, ενώ ορισμένες πλευρές του συστήματος εξακολουθούν να «συγκινούνται» απ' το μότο «η εργασία απελευθερώνει» που έντυνε τις εισόδους των ναζιστικών στρατοπέδων.

Για τους εργαζόμενους στους ΟΤΑ, η εργασία συχνά σκοτώνει, όπως αποδεικνύεται απ' τον ολοένα μεγαλύτερο αριθμό συμβάντων που φτάνουν στη δημοσιότητα (κι αυτό μόνο αν δεν μπορούν να κρυφτούν). Η ακραία εντατικοποίηση, η πίεση για ελάχιστο «κόστος» που μεταφράζεται σε κάθε είδους εκπώσεις στην ασφάλεια των εργαζομένων, η εργολαβοποίηση με-

Για την απεργία στη «Μαλαματίνα» και τα επόμενα απαραίτητα βήματα

Συνεχίζει για 6ο μήνα η απεργία στη «Μαλαματίνα», δείχνοντας το πραγματικό κουράγιο και την αποφασιστικότητα των απεργών να αγωνιστούν για το δικίο τους μέχρι το τέλος. Τα αιτήματά τους για επαναπρόσληψη όλων στη δουλειά, όπως και για υπογραφή συλλογικής σύμβασης εργασίας παραμένουν αδικαίωτα.

Το απεργιακό μπλόκο έξω από το εργοστάσιο επιμένει και έχει σταθεροποιηθεί, παρά τις όποιες δυσκολίες, είτε πολιτικές είτε... του καιρού. Η ύπαρξη του μπλόκου είναι μια σημαντική κατάκτηση, από την οποία η εταιρεία δεν μπορεί να απαλλαγεί. Κι ας το θέλει πολύ, αφού και μόνο αυτή η

ύπαρξη δείχνει το πραγματικό πρόσωπο μιας εταιρείας που απολύει και τρομοκρατεί, αλλά και εργατών που επιμένουν και διεκδικούν.

Όλα αυτά, ωστόσο, δεν σημαίνουν ότι η κατάσταση δεν είναι δύσκολη. Σχεδόν όλες οι δυνάμεις της αριστεράς και του κινήματος έχουν σταματήσει την τακτική και μαζική τους παρουσία, τόσο εκεί όσο και στα καλέσματα που έχουν γίνει στα δικαστήρια. Αυτό, μάλιστα, συμβαίνει σε μια φάση που πρέπει ο αγώνας να αποκτήσει στήριξη και να απλωθεί στους εργαζόμενους της πόλης και ευρύτερα.

Αυτό είναι αναγκαίο, ειδικά σε μια περίπτωση που βρίσκονται σε εξέλιξη 2 δικαστήρια-προσφυγές του σωματείου· ενάντια στις 2 απολύσεις των εκλεγμένων προέδρων του Σωματείου Εργατού· παλλήλων «Μαλαματίνα» και του Συνδικάτου Οδηγών και Βοηθών εμφιαλωμένων ποτών, καθώς και ενάντια στην πρόσληψη απεργοσπαστών από την εταιρεία εν καιρώ απεργίας. Αυτές οι δίκες ήταν προγραμματισμένες για τα μέ-

σα Γενάρη και πήραν αναβολή για 3 Φλεβάρη. Και σε αυτή την ημερομηνία θα πρέπει να δείξουμε την αλληλεγγύη μας, πλάι στους απεργούς.

Είναι γεγονός πως σε έναν οποιονδήποτε εργατικό αγώνα, το κύριο είναι οι πλατιές, μαζικές κινητοποιήσεις, η αλληλεγγύη του κόσμου και η ίδια η απεργία, που θα πιέσουν την εργοδοσία και την κυβέρνηση. Στο φόντο αυτών, σαφώς μια δικαστική νίκη δεν είναι αρνητική. Ωστόσο, θα πρέπει να είναι ξεκάθαρο πως ο νόμος είναι πάντα με το μέρος του συστήματος. Όποια «παρατυπία» επί αυτού γίνεται ακριβώς επειδή πιέζονται από την ίδια την ύπαρξη κινήματος και απεργιακού αγώνα. Με αυτό υπόψη, σαφώς το να εφαρμόζουν τον νόμο κατά το δοκούν, ώστε να περάσουν την αντεργατική πολιτική τους, είναι αποκαλυπτικό των διαθέσεων του συστήματος. Θέλει, όμως, προσοχή η επίκλησή του από μεριάς εργατών, αφού ο νόμος, ειδικά ο νόμος Χατζηδάκη, λειτουργεί αντεργατικά και θα αξιοποιείται πάντα από το σύστημα

για να καταστέλλει τους αγώνες.

Από μεριάς μας, οφείλουμε να επισημάνουμε ότι αυτή η απεργία, αλλά και γενικά οι εργατικοί αγώνες, αξιοποιώντας μια διεκδίκηση στο δικαστικό επίπεδο, θα πρέπει να μην ιεραρχήσουν αυτή τη διεκδίκηση ως κύρια και βασική. Πρώτα απ' όλα είναι ο αγώνας στον δρόμο, στην απεργιακή περιφρούρηση και στο άπλωμα σε όλο τον λαό που θα σταθεί αλληλέγγυος. Το σύστημα εκεί υπολογίζει τη δύναμη του εργατικού κινήματος, γιατί άλλωστε εκεί είναι κι η πραγματική του δύναμη. Έτσι, και αυτός ο αγώνας πρέπει ξανά να κάνει κινήσεις ανοίγματος (και ακόμη μεγαλύτερες από πριν) στην πόλη της Θεσσαλονίκης. Θα πρέπει να κατέβει πάλι στον δρόμο, να απευθυνθεί στους εργάτες και τον λαό της περιοχής και να εντείνει σε αυτή την κατεύθυνση τον αγώνα του. Εκεί δηλαδή όπου είναι το δικό του πεδίο, εκεί που τον φοβάται το σύστημα, η κυβέρνησή του και η εργοδοσία.

δήμιοι εργατών

γάλων κομματιών των υπηρεσιών στους Δήμους, οι ελαστικές σχέσεις δουλειάς με τους εκβιαστικούς όρους ομηρίας που τις συνοδεύουν, έχουν διαμορφώσει τις συνθήκες γι' αυτή την κατάσταση. Εκμεταλλευόμενοι την υποταγμένη στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών, τόσο σε τοπικό επίπεδο όσο και των ομοσπονδιών του κλάδου, αλλά και της ΑΔΕΔΥ, οι δημοτικές αρχές συνεχίζουν επάξια για το σύστημα το «έργο» τους.

Πιεσμένη απ' το συμβάν, που ήρθε να προστεθεί στα συνολικά προβλήματα, η ΠΟΕ-ΟΤΑ αποφάσισε ομόφωνα την κήρυξη 24ωρης πανελλαδικής απεργίας στις 17 Γενάρη, «διαφοροποιώντας» την πάγια τακτική της για -σπάνιες κι αποσπασματικές- κινητοποιήσεις ανά ομάδα εργαζόμενων. Η ΑΔΕΔΥ απ' τη μεριά της απέφυγε να διευρύνει το μέτωπο, αρκούμενη σε μια «δήλωση στήριξης». Στη συγκέντρωση και πορεία συμμετείχαν εκατοντάδες εργαζόμενοι, για τους οποίους η ηγεσία επεφύλασσε το ρόλο του «χειροκροτητή» και του «μοχλού πίεσης» στην αγωνία της να συναντήσει τον υπουργό. Είχε άλλωστε διαφανεί η μόνιμη εσωτερική αντιπαράθεση με την ΠΟΠ-ΟΤΑ για το ποια ομοσπονδία είναι πιο κατάλληλη να αναγνωριστεί ως επίσημος συνομιλητής της πολιτικής ηγεσίας, με ακόμα μεγαλύτερη σημασία μέσα στο γενικό προεκλογικό παιχνίδι όπου κάθε πολιτική δύναμη «επιδεικνύει» τα εργαλεία που διαθέτει.

Οι εργαζόμενοι δεν έχουν τίποτα να περιμένουν απ' την υποκριτική κι εκ των υστέρων «δραστηριοποίηση» των συνδικαλιστικών ηγεσιών, που κάνουν ότι θυμήθηκαν τους μισθούς πείνας, τις αυθαιρεσίες, τους κινδύνους που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι στους Δήμους. Ούτε απ' τις «διαβεβαιώσεις» της κυβέρνησης ότι «θα ελέγξει αυστηρά» τις συνέπειες ενός πλαισίου που έχει δημιουργήσει η ίδια η πολιτική που υπηρετεί, κεντρικά και τοπικά. Πρέπει να συγκροτήσουν τους όρους που θα επιβάλουν ενεργοποίηση των σωματείων, μαζικές διαδικασίες και κινητοποίηση κι αγώνα, προκειμένου να διεκδικήσουν πραγματικά, με συνέχεια και χωρίς «προϋποθέσεις», το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, με ουσιαστική ασφάλεια και αξιοπρεπείς μισθούς.

Συνδικάτο ΟΑΣΑ

Εκλογές σε κλίμα ηττοπάθειας και αποσυγκρότησης

Στις 18 & 19 Γενάρη 2023 πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές του Συνδικάτου ΟΑΣΑ (οδηγοί), με καθυστέρηση σχεδόν 2 χρόνων και -εξαιτίας της- με διοίκηση διορισμένη απ' το πρωτοδικείο (μολονότι δεν άλλαξε τη σύνθεσή της). Μέσα σ' αυτό το μεγάλο διάστημα, οι εργαζόμενοι βρέθηκαν ξανά και ξανά μόνοι απέναντι στη διοίκηση, την πανδημία, την κυβερνητική πολιτική, τα προβλήματα που πολλαπλασιάστηκαν.

Για ακόμα μια φορά, οι εκλογές έγιναν σε κλίμα ηττοπάθειας, πιέσεων, εκβιασμών και αδιεξόδων. Τα ψηφοδέλτια-σεντόνια, με εκατοντάδες υποψήφιους, δεν ανέδειξαν κάποια μαζική ενεργοποίηση των εργαζόμενων, αλλά το ακριβώς αντίθετο: ένα διαγκωνισμό δυνάμεων για τη θέση του «καλύτερου συνομιλητή» με τη διοίκηση, το υπουργείο και την κυβέρνηση, δηλαδή του πιο αποτελεσματικού στο θάψιμο των διαθέσεων των εργαζόμενων. Το ίδιο σκηνικό που επαναλαμβάνεται εδώ και χρόνια στις εκλογικές διαδικασίες αυτού του πολύ μεγάλου σωματείου, με ευθύνη όλων των δυνάμεων που παρεμβαίνουν καλλιεργώντας για χρόνια λογικές «ρουσφετιών» και ατομικών «λύσεων».

Οι ίδιες λογικές κυριαρχούν σε πλήθος μαζικών χώρων δουλειάς, όπου ο κίνδυνος να πάρουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι την υπόθεση της διεκδίκησης των δικαιωμάτων τους στα χέρια τους απαιτεί «ειδική διαχείριση» απ' την εργοδοσία, με την ενίσχυση ολόκληρων μηχανισμών ενσωμάτωσης και υποταγής. Μόνο που οι -όποιες- μικροεξυπηρετήσεις αφορούν ουσιαστικά ελάχιστους εργαζόμενους, την ώρα που η τεράστια πλειοψηφία βλέπει τη θέση της να χειροτερεύει δραματικά απ' την απρόσκοπτη εφαρμογή των κατευθύνσεων της διοίκησης, αλλά σπρώχνεται συστηματικά μακριά απ' την αναζήτηση συλλογικής, αγωνιστικής διεξόδου. Τα αδιέξοδα με τη σειρά τους οδηγούν σε απογοήτευση και ηττοπάθεια, το κατάλληλο έδαφος δηλαδή τόσο για την προώθηση της αντεργατικής πολιτικής όσο και για την αναπαραγωγή των -ιδίου τύπου- συνδικαλιστικών μηχανισμών, ανεξάρτητα απ' τις διαφορετικές ταμπέλες.

Αυτό το σταθερό πλαίσιο αντιλήψεων και πρακτικών, που κρατάει τους εργαζόμενους αποσυγκροτημένους, εξηγεί και τις τεράστιες μεταβολές στα αποτελέσματα μεταξύ του 2018 και του 2023. Η μεγάλη αύξηση των δυνάμεων με αναφορά στη ΝΔ (χωρισμένες σε ΔΑΚΕ ΟΣΥ/ΑΛΛΑΓΗ ΠΟΡΕΙΑΣ/ΕΝΟΤΗΤΑ ΟΣΥ), με αντίστοιχα μεγάλη μείωση του ΜΕΤΑ ΟΣΥ (με αναφορά στον ΣΥΡΙΖΑ) και ελαφριά μείωση της ΠΑΣΚΕ (που είχε χάσει την παραδοσιακή της πρωτοκαθεδρία το 2018), οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στους μηχανισμούς που διαμόρφωσε σ' ολόκληρη την ιεραρχία η διορισμένη απ' την κυβέρνηση της ΝΔ διοίκηση της εταιρίας. Αυτοί αντικατέστησαν τους προηγούμενους μηχανισμούς υπό την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, που εί-

χαν επίσης αντικαταστήσει τους προηγούμενους μηχανισμούς, όπου κυριαρχούσε η ΠΑΣΚΕ. Κατά τα λοιπά, η ΔΑΣ (ΠΑΜΕ) ξέπερασε την ΕΑΣ (με στελέχη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ), με τα δύο σκήματα να διατηρούν από μια έδρα στο ΔΣ. Η όλη εξέλιξη στο συνδικάτο ΟΑΣΑ σίγουρα θα επηρεάσει και το επερχόμενο συνέδριο του ΕΚΑ στις 4-5 Φλεβάρη.

Η Ταξική Πορεία συμμετείχε ξανά σε συνεργασία με ακόμα έναν υποψήφιο, με τις ψήφους τους να καταγράφονται στους «μεμονωμένους» (το αντιδημοκρατικό καταστατικό απαγορεύει ψηφοδέλτια συνδυασμών με λιγότερους από 17 υποψήφιους), καθώς αυτή τη φορά δεν υπήρχε άλλος μεμονωμένος. Έχοντας αναδείξει την ιδιωτικοποίηση και το χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων ως κύριες αιχμές της επίθεσης στον χώρο των αστικών λεωφορείων, η εκτίμηση είναι πως όλοι οι εργαζόμενοι, ανεξάρτητα του τι ψήφισαν, θα βρεθούν σε ακόμα πιο δύσκολες καταστάσεις. Με εμπιστοσύνη στη δύναμη των εργαζόμενων, η Ταξική Πορεία θα συνεχίσει να παρεμβαίνει στην κατεύθυνση της αντίστασης στην αντεργατική πολιτική που ακολουθούν όλες οι κυβερνήσεις και της υπεράσπισης του δικαιώματος στη δουλειά, σε αξιοπρεπή μισθό, σε ανθρώπινους και ασφαλείς όρους για τους εργαζόμενους και τον κόσμο που μεταφέρουν καθημερινά.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ			
	ΔΣ 2023	ΔΣ 2018	ΕΚΑ 2023
Εγγεγραμμένοι	3298	3492	3298
Ψήφισαν	3087	3292	3051
Άκυρα	48	110	82
Λευκά	37	43	59
ΔΑΚΕ ΟΣΥ	785 (5)	810 (5)	727 (10)
ΑΛΛΑΓΗ ΠΟΡΕΙΑΣ	706 (4)	-	611 (9)
ΠΑΣΚΕ ΟΣΥ	662 (4)	774 (4)	640 (9)
ΜΕΤΑ ΟΣΥ	291 (2)	827 (5)	348 (5)
ΔΑΣ	186 (1)	129 (1)	194 (3)
ΕΑΣ	126 (1)	209 (1)	123 (2)
ΕΝΩΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ	114 (-)	-	107 (1)
ΕΝΟΤΗΤΑ ΟΣΥ	81 (-)	99 (1)	79 (1)
ΕΝΩΤΙΚΟ ΣΧΗΜΑ	42 (-)	-	58 (1)
ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΟΙ*	9 (-)	99 (-)	23 (-)
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΟΔΗΓΩΝ	-	66 (-)	-
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΟΣΥ			
"(ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΥΛΗ)"	-	63 (-)	-
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ	-	63 (-)	-

Σε παρένθεση οι έδρες στο ΔΣ και οι αντιπρόσωποι στο

συνέδριο του ΕΚΑ

*το 2018, υπήρχε και ένας ανεξάρτητος υποψήφιος

Κρήτη

Κινητοποιήσεις για τα νοσοκομεία

Το τελευταίο δεκαπενθήμερο σε μια σειρά νομούς της Κρήτης πραγματοποιήθηκαν διαδοχικές κινητοποιήσεις για το ζήτημα της περίθαλψης και την άθλια και επικίνδυνη κατάσταση που επικρατεί στα νοσοκομεία του νησιού. Κοινό στοιχείο των διαδηλώσεων ήταν η συμπόρευση στο δρόμο των υγειονομικών και κομματιών λαού από την κάθε περιοχή.

Στις 16 Γενάρη, στο Ρέθυμνο, σε ένα μαζικό συλλαλητήριο για τα δεδομένα της πόλης στο οποίο καλούσαν σωματεία, φοιτητικοί σύλλογοι και οργανώσεις, πολλές εκατοντάδες Ρεθυμνιώτες διαδήλωσαν για το δικαίωμά τους να έχουν νοσοκομείο στην πόλη τους που να μπορεί να τους προσφέρει πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Αφορμή για την κινητοποίηση στάθηκε η πρόσφατη παραίτηση (μια ακόμα!) της Διευθύντρια της Παθολογικής κλινικής του νοσοκομείου Ρεθύμνου Ε. Ιωαννίδου και η επιστολή που δημοσιοποίησε, στην οποία κατήγγειλε τις τραγικές συνθήκες υποστελέχωσης που επικρατούν σε ακόμα ένα νοσοκομείο του νησιού, καθώς και την εργασιακή βαρβαρότητα που βιώνουν οι εργαζόμενοι σε αυτό.

Λίγες μέρες μετά, στις 20 Γενάρη, 400 περίπου άτομα διαδήλωσαν στο κέντρο του Ηρακλείου μετά από κάλεσμα του σωματείου εργαζομένων του ΠΑΓΝΗ, που πλαισιώθηκε και από άλλα σωματεία και συλλογικότητες της πόλης. Στις 24 Γενάρη, στην Ιεράπετρα Λασιθίου, έγινε μαζική κινητοποίηση κατοίκων κατά τη διάρ-

κεια της επίσκεψης της αναπληρώτριας υπουργού Υγείας Μ. Γκάγκα, που προκλητικά έκανε λόγο για αναβάθμιση των ΤΕΠ του νοσοκομείου, ενώ στην πραγματικότητα για χρόνια στοχοποιείται ως πολυτέλεια η ύπαρξή του και μεθοδεύεται με κάθε τρόπο το κλείσιμό του. Μάλιστα, στην Ιεράπετρα προγραμματίζεται και εκ νέου συλλαλητήριο στις 2 Φλεβάρη.

Η επιχείρηση διάλυσης των νοσοκομείων, με την υποστελέχωση, τις συγχωνεύσεις ακόμα και τα λουκέτα, αφορά όλο τον κόσμο της δουλειάς, γιατί χτυπάει το δικαίωμά του στην ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Η υποβάθμιση-διάλυση των δομών υγείας σε Ιεράπετρα και Ρέθυμνο αυξάνει τον φόρτο στα νοσοκομεία του Ηρακλείου και των Χανίων, όπου και εκεί οι ελλείψεις σε προσωπικό είναι ήδη τραγικές σε μια σειρά κλινικές. Οι συνέπειες για τους ασθενείς είναι οι αναμενόμενες. Όπως καταγγέλλεται, σε όλη την Κρήτη 13.000 χειρουργεία είναι σε αναμονή, με πάνω από τα μισά να είναι στο ΠΑΓΝΗ! Δυσκολεύουν οι συνθήκες για τους εργαζόμενους, καθώς και η πρόσβαση του λαού, που όλο και περισσότερο είναι αναγκασμένος να βάλει βαθιά το χέρι στην τσέπη, αν θέλει να φροντίσει την υγεία του.

Ξέφρενη εντατικοποίηση με εντέλλεσθε, άπειρες εφημερίες και καθηρημένα ρεπό για να μπαλωθούν όπως όπως τα κενά, σε συνδυασμό με μισθούς φτώχειας που τους ληστεύει παραπέρα η ακρίβεια, όλα αυτά συνιστούν πλευρές του

εργασιακού μεσαίωνα που βιώνει το προσωπικό μέσα στα νοσοκομεία. Έτσι μπορεί να ερμηνευτεί και το κύμα παραιτήσεων που, ελλείπει μαζικού κινήματος που θα παλεύει για βελτίωση των όρων δουλειάς, φαντάζει ως διαφυγή από αυτή την κατάσταση για ένα κομμάτι εργαζομένων που έχουν αυτή τη δυνατότητα.

Η ανάγκη του λαού να παλέψει για το δικαίωμά του στην ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη συναντιέται με την ανάγκη των υγειονομικών να αντισταθούν στην εργασιακή βαρβαρότητα που αντιμετωπίζουν στα νοσοκομεία. Αυτή η πραγματικότητα γέννησε τη μαζική κινητοποίηση λαού και υγειονομικών στο Ρέθυμνο, αυτή η πραγματικότητα κρατάει σε αγωνιστικό αναβρασμό τους κατοίκους της Ιεράπετρας χρόνια τώρα.

Έχουν απέναντί τους την αντιλαϊκή

καταιγίδα νομοθετημάτων που προωθεί το νέο «ΕΣΥ», διαλύοντας τα νοσοκομεία. Είναι η ίδια πολιτική που ξεθεμελιώνει για λογαριασμό ξένου και ντόπιου κεφαλαίου ό, τι είχε υπάρξει ως κατάκτηση, που θεσμοθετεί τη φτώχεια και την «έρημο» δικαιωμάτων σαν κανονικότητα. Αυτή την πολιτική θα συνεχίσουν να βρίσκουν απέναντί τους ο λαός και οι υγειονομικοί, ανεξαρτήτως κυβερνητικών εναλλαγών. Είναι ανάγκη ζωής να δυνάμωσει ο αγώνας στην Κρήτη και σε όλη τη χώρα για να μη κλείσει καμιά δομή περίθαλψης, να έχει όλος ο κόσμος της δουλειάς δυνατότητα για σωστή περίθαλψη, χωρίς να πληρώνει ούτε ευρώ. Είναι ανάγκη ζωής και για τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία, για να κερδίσουν πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς και ανθρωπίνους όρους δουλειάς.

Γιαννιτσά

Το ντόμινο συνεχίζεται... Παραιτήσεις γιατρών στο νοσοκομείο

Όπως συμβαίνει σε πολλά νοσοκομεία της χώρας, κύμα παραιτήσεων προέκυψε το τελευταίο διάστημα και στο νοσοκομείο των Γιαννιτσών στην παθολογική κλινική. Παραιτήθηκε πρώτα ο διευθυντής της κλινικής και δύο επιμελητές, ενώ τον Δεκέμβριο πέντε ειδικευόμενοι αποφάσισαν να συνεχίσουν σε άλλα νοσοκομεία. Την ίδια στιγμή, άλλοι δύο παθολόγοι έβγαζαν σε αναρρωτική άδεια, με αποτέλεσμα να μείνουν στην κλινική μόνο δύο παθολόγοι.

Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να μην μπορεί να βγει η καθημερινή δουλειά, που περιλαμβάνει την παθολογική κλινική, το ογκολογικό τμήμα, τα εξωτερικά ιατρεία, τα επείγοντα και το τμήμα covid, αλλά και οι εφημερίες. Η διοίκηση αποφάσισε να χρησιμοποιήσει γιατρούς άλλων ειδικοτήτων, όπως οι αιματολόγοι και οι νευρολόγοι για τις εφημερίες. Οι συγκεκριμένοι γιατροί έχουν κάνει κατά την ειδικότητά τους, για ένα διάστημα, ειδικευση στην παθολογία, αλλά σίγουρα σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να προσφέρουν τις ίδιες υπηρεσίες με έναν ειδικό παθολόγο, καθότι το βασικό αντικείμενό τους είναι άλλο. Την ίδια στιγμή, και το ακτινολογικό τμήμα είναι υπό κατάρρευση.

Σε μια πολυπληθή περιοχή, με αγροτική και βιομηχανική παραγωγή, η κυβέρνηση της ΝΔ συνεχίζει την καταστροφική της πολιτική, της παραπέρα ιδιωτικοποίησης της υγείας και της υποστελέχωσης του ΕΣΥ. Το προσωπικό των νοσοκομείων δεν επαρκεί, οι γιατροί δουλεύουν σε συνθήκες υπερεντατικοποίησης και στα όρια της εξάντλησης, γίνονται μπαλάκι με συνεχείς μετακινήσεις και «εντέλλεσθε», φοβούνται ότι υπό αυτές τις συνθήκες δεν μπορούν να ασκήσουν ιατρική και παραιτούνται. Από τον Σεπτέμβρη του 2022, 120 γιατροί έχουν παραιτηθεί από το ΕΣΥ.

Στο νοσοκομείο των Γιαννιτσών, ο κόσμος περμένει στην εφημερία 10 με 12 ώρες για να εξυπηρετηθεί, όπως χαρακτηριστικά δηλώνει ο πρόεδρος του σωματείου εργαζομένων. Η πίεση για την

κυβέρνηση φαντάζει αφόρητη, γιατί η κατάσταση είναι τραγική. Ακόμη και η εφημερίδα ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ αναγκάζεται να αναδείξει το θέμα στις 17/1 με συνεντεύξεις τόσο από τον πρόεδρο του σωματείου, όσο και από τον πρόεδρο των νοσοκομειακών γιατρών ΠΕΛΛΑΣ. Στις 13/1 είχε προηγηθεί συγκέντρωση των εργαζομένων στην είσοδο του νοσοκομείου.

Αυτό βέβαια δεν συμβαίνει μόνο στα Γιαννιτσά, αλλά σε πολλά νοσοκομεία, όπως σε Ρέθυμνο, Λάρισα, Λήμνο κ.α., που έχουν ελλείψεις γιατρών και πολλά τμήματα υπολειτουργούν ή δεν λειτουργούν καθόλου (π.χ στη Λήμνο δεν γίνονται χειρουργεία λόγω έλλειψης αναισθησιολόγου).

Στο νοσοκομείο των Γιαννιτσών, σε συζητήσεις που είχαμε τόσο με τον πρόεδρο του σωματείου, όσο και με τον πρόεδρο των νοσοκομειακών γιατρών, μας ενημέρωσαν για τα προβλήματα και μας τόνισαν ότι η κατάσταση έχει φτάσει στο απροχώρητο, με τους γιατρούς στα όρια της εξότωσης και τον λαό της περιοχής χωρίς νοσοκομειακή περίθαλψη.

Η κυβέρνηση της ΝΔ συνεχίζει την εγκληματική της πολιτική στην υγεία, όπως είδαμε και την περίοδο της πανδημίας, αδιαφορώντας πλήρως για την υγεία του λαού. Φαίνεται ότι δεν ιδρώνει το αυτί των κυβερνώντων, γιατί ελλείπει αντιδράσεων, εκτιμούν ότι είναι μικρό το πολιτικό κόστος ενόψει των επερχόμενων εκλογών, μπροστά στο μεγάλο κέδρος της διάλυσης των Δημόσιων Νοσοκομείων και της διεύρυνσης του πεδίου δράσης και κερδοφορίας του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου.

Η αντιπολίτευση δεν κινεί το θέμα, με μαζικές κινητοποιήσεις στα νοσοκομεία και τις πόλεις, γιατί μετά τις εκλογές θα συνεχίσει την ίδια πολιτική, αν γίνει κυβέρνηση. Είναι καθήκον των δυνάμεων του κινήματος να βγουν μπροστά και να υπερασπίσουν το δικαίωμα του λαού στην περίθαλψη με συνελεύσεις και κινητοποιήσεις.

Υγειονομικοί εργαζόμενοι στην Ευρώπη:

Μαζικές οι απεργίες για αυξήσεις στους μισθούς

Μεταξύ του απεργιακού κύματος που καταγράφεται σε μια σειρά χώρες της Ευρώπης, που πολύ σχολαστικά φροντίζουν τα ντόπια αστικά ΜΜΕ να περνάνε στα ψιλά, σημαντικές είναι οι κινητοποιήσεις των υγειονομικών εργαζομένων.

Στην Βρετανία εξελίσσεται απεργιακός αγώνας με κλιμακούμενα στοιχεία στην αντιπαράθεση ανάμεσα στην κυβέρνηση και το συνδικάτο νοσηλευτών (RCN) μαζί με εργαζόμενους στα ασθενοφόρα. Ο επόμενος σταθμός είναι η απεργία στις 6 Φλεβάρη, που θα επηρεάσει σημαντικά ένα στα τέσσερα νοσοκομεία της χώρας συσπειρώνοντας χιλιάδες νοσηλευτές και διασώστες. Είχε προηγηθεί διήμερη απεργία στις 18-19 Γενάρη με μαζική συμμετοχή, κι αυτή ως αποτέλεσμα προηγούμενων αγώνων των τελευταίων μηνών που οι εργαζόμενοι βρίσκονται σε αναβρασμό. Δεκάδες χιλιάδες ήταν κι οι απεργοί υγειονομικοί στη Μαδρίτη στα μέσα του μήνα, ενώ στη Γαλλία μαζικότητα ήταν η συμμετοχή των υγειονομικών στην Γενική Απεργία στις 19/1 ενάντια στο νέο συνταξιοδοτικό.

Παρά τις όποιες διαφοροποιήσεις, υπάρχει σαφώς πολύ κοινό έδαφος πάνω στο οποίο κινούνται οι κινητοποιήσεις σ' όλες τις χώρες. Καταρχήν, αξίζει να παρατηρήσουμε ότι οι αγώνες εξελίσσονται στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις και μάλιστα σ' αυτά τα συστήματα περίθαλψης που διαφημίζονται για την οργάνωσή τους και την πρωτοπορία τους απ' όλους τους υπερασπιστές του συστήματος. Ιδιαίτερα στον ελληνικό εξαρτημένο καπιταλισμό, το αφήγημα των «οργανωμένων χωρών» του εξωτερικού αναπαράγεται ακόμη και ως δέλεαρ για τη μετανάστευση των υγειονομικών εργαζομένων εδώ και δεκαετίες.

Δεύτερο, ότι η πανδημία, πέραν του ότι αποκάλυψε την απάνθρωπη πραγματική συνθήκη και στον «αναπτυγμένο κόσμο» όσον αφορά το δικαίωμα των λαών σε πλήρη και δωρεάν περίθαλψη, αποτέλεσε κι οδοστρωτήρα εργασιακών δικαιωμάτων διαμορφώνοντας συνθήκες εργασιακής γαλέρας. Ιδιαίτερα το κύμα παραιτήσεων, που υπήρξε μαζικότατο σ' αυτές τις χώρες, εγκατέλειπε σε συνθήκες ακραίας εντατικοποίησης τους εναπομείναντες εργαζόμενους.

Τρίτο, η ακρίβεια, συνέπεια της γενικευμένης κρίσης του συστήματος και της εξελισσόμενης γεωπολιτικής αστάθειας, έχει μειώσει κατά πολύ το βιοτικό επίπεδο εκατομμυρίων ερ-

Οι εργαζόμενοι αντιμέτωποι με τη φτώχεια και την εξαθλίωση

Στους αγώνες βρίσκεται η προοπτική

Τι κι αν ο Χατζηδάκης θριαμβολογεί για τη δήθεν αύξηση των μέσων μηνιαίων αποδοχών και των θέσεων εργασίας, η πραγματικότητα που βιώνει η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζόμενων τον διαψεύδει κατηγορηματικά. Μια ματιά στα νούμερα αρκεί για ν' αποδομήσει τα προεκλογικά τρικ και την προσπάθεια της κυβέρνησης να πείσει ότι τα χειρότερα τα έχουμε πίσω μας.

Έτσι κι αλλιώς, η όποια ονομαστική μεταβολή στο ύψος του μέσου μισθού έχει ήδη αναιρεθεί απ' την αύξηση των τιμών. Οι «ποιοτικοί» δείκτες, αυτοί δηλαδή που μετρούν τα ποσοστά του πληθυσμού που στερούνται βασικά αγαθά, επιδεινώθηκαν μεταξύ 2020 και 2021 και αναδεικνύ-

ουν τη χειροτέρευση της θέσης του λαού. Χαρακτηριστικά παραδείγματα η αδυναμία αντιμετώπισης έκτακτων αλλά αναγκαίων δαπανών (50,7%) ή πληρωμής μιας βδομάδας διακοπών (53,1%). Το 71% των εργαζόμενων έχει περιορίσει τις δαπάνες για διατροφή, στέγη, θέρμανση ή/και περίθαλψη.

Επιπλέον, στην τελευταία τριετία, οι δείκτες ανισότητας αυξάνονται συνεχώς, πράγμα που σημαίνει πως πολύ περισσότεροι εργαζόμενοι παίρνουν μισθό χαμηλότερο απ' το μέσο όρο. Αυτό άλλωστε καταγράφεται και στην αύξηση του ποσοστού των εργαζόμενων που ζουν στα όρια της φτώχειας. Το γεγονός ότι 839.392 εργαζόμενοι (αριθμός ο οποίος αντιστοιχεί σε ποσοστό 37,31% του συνόλου) αμείβονται με λιγότερα από 800 ευρώ μικτά, αναδεικνύει τη ζοφερή πραγματικότητα που βιώνει η μεγάλη πλειοψηφία λαού και εργαζόμενων, η οποία νιώθει στο πετσί της το αποτέλεσμα των αυξήσεων στις τιμές των βασικών ειδών διαβίωσης, συμπεριλαμβανομένων των ενοικίων και των λογαριασμών.

Όσο κι αν το σύστημα προσπαθεί να πείσει ότι όλοι βράζουμε στο ίδιο καζάνι, οι χαμηλότερα αμειβόμενοι και τα λαϊκά νοικοκυριά αποτελούν εκείνους που πλήττονται σε μεγαλύτερο βαθμό, καθώς δαπανούν το μεγαλύτερο ποσοστό του εισοδήματός τους για είδη πρώτης ανάγκης, τα οποία είναι κι αυτά που έχουν δεχτεί τις μεγαλύτερες αυξήσεις. Τα φτωχά λαϊκά στρώματα, επομένως, πλήττονται πολύ περισσότερο και βρίσκονται καθημερινά αντιμέτωπα με τον αγώνα για την επιβίωση.

Παράλληλα, αναδεικνύεται με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι εκείνοι που καλούν το λαό να βάλει πλάτη και να σκύψει το κεφάλι, είναι οι ίδιοι που την ίδια στιγμή κερδοφορούν σε βάρος του. Απ' το πρώτο τρίμηνο του 2020 και μετά, ενώ το μερίδιο των κερδών για το κεφάλαιο αυξάνεται σταθερά, το

μερίδιο των μισθών εμφανίζει σταθερή μείωση.

Πάντα τα σπασμένα τα πληρώνουν ο λαός κι οι εργαζόμενοι για να μπορεί το κεφάλαιο να αυγατίζει τα κέρδη του. Γι' αυτό είναι μεγάλο στοίχημα για το σύστημα να μπορεί να πείσει το λαό ότι κάθε του δικαίωμα πρέπει να τίθεται υπό την αίρεση των «αντοχών της οικονομίας». Αποτελεί προϋπόθεση ώστε να παραμένουν οι εργαζόμενοι κι ο λαός αποσυγκροτημένοι και στοιχισμένοι πίσω απ' το αστικό αφήγημα περί αντικειμενικών συνθηκών, οι οποίες δήθεν καθιστούν απαγορευτική την όποια αύξηση του λαϊκού εισοδήματος.

Αυτήν ακριβώς τη λογική εξυπηρετεί κι ο «μηχανισμός επεξεργασίας και στάθμισης δεδομένων» βάσει του οποίου θα καθορίζεται ο κατώτατος μισθός στο μέλλον. Στην ίδια λογική υποτάσσονται απόψεις της ρεφορμιστικής αριστεράς που προβάλλουν αιτήματα περί «αυτόματης τιμαριθμικής αναπροσαρμογής» των μισθών. Αλήθεια, η λύση για τους εργαζόμενους μπορεί να δοθεί μέσα από κάποιο μηχανισμό που θα διαμορφώνει τον κατώτατο μισθό βάσει κάποιων «αντικειμενικών κριτηρίων»; Πόσο αντικειμενικός μπορεί να είναι ένας μηχανισμός που όλα του τα χαρακτηριστικά καθορίζονται απ' αυτό το σύστημα, το οποίο στο όνομα των «αντικειμενικών συνθηκών» έχει διαλύσει κάθε εργασιακό και λαϊκό δικαίωμα;

Τέτοιου είδους λογικές το μόνο που καταφέρνουν είναι ν' αποπροσανατολίζουν και ν' αφήνουν στην απ' έξω τον βασικότερο παράγοντα, δηλαδή τους εργαζόμενους και το λαό, που είναι κι οι μόνοι αρμόδιοι για να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους μέσα απ' τον αγώνα τους. Αποκρύπτουν ουσιαστικά ότι η κάθε κατάκτηση σ' αυτό το σύστημα είναι αποτέλεσμα της ταξικής πάλης και αντί να αναμετρώνται και ν' αποδομούν το αστικό αφήγημα περί αντικειμενικότητας και αντοχών της οικονομίας, υποτάσσο-

νται σ' αυτό, οδηγώντας με ακρίβεια στην ήττα. Καταλήγουν να ενσωματώνονται και ν' αξιοποιούνται απ' το ίδιο το σύστημα, που επιδιώκει να δεσμεύει τα επίπεδα των όποιων ονομαστικών αυξήσεων των μισθών στα όρια που θέτει το ίδιο με βάση τους «αντικειμενικούς παράγοντες».

Η πραγματικότητα που βιώνουν λαός και εργαζόμενοι δεν είναι αντικειμενική αλλά ταξική. Γι' αυτό και η απάντηση στη φτώχεια και την εξαθλίωση δεν μπορεί να βρεθεί με μαθηματικά τερτίπια κι αυτόματους αλγόριθμους. Ο τρόπος με τον οποίο κάθε φορά διαμορφώνεται ο κατώτατος μισθός (και γενικά οι μισθοί) δεν είναι αποτέλεσμα κάποιων αντικειμενικών παραγόντων. Είναι αποτέλεσμα πολιτικών επιλογών και κατευθύνσεων του εκάστοτε διαχειριστή που δεν προσδιορίζονται «στον αέρα», αλλά στα συγκεκριμένα πλαίσια ενός συστήματος που θέλει να μεγιστοποιεί τα κέρδη του, σε βάρος της εργατικής τάξης και του λαού.

Αντίστοιχα, η κατάκτηση εργασιακών δικαιωμάτων και αυξήσεων στους μισθούς είναι αποτέλεσμα του αγώνα που δίνουν κάθε φορά και με τους όρους που συγκροτούν οι εργαζόμενοι. Δεν είναι τυχαίο ότι όσο αυτός ο αγώνας δεν δίνεται, οι εργαζόμενοι οδηγούνται ολοένα και πιο πίσω. Μπροστά στην ασφυκτική καθημερινότητα, είναι αναγκαία η συγκρότηση του αγώνα για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής, της φτώχειας και της εξαθλίωσης. Με σωματεία όπλα στα χέρια τους κι όχι υποταγμένα στα αστικά αφηγήματα περί «αντοχών της οικονομίας». Κόντρα στις εκλογικές αυταπάτες και στις λογικές που τους θέλουν «παρατηρητές» της επίθεσης στις κατακτήσεις τους, οι εργαζόμενοι να δώσουν την απάντησή τους μέσα από μαζικούς κι ανυποχώρητους αγώνες για δικαιώματα και πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς, ώστε να καλύπτουν το κόστος της ζωής και να βελτιώνουν τη θέση τους.

γαζόμενων, με τη Γαλλία και τη Βρετανία να καταγράφουν μπαράζ απεργιών τους τελευταίους μήνες.

Εκτός όμως απ' την επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα, με αντίστοιχο τρόπο εξελίσσεται εδώ και δεκαετίες μια ακόμα κυρίαρχη τάση του συστήματος σχετικά με το δικαίωμα των λαών στην περίθαλψη. Η τάση της κατάργησης κάθε δικαιώματος σε δωρεάν περίθαλψη ως ξένο σώμα για το καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα. Δικαιώματα που ενσωματώθηκαν στα συστήματα υγείας μια προηγούμενη περίοδο που η ύπαρξη του σοσιαλιστικού στρατοπέδου και οι αγώνες του εργατικού κομμουνιστικού κινήματος στη Δύση πίεζαν το σύστημα να ανεχθεί. Ελλείψει αυτών στη σημερινή περίοδο εξελίσσεται και το ολοκληρωτικό ξήλωμα αυτών των δικαιωμάτων. Το στοιχείο αυτό της επίθεσης έχει τη θέση του στην επιδείνωση της καθημερινότητας των υγειονομικών εργαζόμενων που ανάμεσα στα αιτήματά τους είναι η διεκδίκηση ποιοτικότερων όρων περίθαλψης για το λαό.

Ωστόσο, παρ' όλο που ιδιαίτερα απ' την πλευρά των ηγεσιών των συνδικάτων, περισσότερο στην Ισπανία, υπάρχει το ρεφορμιστικό αίτημα της υπεράσπισης του συστήματος υγείας, απ' την πλευρά των εργαζόμενων οι στόχοι πάλης είναι συγκεκριμένοι: αυξήσεις στους μισθούς και στελέχωση για καλύτερες συνθήκες εργασίας. Στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, σε δύο απ' τα μεγαλύτερα νοσοκομεία στην καρδιά της Νέας Υόρκης, το Μανχάταν, περίπου 7.000 νοσηλευτές απέργησαν στις 9 Γενάρη με τα ίδια αιτήματα. Το γεγονός ότι τα ίδια προβλήματα αναδεικνύουν με την πάλη τους οι εργαζόμενοι τόσο στα συστήματα υγείας που έχουν αναπτυχθεί κατά βάση γύρω απ' τον ιδιωτικό τομέα όσο και σ' αυτά γύρω απ' τον κρατικό, δεν αφήνει περιθώρια αυταπατών για φιλολαϊκά κρατικά συστήματα.

Οι αγώνες σ' όλες τις χώρες κινούνται σε γενικά σωστή κατεύθυνση και είναι στοίχημα να ενισχυθεί η τάση της αναμέτρησης έναντι της διαπραγμάτευσης. Όπως κι η συμπόρευση με τους υπόλοιπους κλάδους που βρίσκονται σε κινητοποιήσεις, διευρύνοντας το μέτωπο πάλης για αυξήσεις στους μισθούς.

Οι ομοιότητες με τη χώρα μας είναι εμφανείς. Τόσο για την αναγκαιότητα μαζικών εργασιακών αγώνων για αυξήσεις στους μισθούς ως τη μόνη πραγματική απάντηση στην ακρίβεια συνολικά. Αλλά και ειδικότερα, η αναγκαιότητα των υγειονομικών εργαζόμενων να βαδίζουν πιο αποφασιστικά την κατεύθυνση του αγώνα για βελτίωση των όρων δουλειάς, προσλήψεις μόνιμου προσωπικού και μαζί με το λαό για πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλους. Αυτή την κατεύθυνση υπηρετούν οι δυνάμεις της Ταξικής Πορείας στα νοσοκομεία. Τέτοιο χαρακτήρα πρέπει να λάβει κι η προκηρυγμένη απεργία (στάση εργασίας για Αττική) της ΠΟΕΔΗΝ στις 22/2.

Αποσπάσματα από τις ομιλίες στην εκδήλωση μνήμης και τιμής στον σύντροφο Αντρέα Βογιατζόγλου

Η πρωτοπόρα καθοδηγητική συμβολή του Αντρέα Βογιατζόγλου στα 40 χρόνια του ΚΚΕ(μ-λ)

Αμέσως μετά την επιστροφή του από τον στρατό στα 1983, αναδείχνεται στέλεχος του Κ.Ο. του ΚΚΕ(μ-λ) και σύντομα εκλέγεται και στο ΠΓ της Οργάνωσης, μιας και όπως χαρακτηριστικά γράφει ο ΒΖ: «η Οργάνωση ήξερε ποιος ήταν ο Αντρέας». Μαζί και δίπλα με τους αξέχαστους συντρόφους μας, τον Βασίλη Γεμιστό και τον Γρηγόρη Κωνσταντόπουλο και ξεκινώντας από πολύ αρνητικά δεδομένα, αναλαμβάνουν και συγκροτούν την Οργάνωση της Αθήνας σε αξιόμαχο επίπεδο και σε κομμουνιστική κατεύθυνση.

Αν το βήμα αυτό της συγκρότησης της Οργάνωσης της Αθήνας ήταν ένας σταθμός, ταυτόχρονα ήταν και μια αφετηρία για την παραπέρα πορεία του Αντρέα. Μια πορεία στην οποία ο Αντρέας αναπτύσσει παραπέρα τις καθοδηγητικές του δυνατότητες, τις απαιτήσεις που ο ίδιος προσδιορίζει για την Οργάνωση και τον ίδιο του τον εαυτό. Εξάλλου, ο σύντροφος μας είχε βαθιά πεποίθηση και επίγνωση πως η υπόθεση στην οποία αφιέρωσε τη ζωή του, δεν έχει «οριστική ολοκλήρωση», δε χωράει «στάσεις» και «επαναυπώσεις». Αυτή τη θεώρηση, που την είχε διαμορφώσει και κατακτήσει από τα νεορά του χρόνια, όταν όπως έλεγε ο ίδιος «διάβασε τα κινέζικα του», δεν την είχε μόνο σε θεωρητικό και φιλοσοφικό επίπεδο. Αυτή τη θεώρηση για τις διαρκώς νέες απαιτήσεις της ταξικής πάλης και όσα αυτές διαρκώς φέρνουν και παράγουν στην πάλη για τη συγκρότηση και την ανά-

πτυξη της πολιτικής κομμουνιστικής Οργάνωσης, τη μετέφραζε «κάθε στιγμή» στο πολιτικό «δία ταύτα», στα πολιτικά καθήκοντα της Οργάνωσης, του κάθε τομέα της, του κάθε συντρόφου, και βέβαια στους στόχους της μαζικής πάλης, στα βήματα που απαιτούνται κάθε φορά από το κίνημα. Αλλά ταυτόχρονα, με βάση αυτή τη θεώρηση, ο σύντροφος Αντρέας αντιμετώπιζε και τη λειτουργία, τους όρους συγκρότησης και παραπέρα ανάπτυξης της ίδιας της Οργάνωσης. Στη βάση της δυναμικής αυτής της θεώρησης αντιλαμβάνονταν τελικά τους όρους στράτευσης που χρειαζόνταν να διαμορφώνονται για τα μέλη και τα στελέχη της Οργάνωσης.

(...)Ήταν παντού στις διαδηλώσεις, στις κινητοποιήσεις, στους ξεσηκωμούς. Στην πρώτη γραμμή, καθοδηγητής της συγκρότησης και της υπεράσπισης των μπλοκ της Οργάνωσης, με έγνοια και φροντίδα για ολόκληρη την κινητοποίηση που υπήρχε κάθε φορά. Ακατάβλητος και μαχητικός, ενέπνεε αποφασιστικότητα απέναντι στην κρατική τρομοκρατία και πάντα στη βάση της συλλογικής, οργανωμένης, μαζικής πάλης, επιμονή και τόλμη υπεράσπισης για το ξεδιπλωμα του αγώνα, κόντρα στις επιθέσεις των δυνάμεων της κρατικής καταστολής.

Ήταν παντού, διεκδικώντας και πρωτοστατώντας πολιτικά, κινηματικά και πρακτικά να υπάρξει, να συνεχιστεί, να διευρυνθεί, να κατακτήσει επιτυχίες και νίκες κάθε μικρότερη και μεγαλύτερη εστία αντί-

στασης, κάθε μέτωπο πάλης των εργαζομένων, του λαού, της νεολαίας.

Έτσι στάθηκε ο Αντρέας, κοιτώντας πάντα μπροστά, με εμπιστοσύνη στη δύναμη των λαϊκών μαζών και ακλόνητος για την αναγκαιότητα και τη δυνατότητα της επαναστατικής κομμουνιστικής προοπτικής. Και στάθηκε έτσι, όντας καθοδηγητικό στέλεχος του ΚΚΕ(μ-λ) που στεκόταν και πάλευε σε αυτή την κατεύθυνση. **Στάθηκε έτσι στην «πέτρινη» δεκαετία του 1990**, που σημαδεύτηκε από τις καταρρεύσεις και το συστημικό ιδεολόγημα του «τέλους της Ιστορίας», απέναντι στα οποία το ΚΚΕ(μ-λ) με την 4η Συνδιάσκεψη του 1992 έθετε την κατεύθυνση της πάλης για ένα νέο κομμουνιστικό ξεκίνημα, που θα υπερασπιζόταν τις κατακτήσεις του κομμουνιστικού κινήματος του 20ου αιώνα και ταυτόχρονα θα αναμετρήσει με τις αιτίες της ήττας. **Στάθηκε έτσι στη δεκαετία του 2000**, στην οποία το ΚΚΕ(μ-λ) μπήκε με την εκτίμηση της 5ης Συνδιάσκεψης του 1998 «κάτι αλλάξει», που επισήμαινε την ενίσχυση της αγωνιστικής τάσης των μαζών, αλλά κυρίως με τις ιδεολογικοπολιτικές επεξεργασίες που πάλειαν αυτή η ισχυροποίηση των αγωνιστικών διαθέσεων να αποτελέσει βάση συγκρότησης της επαναστατικής κομμουνιστικής κατεύθυνσης και όχι πίεση «διόρθωσης» τάχα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, που ήταν η γραμμή των FORUM, η γραμμή που κυριαρχούσε στην Αριστερά που είχε ενσωματώσει την υποστα-

γή στο υποτίθεται «ανίκητο» σύστημα.

(...)Στη βάση αυτής της διαδρομής δεκαετιών, στη βάση αυτών των όρων που είχε διαμορφώσει με την πάλη του και την καθοδηγητική του προσφορά, ο σύντροφος Αντρέας εκλέγεται γραμματέας του ΚΚΕ(μ-λ) στην 7η συνδιάσκεψη του 2010 και στις δύο επόμενες συνδιασκέψεις της Οργάνωσης το 2015 και το 2019 και από αυτή τη θέση έφυγε από τη ζωή στις 18 Οκτώβρη του 2022. Η περίοδος αυτών των 12 χρόνων ήταν, όπως όλοι γνωρίζουμε, η πιο ταραγμένη, άγρια, απαιτητική και δύσκολη περίοδος από τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα.

Σε αυτή την περίοδο των ιδιαίτερων επιπλοκών και των αυξημένων απαιτήσεων, των μεγάλων αγώνων, αλλά και των μεγαλύτερων άνωθεν αυταπατών και των υποχωρήσεων που αυτές έφεραν για τον λαό και τη μαζική πάλη, ο σύντροφός μας στάθηκε και αγωνίστηκε επάξια στη θέση του.

(...)Είναι δεδομένο και προφανές ότι η ζωή του Αντρέα είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ύπαρξης και της πάλης του ΚΚΕ(μ-λ) και ιδιαίτερα της πορείας της Οργάνωσης από την ανασυγκρότησή της το 1982. Γι' αυτό και η αποτίμηση της προσφοράς του συντρόφου μας είναι αναπόσπαστο κομμάτι της συνολικής αποτίμησης αυτών των 40 χρόνων της πορείας, της πάλης, των κατακτήσεων που διαμόρφωσε η Οργάνωσή μας. Σε αυτό το πλαίσιο και φόντο «ανή-

κει» ο Αντρέας Βογιατζόγλου, αυτό υπήρξε και σε αυτό στηρίχθηκε και αναδείχθηκε ο ίδιος

(...)Με αυτά τα βασικά στοιχεία της 40χρονης διαδρομής μας ήταν ο σύντροφος Αντρέας Βογιατζόγλου. Πιο σωστά, **αυτά ήταν ο Αντρέας Βογιατζόγλου!** Στη συγκρότηση και την κατάκτηση αυτών των βασικών στοιχείων υπήρξε η δική του καθοριστική καθοδηγητική συμβολή. Με βάση αυτά αγωνίστηκε στο κίνημα και μέσα στον λαό. Με βάση αυτά διαμόρφωσε επεξεργασίες, εκτιμήσεις, πολιτικές κατευθύνσεις και πρωτοβουλίες.

(...)Αγωνιζόταν με πάθος, θα λέγαμε, για να «ανακαλύψει» η Οργάνωση όλες της τις δυνάμεις και τις δυνατότητες. Να τις διευρύνει και να τις πολλαπλασιάσει. Αυτό δεν ήταν για τον Αντρέα ένα οργανωτικό ζήτημα. Ήταν πριν από όλα ζήτημα πολιτικό, που απαιτούσε ιεραρχίες, επιλογές, πρωτοβουλίες, ξεπέρασμα μορφών που δεν βοηθούν στη συνειδητοποίηση της φάσης που βρίσκεται η υπόθεση της πάλης για την εκ νέου συγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και κόμματος.

Αυτός ήταν ο δρόμος που ψηλαφούσε ο Αντρέας, για να υπηρετηθεί πιο αποφασιστικά και αποτελεσματικά η απόφαση που πήραν το 1982 ο Βασίλης Σαμαράς, ο Στέλιος Αγκούτση, ο Ηλίας Καμαρέτσος, ο Γρηγόρης Κωνσταντόπουλος και ο Αγκόπι Κασπαριάν. Η «απόφαση των 5», όπως τη

λέμε στη γλώσσα της Οργάνωσης, να πάνε κόντρα στο ρεύμα. Μια απόφαση που με το πέρασμα των χρόνων και στη βάση αυτών που η Οργάνωσή μας έχει κατακτήσει, βαρύνει η αξία της και η σημασία της. Μια απόφαση που -με τα λόγια του Μάο- διαμόρφωσε και διαμορφώνει τους διαδόχους της. Μια απόφαση που είναι σήμερα δικιά μας, των στελεχών και των μελών της Οργάνωσης και στη βάση των δεδομένων που σήμερα έχουν διαμορφωθεί, μας καλεί να αναμετρηθούμε αποφασιστικά με τις καθυστερήσεις μας και τις αδυναμίες μας.

(...) Ξέρουμε καλά ότι η πραγματική τιμή σε όλους αυτούς τους συντρόφους μας είναι να συνεχίσουμε με αποφασιστικότητα και αυταπάρνηση στον δρόμο που αυτοί αγωνίστηκαν. Γι' αυτό και η αναφορά που σήμερα επικειρήσαμε στην προσφορά του συντρόφου μας δεν είναι μια αναδρομή αναμνήσεων από ένα «χθες» που πέρασε και έφυγε. Είναι ανάδειξη των κατακτήσεων του ΚΚΕ(μ-λ) στη 40χρονη διαδρομή του από την ανασυγκρότησή του. Είναι ανάδειξη των όρων που το ΚΚΕ(μ-λ) έχει διαμορφώσει, των καθηκόντων που θέτει για τη συνέχιση της πάλης του. Είναι η ευθύνη που επιωριζόμαστε πριν από όλα απέναντι στην εργατική τάξη, τον λαό και τη νεολαία για το προχώρημα αυτής της πάλης.

Δόξα και τιμή στον σύντροφο Αντρέα Βογιατζόγλου!

Αθάνατοι οι σύντροφοί μας, Αντρέας, Βασίλης, Ηλίας, Γρηγόρης, Στέφανος!

Η νέα φάση της καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας

και η ανάγκη της εκ νέου συγκρότησης του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος

Μιλώντας κανείς για έναν κομμουνιστή σαν τον σ. Αντρέα, αλλά και για όλους τους σπουδαίους σφους που φύγαν από κοντά μας έχοντας δώσει τη ζωή και το είναι τους στην υπόθεση της κομμουνιστικής οικοδόμησης, δεν μιλά για το παρελθόν. Μιλά -κυρίως- για το παρόν και το μέλλον. Διαβάζει το σήμερα, δρα σε αυτό και προετοιμάζει το αύριο.

(...)Δεν πρόκειται για ένα σχήμα λόγου. Πρόκειται για ένα ουσιαστικό ζήτημα. Ένα ζήτημα που -πριν απ' όλα- αναδεικνύει τη σημασία της **σωστής ανάγνωσης** και ανάλυσης της κατάστασης που επικρατεί στον κόσμο. Τη διάκριση και τη μελέτη των αντιθέσεων που εκδηλώνονται. Την ανάλυση των πλευρών που έρχονται αντιμέτωπες. Τον τρόπο με τον οποίο εκδηλώνονται αυτές οι αντιθέσεις. Τις επιπτώσεις που έχουν και την προοπτική που διαμορφώνουν.

Και όχι από μια οποιαδήποτε σκοπιά. Αλλά από τη σκοπιά της εργατικής τάξης. Της τάξης που παράγει τον πλούτο αυτής της κοινωνίας. Της τάξης που έχει τη δυνατότητα και το καθήκον να δείξει το δρόμο, να ηγηθεί προς την ανατροπή της βαρβαρότητας, της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης της κοινωνικής πλειοψηφίας, για το αύριο που αξίζει στην ανθρωπότητα.

(...)Ένα σήμερα σκληρό και ζοφερό. Με το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, που καταδυναστεύει την ανθρωπότητα, να συνεχίζει να παραδέρνει μέσα στην ολόπλευρη κρίση του. Κρίση δομική, που αφορά τον συνολικό χαρακτήρα και τους νόμους κίνησης αυτού του συστήματος. Μια κρίση που δοκιμάζει τη δυνατότητα του συστήματος αυτού να αναπαράγεται, μια κρίση που δοκιμάζει όλες τις σχέσεις

που το διέπουν, μια κρίση από την οποία δεν μπορεί να αποδράσει.

(...)Η **πολεμική αναμέτρηση στην Ουκρανία** (που συμπληρώνει έναν ολόκληρο χρόνο αιματοκυλισματος και καταστροφής) αποτελεί την πιο ξεκάθαρη απόδειξη της ανεπίστρεπτης εισόδου σε μια νέα, τραγικά επικίνδυνη φάση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Ο πόλεμος επιστρέφει στην καρδιά της Ευρώπης, η πολεμική ένταση κλιμακώνεται, ενώ διαρκώς δοκιμάζονται όρια και αντοχές. Το κυριότερο είναι ότι κανείς από τους εμπλεκόμενους δεν μπορεί και δεν θέλει να κάνει πίσω.

(...) • **Θα μπορέσουν, άραγε, οι λαοί να δώσουν λύση; Θα μπορέσει το αντιπολεμικό, αντιιμπεριαλιστικό κίνημα να βάλει φραγμό σε αυτήν την ολέθρια πορεία;** Θα προτιμούσαμε να θέσουμε το ερώτημα λίγο διαφορετικά. Όχι γιατί μας βολεύει ή γιατί ακούγεται λιγότερο δυσάρεστο, αλλά γιατί μόνο έτσι έχει για εμάς νόημα να τεθεί ώστε να αποτελέσει οδηγό δράσης: **Μπορεί κάποιος άλλος, πέρα από τους λαούς και το λαϊκό-εργατικό κίνημα να βάλει φραγμό σε αυτόν τον κατήφορο; Μπορούμε να ελιπίσουμε στις ισορροπίες που θα διαμορφώσουν μεταξύ τους οι ιμπεριαλιστές;** Η απάντηση και στα δυο τελευταία ερωτήματα είναι ένα σαφές και κατηγορηματικό ΟΧΙ. Και αυτό παράγει σαφή και άμεσα καθήκοντα:

(...) • **Η πορεία του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού κόσμου μέχρι αυτό το σημείο, είναι μία διαρκής ομολογία της αποτυχίας του, της ιστορικής του χρεοκοπίας.** Οι τεράστιες ανισότητες διευρύνονται συνεχώς. Η συγκέντρωση αμύθητου πλούτου στα χέρια των λίγων και στις

ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις είναι σε ευθεία αντίθεση με την απόλυτη φτώχεια στην οποία ζουν δισεκατομμύρια ανθρώπων. Η τεχνολογική ανάπτυξη και τα θηριώδη ποσά που ξοδεύονται γι' αυτήν, προϋποθέτουν την καταστροφή και την ερημοποίηση τεράστιων εκτάσεων του πλανήτη, χωρών ολόκληρων. Φέρνουν την καταστροφή του περιβάλλοντος και την εξάντληση των φυσικών πόρων.

(...)Παντού στον κόσμο αυτή η ξέφρενη, καταστροφική πορεία του συστήματος γεννά αντιστάσεις, τροφοδοτεί αγώνες, βγάζει τις μάζες στο προσκήνιο. Από τις καπιταλιστικές μητροπόλεις μέχρι την περιφέρεια, από την Ευρώπη μέχρι τη Λατινική Αμερική και την Ασία, οι λαοί ξεσηκώνονται, διαδηλώνουν, επιμένουν, διεκδικούν. Δεν αποδέχονται το μαύρο παρόν και το κατάμαυρο μέλλον.

Τα πρωτόγονυμα μεγέθη, η συχνότητα, η ένταση και η διάρκεια αυτών των αντιστάσεων μόνο ελπίδες μπορούν να γεννούν. Γιατί μέσα από τέτοιες διαδικασίες μπορούν οι μάζες να αποκτήσουν ξανά εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους. Γιατί μέσα από τέτοιες διαδικασίες θα συγκροτηθούν τα όργανα πάλης τους, θα καλλιεργήσουν τη συλλογικότητα και την αγωνιστική αλληλεγγύη. Μέσα από αυτούς τους δρόμους θα αναμετρηθούν με τους αληθινούς εχθρούς και τους ψεύτικους φίλους.

• (...)Σε αυτή τη **συνεχή διαπάλη** η μόνη κατεύθυνση που μπορεί να δώσει συνέχεια και προοπτική στις αγωνιστικές τάσεις των μαζών είναι η **κομμουνιστική**. Είναι η υπεράσπιση των ταξικών συμφερόντων της εργατικής τάξης και των πλειτών λαϊκών στρωμάτων. Είναι η ανάδειξη της

ανειρήνευτης αντίθεσης της εργατικής τάξης με το κεφάλαιο. Είναι η οικοδόμηση πραγματικών κομμουνιστικών κομμάτων. Κομμάτων που θα εκπροσωπούν και θα εκπροσώπουν την εργατική τάξη και τα συμφέροντά της. Κομμάτων που θα χαράζουν το δρόμο (σε ιδεολογικό, πολιτικό και οργανωτικό επίπεδο) προς την ανατροπή της καπιταλιστικής εξουσίας και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Κομμάτων που θα υπηρετούν την επαναστατική θεωρία του μαρξισμού-λενινισμού και την υπόθεση του προλεταριακού διεθνισμού.

Υπηρετήση της κομμουνιστικής προοπτικής είναι η αξιοποίηση της συγκλονιστικής εμπειρίας των ανατροπών που συντελέστηκαν στον 19ο και στον 20ό αιώνα.

(...)Με στόχο την **υπηρετήση της κομμουνιστικής κατεύθυνσης στο κίνημα**, κόντρα και ενάντια σε ψευδοαιθήσεις επάρκειας, το ΚΚΕ(μ-λ) ξεδιπλώνει εδώ και χρόνια την προσπάθειά του να δώσει απαντήσεις σε ζητήματα κρίσιμα που ανέδειξε η ταξική πάλη, στη χώρα μας και διεθνώς, και που απασχολούν ή πρέπει να απασχολούν τον κόσμο του αγώνα, κάθε εργάτη, λαϊκό άνθρωπο και νεολαίο που αναζητά απαντήσεις στη συλλογική πάλη.

Πριν απ' όλα για να φωτίσει το σκοτάδι και να αποκαταστήσει τις διαστρεβλώσεις που έχουν επιφέρει οι συνθήκες που ακολουθήσαν την ήττα του κομμουνιστικού κινήματος.

(...)Στη χώρα μας, οι πολιτικές αναταράξεις στο αστικό πολιτικό μπλοκ μαρτυρούν με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο τη φύση και τα χαρακτηριστικά του. Μαρτυρούν την ταραχή που προκαλεί η όξυνση

της κόντρας μεταξύ ΗΠΑ και ΕΕ και η δοκιμασία της ισορροπίας ανάμεσα στις «δύο βάρκες» της εξάρτησης, του συμβολαίου του '74.

Σε αυτό το ταραγμένο διεθνές σκηνικό και σε μια περίοδο που κρίνονται κορυφαία γεωστρατηγικά επίδικα, κάθε πλευρά (οι ΗΠΑ από τη μια και η ΕΕ από την άλλη, αλλά και με προσπάθειες ιδιαίτερων διευβολίων από τη Ρωσία, ακόμη και την Κίνα) χρησιμοποιεί **κάθε μέσο πίεσης και ελέγχου**, εκβιασμών και απειλών απέναντι σε μια άρξουσα τάξη και το πολιτικό της προσωπικό, που βασίζουν την ύπαρξη και την εξουσία τους σε βάρος του λαού, πάνω στη στήριξη των ιμπεριαλιστών.

Χρήσιμη η υπενθύμιση αυτών των χαρακτηριστικών της άρξουσας τάξης με αφορμή το θάνατο του λαομίσητου Γλύε-μουργκ και το φρεσκάρισμα στη μνήμη πολλών του ρόλου που έπαιξε η βασιλεία στην επιβολή των συμφερόντων του ξένου παράγοντα.

Στο ίδιο μήκος κύματος και οι αποκαλύψεις στην υπόθεση των υποκλοπών, που αναδεικνύουν με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι όλο το αστικό προσωπικό (πολιτικό, δικαστικό και στρατιωτικό) αυτού του βαθιά εξαρτημένου συστήματος **ελέγχεται** σε καθημερινή βάση, λειτουργεί σε καθεστώς **καθημερινής επιτήρησης** και **διαρκών εκβιασμών**.

(...)Πασοχίζουν οι δυνάμεις του συστήματος, στο σκοταδισμό και της οπισθοδρόμησης, να κάνουν την εργατική τάξη να απαξιώσει, να διαστρεβλώσει και να διαγράψει από τη μνήμη της τα τεράστια ιστορικά βήματα που έκανε, αναζητώντας και διεκδικώντας τον δικό της δρόμο, το

δρόμο προς την απελευθέρωση του ανθρώπου, το δρόμο προς την ισότητα, το δρόμο προς την πραγματική ιστορία της ανθρωπότητας.

Θέλουν να χάσει κάθε ελπίδα, να παραιτηθεί από κάθε απαίτηση, από κάθε προσδοκία, να μην διανοείται καν να αμφισβητήσει την κυριαρχία των λίγων πάνω στους πολλούς.

Και πάνω απ' όλα, **να μην μπορεί να αναγνωρίσει τον ιστορικό της ρόλο**, το ιστορικό της καθήκον να συντρίψει τις δυνάμεις της πλουτοκρατίας, του κεφάλαιου, του ιμπεριαλισμού.

(...)Μέσα σε αυτήν την κρίσιμη και ζοφερή συγκυρία, με τους πολεμικούς κινδύνους να κλιμακώνονται, με το φάσμα της φτώχειας και της εξαθλίωσης να εξαπλώνεται, και την κρατική καταστολή να ξεδιπλώνεται ενάντια σε κάθε μικρό ή μεγάλο εργατικό και λαϊκό αγώνα, οι μόνοι που μπορούν να δώσουν απάντηση είναι οι **εργαζόμενες και λαϊκές μάζες**.

(...)Είναι όλοι αυτοί που ολοένα και πιο συχνά **ανακαλύπτουν τη διεξόδο του μαζικού αγώνα**. Παρά τις δυσκολίες και τις τρικλοποδιές που βάζουν εχθροί και δήθεν φίλοι.

Είναι όλοι αυτοί που **σκόπημα μένουν στο περιθώριο**, μην τυχόν και διαταραχτεί η αστική πολιτική και οι νόρμες της, μην τυχόν και αμφισβητηθούν οι εκλογικές αυταπάτες που καλλιεργούνται ξεδιάντροπα.

Η **Πρόταση Συντονισμού Οργανώσεων και Συλλογικοτήτων** που έχει καταθέσει το ΚΚΕ(μ-λ) έχει στόχο να διαμορφωθούν οι όροι ώστε όλοι αυτοί να βγουν μαζικά στο προσκήνιο. Να αντισταθούν και να διεκδικήσουν. Να δουν πέρα από τα

όρια που βάζει η αστική και ρεφορμιστική αντίληψη.

• (...)Με αυτήν την αντίληψη, της **κοινης δράσης** και της **συγκέντρωσης δυνάμεων** ενάντια στην καπιταλιστική κυριαρχία και την ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα, κινήθηκε, κινείται και θα συνεχίσει να κινείται η οργάνωσή μας, το ΚΚΕ(μ-λ). Με αυτήν την αντίληψη θα συνεχίσουν αν κινούνται τα μετωπικά σχήματα στα οποία συμμετέχει και στηρίζει στους εργαζόμενους και στη νεολαία.

(...)Με την ίδια αντίληψη και παλεύοντας να **δημιουργήσουμε καλύτερους**

δρους, θα συνεχίσουμε να παλεύουμε. Με στόχο να δυναμώσουμε τη φωνή και τα στηρίγματά μας στην κοινωνία και το κίνημα. Για να συμβάλουμε στο να δυναμώσουν οι εργατικοί-λαϊκοί αγώνες και να μετράνε ολοένα και περισσότερες νίκες. Για να απαλλαγεί ο λαός από τους ιμπεριαλιστές-δυνάστες του. Για να υπηρετήσουμε με συνέπεια την υπόθεση της επαναστατικής κομμουνιστικής προοπτικής. Για να βαδίσουμε το δρόμο προς την Ανεξαρτησία και τον Σοσιαλισμό. Για να τιμήσουμε την προσφορά και τη μνήμη του συντρόφου μας Αντρέα.

Forbes:

Στην Ελλάδα μπορείτε να ζείτε χωρίς να δουλεύετε

Ευχάριστα νέα μας ανακοίνωσε το περιοδικό Forbes, καθώς σε πρόσφατο άρθρο του, απευθυνόμενο προς τους Αμερικάνους, συμπεριέλαβε την Ελλάδα σε λίστα με χώρες που μπορεί κανείς (;) να ζει χωρίς να εργάζεται. Μάλιστα, πρότεινε και εναλλακτικούς τρόπους να περνάει κάποιος τη μέρα του, απαλλαγμένος άλλωστε από το άγχος και την πίεση της εργασιακής καθημερινότητας. Κάθε μέρα, λοιπόν, θα είναι και μια περιπέτεια, σύμφωνα με το Forbes, ενώ το island hopping, οι βόλτες, δηλαδή, από νησί σε νησί, θα γίνει τρόπος ζωής. Ναι, για τα ίδια νησιά μιλάει, αυτά που χρειάζεσαι περίπου ενάμιση μισθό το καλοκαίρι, για να κάνεις πέντε μέρες διακοπές.

Μάλλον είναι παραπάνω από προφανές ότι το άρθρο δεν απευθύνεται σε όποιον κι όποιον. Σίγουρα δεν απευθύνεται στους Έλληνες, κάτι τέτοιο θα ήταν αστείο. Αλλά δεν απευθύνεται ούτε στην πλειοψηφία των Αμερικάνων. Το κοινό του είναι φανερά μια μικρή μειοψηφία πλούσιων αστών της Αμερικής -που ζήτημα είναι αν εργάζονται και στον τόπο τους-, οι οποίοι θα έχουν την οικονομική «άνεση» να ζουν μόνο ξοδεύοντας. Τέτοι-οι δεν υπάρχουν, βέβαια, μόνο στη μητρόπολη του καπιταλισμού. Σε όλες τις χώρες του κόσμου, ένα μικρό ποσοστό του πληθυσμού ζει σε βάρος της μεγάλης πλειοψηφίας, πλουτίζοντας πάνω στη δουλειά και τη φτώχεια του λαού και της εργατικής τάξης. Αυτοί λογικά θα μπορούν άνετα να κάνουν island hopping όλο το καλοκαίρι...

Το σίγουρο είναι, πάντως, ότι στην Ελλάδα της καθημερινής νέας περιπέτειας, αυτοί που δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς να δουλεύουν είναι οι κάτοικοι αυτού του τόπου, ντόπιοι και μετανάστες. Εμείς, μάλλον, ούτε δουλεύοντας δεν μπορούμε να ζήσουμε καλά καλά. Γιατί, πώς να το κάνουμε, δεν φτάνει ο μισθός -όταν, βέβαια, υπάρχει- για τις βασικές ανάγκες ενός ανθρώπου, όταν τα νοίκια είναι σχεδόν εξωπραγματικά, το σούπερ μάρκετ χτυπάει τις περισσότερες φορές τριψήφιο αριθμό και ο λογαριασμός της ΔΕΗ προκαλεί κάθε φορά ταχυκαρδία. Θα είχε ίσως ένα ενδιαφέρον να βγάζαμε τα μαθηματικά των εξόδων και των εσόδων, αλλά μάλλον αχρείαστο είναι, μιας και ο καθένας τα ζει καθημερινά.

Μπροστά και υπό το βάρος αυτής της κατάστασης, η πολιτική της κυβέρνησης μόνο οργή μπορεί να προκαλέσει. Τα διάφορα pass, οι διάφορες «ελεημοσύνες» που διακηρύσσει συχνά πυκνά ο Μητσοτάκης, ίσως και να προκαλούσαν γέλιο με το μέγεθός τους, αν οι συνθήκες ήταν διαφορετικές, αλλά τώρα το μόνο που κάνουν είναι να οξύνουν την οργή και να εντείνουν την κοροϊδία. Και σε αυτές, λοιπόν, τις συνθήκες, προχωρούν οι πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας για μη αποπληρωμένα δάνεια σε φτωχογειτονιές και αυξάνονται οι διακοπές ρεύματος σε νοικοκυριά που δεν μπορούν να τα βγάλουν πέρα, με την ευγενική συνεισφορά και συνοδεία των ΜΑΤ, βεβαίως βεβαίως, για να είσαι και δαρμένος, εκτός από άστεγος. Αυτή είναι η πραγματικότητα στη χώρα που μπορεί κανείς να ζει χωρίς να δουλεύει, κι ας λένε οι διάφοροι σφουγγοκωλάριοι του συστήματος ότι οι νέοι προτιμούν να ζουν με επιδόματα αντί να δουλεύουν, γιατί είναι τεμπέληδες, ας λένε οι διάφοροι κυβερνητικοί παρατρεχάμενοι ότι όποιος δεν προσαρμόζεται πεθαίνει.

Αλλά ας μην γκρινιάζουμε, γιατί ο κατώτατος μισθός αυξήθηκε, γιατί η ακρίβεια είναι εισερχόμενο προϊόν, γιατί είμαστε στην ανάπτυξη και καθώς «ψηλώνει» η οικονομία μας, «ψηλώνουν», δυστυχώς, και τα έξοδα. Ας μην γκρινιάζουμε, γιατί η «βαριά βιομηχανία» του τουρισμού πάει καλά, αυξάνεται αντιστρόφως ανάλογα με τα μεροκάματα και τις συνθήκες εργασίας στον κλάδο. Και σίγουρα, ό,τι κι αν κάνουμε, να μην βγούμε στους δρόμους, να μην διεκδικήσουμε πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, να μην απαιτήσουμε να πάρουν πίσω τις ανατιμήσεις, να μην απεργήσουμε, να μην οργανωθούμε στα σωματεία μας και στις γειτονιές μας. Άντε, το πολύ πολύ, αν είμαστε πολύ θυμωμένοι, ας ρίξουμε καμιά τιμωρητική ψήφο στην κάλπη και μετά στην επόμενη τετραετία πάλι...

Μ.Σ.

Κατεπαίγον έγγραφο του υπουργείου Παιδείας: Να εφαρμοστούν άμεσα οι ποινές και τα πειθαρχικά στους φοιτητές

Το υπουργείο Παιδείας με κατεπαίγουσα επιστολή ζητά από τις διοικήσεις των πανεπιστημίων να στείλουν στοιχεία για το αν έχουν τελεστεί πράξεις εκ μέρους φοιτητών που συνιστούν πειθαρχικά παραπτώματα και να δοθεί ενημέρωση για το αν έχουν επιβληθεί κάποιες από τις προβλεπόμενες ποινές ή αν έχουν κινηθεί οι απαραίτητες διαδικασίες με βάση τον νέο νόμο πλαίσιο για τα πανεπιστήμια.

Με τα πειθαρχικά θέλουν τους φοιτητές τρομοκρατημένους, ανήμπορους να αντιδράσουν στις πολιτικές που τους πετάνε έξω από το πανεπιστήμιο, στις πολιτικές που τσακίζουν τις ζωές τους. Στοχοποιούν τη συλλογική και την οργανωμένη πάλη στις σχολές. Όταν το σύστημα μιλάει για παρεμπόδιση της εύρυθμης ακαδημαϊκής λειτουργίας, εννοεί τις γενικές συνελεύσεις, τις καταλήψεις και τις φοιτητικές διαδηλώσεις. Δεν θέλει οι φοιτητές να έχουν καμία συλλογική διεξοδό, αλλά να είναι αφοσιωμένοι στον πάντα αδιέξοδο ατομικό δρόμο. Προσπαθούν να τους κρατήσουν αμέτοχους και στη γωνία, παρακολουθητές των εξελίξεων, όσο τσακίζουν τα δικαιώματά τους, αφού πάντα θα υπάρχει ο φόβος του πειθαρχικού ή της διαγραφής. Ήδη έχουν στοχοποιήσει φοιτητές (με απειλές για πειθαρχικά) για

Με βάση τις διατάξεις του νέου νόμου, πειθαρχικά παραπτώματα μεταξύ άλλων συνιστούν:

Η παραβίαση του αδιάβλητου των εξετάσεων

- Η λογοκλοπή
- Η καταστροφή κινητής ή ακίνητης περιουσίας του πανεπιστημίου
- Η παρεμπόδιση της «εύρυθμης ακαδημαϊκής (εκπαιδευτικής, ακαδημαϊκής, διοικητικής) λειτουργίας του πανεπιστημίου»
- Η χρήση χώρων χωρίς την άδεια των αρμόδιων οργάνων για λόγους που «δε συνάδουν με την αποστολή τους»
- Η ρύπανση χώρων του ιδρύματος

Οι ποινές που θα επιβάλλονται θα μπορούν να είναι από έγγραφη επίπληξη, αποκλεισμό από εξεταστικές και αναστολή φοιτητικής ιδιότητας, μέχρι και την οριστική διαγραφή.

Το υπουργείο, η κυβέρνηση και το σύστημα συνολικότερα δείχνουν με κάθε τρόπο ότι οι νόμοι για την παιδεία (και όχι μόνο) ψηφίστηκαν για να εφαρμοστούν στην ολότητά τους. Ήδη από την αρχή του εξαμήνου και μόνο η λέξη «πειθαρχικό» έχει χρησιμοποιηθεί πολύ περισσότερο από όσο είχαμε συνηθίσει τα προηγούμενα χρόνια. Είτε λόγω της περιβόητης αφισορρύπανσης, είτε μετά από στοχοποίηση φοιτητών για συμμετοχή σε κινητοποιήσεις στα πλαίσια των φοιτητικών συλλόγων τους, είτε λόγω αντιγραφών σε εξετάσεις.

τη συνδικαλιστική τους δράση, με το πιο πρόσφατο παράδειγμα να αφορά μέλη των ΕΑΑΚ στη ΣΕΜΦΕ που στοχοποιήθηκαν από την κοσμητεία της σχολής τους, μετά από κινητοποίηση του φοιτητικού συλλόγου.

Η περίοδος στην οποία έρχεται αυτή η επιστολή δεν είναι τυχαία σε καμία περίπτωση. Είναι γνωστό, άλλωστε, ότι οι εξεταστικές δεν είναι πολιτικά νεκρές περιόδους, αλλά περίοδοι έντασης της επίθεσης. Ο νόμος αναφέρει ρητά τις αντιγραφές και τις λογοκλοπές, γιατί δεν θέλει να αφήσει κανένα περιθώριο και ειδικά στο πιο φτωχά και λαϊκά στρώματα των φοιτητών (φοιτητές εργαζόμενοι...), που δεν μπορούν να ανταπεξέλθουν στους ολόένα και πιο εντατικοποιημένους ρυθμούς σπουδών.

Οι φοιτητές, κόντρα στον δυσμενή για το φοιτητικό κίνημα συσχετισμό, πρέπει να παλέψουν ενάντια στα πειθαρχικά και όλες τις υπολοίπες πτυχές των νόμων Κεραμέως. Γιατί εκτός από τα πειθαρχικά, που απασχολούν σε αυτή τη φάση την επικαιρότητα, το σύστημα με κάθε τρόπο υπενθυμίζει ότι θα ισχύουν και οι διαγραφές, ενώ το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη ισχυρίζεται ότι η πανεπιστημιακή αστυνομία λειτουργεί κανονικά. Οι πολιτικές κατευθύνσεις που ήθελαν τους νόμους Κεραμέως «να μένουν στα χαρτιά» ή «να μην εφαρμόζονται» έχουν αποτύχει εδώ και καιρό. Οι φοιτητές συλλογικά και οργανωμένα, μέσα από τα όργανα και τις διαδικασίες τους, πρέπει να παλέψουν για την ανατροπή των νόμων Κεραμέως.

Εκπαιδευτικοί

Να σημάνει συναγερμός
μπροστά στην προεκλογική... επέλαση της επίθεσης

Δεν έχει περάσει καλά καλά ένας μήνας από το άνοιγμα των σχολείων και η εκπαίδευση βρίσκεται αντιμέτωπη με έναν οδοστρωτήρα επίθεσης. Κυβέρνηση και υπουργείο, πιστοί στις προεκλογικές δεσμεύσεις τους (προς το σύστημα), θέλουν να αξιοποιήσουν όλο το χρόνο που έχει απομείνει μέχρι τις εκλογές για να προωθήσουν και να εφαρμόσουν τις υπόλοιπες αντιδραστικές πτυχές των πολιτικών τους.

Είδαμε τις... «υποσχέσεις» για γραπτό ΑΣΕΠ στους εκπαιδευτικούς, δηλαδή το πέταγμα χιλιάδων αναπληρωτών εκτός, την παραπέρα διάλυση των επαγγελματικών δικαιωμάτων των πτυχιών και το βάθεμα του ανταγωνισμού μέσα στον κλάδο. Παρακολουθήσαμε τις δηλώσεις του Μητσοτάκη ότι λύση στο πρόβλημα των μαθητών της Γαύδου που θέλουν να πάνε στο Γυμνάσιο είναι η τηλ«εκπαίδευση». Αφού άλλωστε αποτελεί λύση για το σύστημα για να αντιμετωπίσει τις καταλήψεις και τις μαθητικές κινητοποιήσεις! Εδώ και 3 μήνες οι νεοδιόριστοι της Ειδικής Αγωγής (4.500) βιώνουν ένα συνεχές καφόνι ομηρίας (ναι, αυτούς τους οποίους διαφήμιζε ότι έκανε πρώτη!). Με

απόφαση της κυβέρνησης δεν μονιμοποιούνται (παρόλο που έχει περάσει ο δόκιμος χρόνος) αν δεν αξιολογηθούν! Τώρα λοιπόν κυβέρνηση και υπουργείο κάνουν ένα ακόμα βήμα και ανακοινώνουν ότι ξεκινάει άμεσα η ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών. Μετά την αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας, με την οποία επιδιώκουν να μεταφέρουν όλα τα κοινωνικά προβλήματα των μαθητών (που είναι αποτελέσματα της επίθεσης του συστήματος) στην ευθύνη του σχολείου και των εκπαιδευτικών. Μετά τον ορισμό των Μετόρων/Συντονιστών για να σπείρουν το δηλητήριο της αξιολόγησης, του ανταγωνισμού και του πολλαπλού ελέγχου του εκπαιδευτικού μέσα στη σχολική μονάδα. Τώρα το σύστημα προσπαθεί να δημιουργήσει και άλλα τετελεσμένα στην επίθεσή του. Η αξιολόγηση αποτελεί πυρήνα την πολιτικής τού συστήματος στην εκπαίδευση. Από τη μια για να απεμπολήσει από πάνω τις επιπτώσεις των ταξικών πολιτικών προς τους μαθητές. Από την άλλη, για να δημιουργήσει ένα καθημερινό εργαλείο ελέγχου και «σπασίματος» των εκπαιδευτικών προκειμένου οι... ταξικές πολιτικές να εφαρμόζονται απαρύγκλιτα. Το όλο πλαίσιο φυσικά αμφισβητεί ανοικτά τη μονιμότητα και κατ' επέκταση το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά. Για αυτό είναι ένα θέμα που αφορά καθολικά τον κλάδο και όχι μόνο τους νεοδιόριστους, όπως συνειδητά επιδιώκεται να καλλιεργηθεί. Αέρα στα πανιά της κυβερνητικής πολιτικής αποτελεί και η διαχρονική και εντεινόμενη υποταγή των συνδικαλιστι-

κών ομοσπονδιών των εκπαιδευτικών. Τη στιγμή άλλωστε που το υπουργείο περνάει σε μια κεντρική αντιπαράθεση με τον κλάδο μέσω την αξιολόγησης, ΟΛΜΕ και ΔΟΕ συζητάνε για δικαστικές προσφυγές των νεοδιόριστων και για συνελεύσεις και κινητοποιήσεις (;) από τον επόμενο μήνα. Όλα τα παραπάνω τα είχε «μετρήσει» ήδη η κυβέρνηση όταν αποφάσισε να προχωρήσει. Η κατάσταση είναι συσσωρευτικά έκρυθμη. Η πλειοψηφία του κλάδου, παρόλα τα απανωτά αδειάσματα από τις ομοσπονδίες και τις πιέσεις του συστήματος, εξακολουθεί να μη «γουστάρει» και να μην πείθεται από την αξιολόγηση. Φυσικά, αυτό δεν μπορεί να αποτελέσει από μόνο του παράγοντα που θα οδηγήσει σε μια κεντρική μάχη. Χρειάζονται πάντα και οι πολιτικοί-συνδικαλιστικοί κινητήρες. Αυτοί που υπάρχουν φαίνεται ότι δεν θέλουν ή δεν αρκούν αυτή τη στιγμή. Οι μεγάλες κουβέντες -από διάφορες δυνάμεις- ότι «είμαστε σε πόλεμο», «μας πετάνε το γάντι» και άλλα τέτοια είναι κούφια λόγια όταν δεν συνοδεύονται από μια κατεύθυνση προετοιμασίας και συγκρότησης ενός κεντρικού απεργιακού αγώνα. Ειδικά τώρα που η Απεργία-Αποχή αφοπλίζεται μπροστά στην ομάδα των εξωτερικών αξιολογητών που θα σε αξιολογήσει (άλλωστε για αυτό το λόγο η ΟΛΜΕ μπαίνει, από ό,τι φαίνεται, ξανά στην κουβέντα να την επανακυρήξει). Σε τι λοιπόν έχει να συμβάλει η πρόταση του ΠΑΜΕ αυτή τη στιγμή για «*την αναγκαιότητα της συζήτησης για την κλαδική συλλογική σύμβαση εργασίας*» στους εκπαιδευτικούς; Μα, ακριβώς στο

να μεταφέρει την κουβέντα από το επίδικο του πώς θα στηθεί αυτός ο αγώνας σε μια ακατάσχετη προτασεολογία -δήθεν- διεκδικήσεων. Πόσο δε μάλλον αν αναλογιστούμε ότι τη «συλλογική διαπραγμάτευση» θα κληθούν να την κάνουν (αν το σύστημα το επιλέξει) οι Ομοσπονδίες (ΟΛΜΕ-ΔΟΕ) όπου οι θέσεις τους είναι γνωστές! Το σύνθημα για «συναγερμό» δεν αποτελεί μια από τα ίδια. Πράγματι, βρίσκμαστε σε μια κρίσιμη συγκυρία. Σίγουρα από τη μία η προεκλογική περίοδος, αν και δεν συνοδεύεται από «παχυλές» υποσχέσεις (το αντίθετο θα λέγαμε), δεν είναι ευνοϊκή για τη συγκρότηση κινήματος. Από την άλλη, διακρίνουμε μια σταθερή αγανάκτηση στους εκπαιδευτικούς που δεν λείει να καταλαγιάσει. Το αντίθετο, η επίθεση μαζί με το «πακέτο» φτωχοποίησης, ακρίβειας, φασιστικοποίησης διογκώνει αυτή την αγανάκτηση. Αυτό το στοιχείο το έχει εντοπίσει και η κυβέρνηση και έχει ανοίξει τη βεντάλια των διώξεων και της τρομοκρατίας εναντίον τους. Το σύστημα επιχειρεί να «σπάσει» τους εκπαιδευτικούς. Με τη συμβολή των ομοσπονδιών επιδιώκει να πείσει τον κλάδο ότι δεν έχει κανένα νόημα να παλέψει, ότι δεν έχει καμιά δύναμη να ανατρέψει τα πράγματα. Το κάλεσμα για συναγερμό συνοδεύεται από συγκεκριμένη κατεύθυνση: σε κάλεσμα σε γενικές συνελεύσεις, σε πραγματικό συντονισμό πρωτοβάθμιων σωματείων, σε απεργία με προοπτική νέας απεργίας, σε κατεύθυνση συγκρότησης αγώνα στα χέρια των εκπαιδευτικών για να κοντραριστεί η πολιτική της κυβέρνησης.

Εκλογές για τα Συμβούλια Κεραμέως
Πού πάει αυτή η βαλίτσα;

Πολύ έχει ταλαιπωρηθεί η πολιτική του συστήματος εδώ και δεκαετίες από τους φοιτητικούς συλλόγους και το φοιτητικό κίνημα, το οποίο σε πολλές περιπτώσεις έβαλε αναχώματα, ανέτρεψε νόμους και νομοσχέδια και έγινε κινητήριος μοχλός ολόκληρων λαϊκών αγώνων και κινημάτων. Αν και η επικράτηση των συστημικών απόψεων και παρατάξεων τα τελευταία χρόνια συνέβαλε αποφασιστικά στον εκφυλισμό και τη διάλυση των φοιτητικών συλλόγων, φαίνεται πως δεν αρκεί. Με τον καινούριο νόμο πλαίσιο επιδιώκεται η πλήρης κατάργηση του φοιτητικού συνδικαλισμού όπως τον ξέραμε. Δηλαδή η κατάργηση των φοιτητικών συλλόγων και του φοιτητικού κινήματος. Ορίζονται εκλογές για τους αντιπροσώπους των φοιτητών στα τμήματα και τα συμβούλια καθηγητών, εκ των οποίων θα προκύπτει και το «Συμβούλιο Φοιτητών» το οποίο συνεδριάζει και λειτουργεί υπό τον Πρύτανη. Φαίνεται ξεκάθαρα η διάθεση του συστήματος όχι να υποτάξει ή να αφομοιώσει τον φοιτητικό συνδικαλισμό, αλλά να τον καταργήσει και να τον αντι-

καταστήσει με μια καρικατούρα, κομμάτι του κρατικού μηχανισμού. Πλάι σε αυτή την επιδίωξη περνάει από το παράθυρο όλο το αντιδραστικό πλαίσιο που ορίζει ηλεκτρονικές εκλογές (μέσα από την πλατφόρμα ΖΕΥΣ) και κατάργηση των παρατάξεων με το ενιαίο ψηφοδέλτιο. Παρόλα αυτά, φαίνεται πως δεν θα τους βγει εύκολα το κόλπο. Τα περισσότερα δείγματα μέχρι στιγμής από εκλογές που έχουν στηθεί σε ιδρύματα φανερώνουν το φιάσκο και την αδυναμία υλοποίησης αυτής της πολιτικής επιλογής. - Σε τμήματα του Πανεπιστημίου Αθήνας, στο Δημοκρίτειο, στο Γεωπονικό καθώς και στα Πανεπιστήμια Θεσσαλίας, Πειραιά και Πάτρας, όπου προκηρύχθηκαν εκλογές, στην πλειονότητα των περιπτώσεων είτε δεν υπήρξαν υποψήφιοι είτε δεν συγκροτήθηκαν εφορευτικές. - Στο Πανεπιστήμιο Κρήτης, που προβάλλεται μάλιστα και από την κυβέρνηση ως επιτυχία, πραγματοποιήθηκαν εκλογές με συμμετοχή που κυμάνθηκε από 8% έως 16% στις διάφορες σχολές, υποψήφιους μόνο 20 μέλη της

ΔΑΠ, καταγγελίες για λαθροχειρίες και υπόνοιες για νοθεία. - Χαρακτηριστικό μετά από όλα αυτά είναι το παράδειγμα του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής (πιθανώς και άλλα που μας διαφεύγουν), το οποίο ακύρωσε τις προγραμματισμένες εκλογές (Πέμπτη 26/1) καθώς «*δεν κατέστη δυνατόν να συγκροτηθούν οι Εφορευτικές Επιτροπές, οι οποίες δεν αναδείχτηκαν κατόπιν δύο ηλεκτρονικών κληρώσεων*». Φαίνεται πως δεν υπάρχουν αυτή τη στιγμή οι φορείς να υλοποιήσουν αυτή την πολιτική επιδίωξη. Το σύνολο των αριστερών δυνάμεων αντιτίθεται στις εκλογές Κεραμέως και καλεί σε αποχή από αυτές, με βασικά προτάγματα το διαβλητό της ηλεκτρονικής διαδικασίας και τον απολίτικο χαρακτήρα της που επιστεγάζεται με το ενιαίο ψηφοδέλτιο. Το ίδιο κάνουν και οι δυνάμεις της ΠΑΣΠ και του Bloco. Τέλος, η ίδια η ΔΑΠ κάθε άλλο παρά ενιαία φαίνεται και κάθε άλλο παρά αποφασισμένη να υλοποιήσει την πολιτική. Φαίνεται να έχει σοβαρό εσωτερικό διχασμό, με την πλευρά που είναι ενάντια στις εκλογές Κεραμέως να επικρατεί και να μην ανα-

λαμβάνει τη διεξαγωγή τους. Αποτελεί μια αντανάκλαση των εσωτερικών αντιπαραθέσεων και στρατοπέδων και στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο εντός της ΝΔ. Η τοποθέτηση της ΔΑΠ Νομικής για την Κεραμέως που «*πούλησε την ψυχή της για μια θέση στο υπουργείο*» και τα στελέχη της κεντρικής ηγεσίας της ΔΑΠ που αποκαλεί «*τροχονόμους συμφερόντων*» και «*θλιβερά φερέφωνα*» είναι χαρακτηριστική. Παρόλα αυτά οι φοιτητές και οι σύλλογοι δεν μπορούν να εφησυχάζουν. Το σύστημα θα αναζητήσει τους όρους ξεπεράσματος των εσωτερικών του αντιφάσεων και θα προωθήσει την πολιτική του. Οι φοιτητές πρέπει να παλέψουν για την αποχή από τις τηλεκλογές των συμβουλίων Κεραμέως. Πρέπει να δυναμώσουν τους φοιτητικούς τους συλλόγους. Πρέπει να ανατρέψουν το ν.4777 και το νόμο πλαίσιο. Τέλος, πρέπει να εναντιωθούν πλήρως στη συνδιοίκηση σαν πολιτική αντίληψη και πρακτική, είτε αυτή έρχεται με τα συμβούλια Κεραμέως είτε όχι, κάτι που ακόμα και τώρα η πλειοψηφία της αριστεράς αρνείται να προβάλει.

Προεδρικές εκλογές στη Κύπρο

Πόση σημασία έχει η προεκλογική ρητορική;

Η Κύπρος μπήκε πλέον στη τελική ευθεία για τις προεδρικές εκλογές τις 5ης Φεβρουαρίου, με το Κυπριακό για ακόμη μία φορά σε αδιέξοδο και σε μία περίοδο που οι γεωπολιτικές εξελίξεις είναι ρευστές και απρόβλεπτες.

Το γενικότερο πολιτικό κλίμα χαρακτηρίζεται από απαισιοδοξία. Ένας στους τρεις δηλώνει ότι δεν τον ενδιαφέρουν οι εκλογές και το 49% θεωρεί πως η χώρα κινείται σε λάθος κατεύθυνση. Αυτό εκφράζει και η «ποικιλία» των συμμαχιών, χωρίς σαφείς συσχετισμούς ή στόχους. Πράγμα που σημαίνει ότι οι εκλογές γίνονται σε περιβάλλον διάσπασης στο εσωτερικό και ενδεχομένως να αποτελέσουν προοίμιο ενίσχυσής της. Με δεδομένο ότι η διαχωριστική γραμμή που διακρίνει τους βασικούς υποψηφίους είναι το «κυπριακό πρόβλημα», η αποτυχία σύγκλισης για το πώς θα οριστεί μια βιώσιμη λύση καθιστά το μετεκλογικό τοπίο απροσδιόριστο.

Από τους 14 υποψηφίους, οι βασικοί είναι τρεις: Χριστοδουλίδης, Νεοφύτου, Μαυρογιάννης. Η προεκλογική εκστρατεία έχει σχεδόν ολοκληρωθεί και οι τάσεις επαναλαμβάνονται χωρίς ουσιώδεις διαφοροποιήσεις σε κάθε δημοσκοπήση.

Φαβορί θεωρείται ο προερχόμενος από το κυβερνών κόμμα ΔΗΣΥ, για εννέα χρόνια κυβερνητικός εκπρόσωπος του προέδρου Αναστασιάδη ως επικεφαλής του διπλωματικού γραφείου του και υπουργός Εξωτερικών από το 2018 μέχρι το 2021, Χριστοδουλίδης. Έχει τη στήριξη των κομμάτων του λεγόμενου κεντρώου χώρου (ΔΗΚΟ, ΔΗΠΑ, ΕΔΕΚ και του κόμματος «Αλληλεγγύη»). Συγκεντρώνει ποσοστό 32,4% και περίπου το ένα τρίτο αυτής της υποστήριξης προέρχεται από ψηφοφόρους του ΔΗΣΥ και του ΑΚΕΛ!

Ο πρόεδρος του ΔΗΣΥ, Νεοφύτου, βλέπει τις διαρροές των ψηφοφόρων του ΔΗΣΥ να συνεχίζονται, παρά την επίκληση του κομματικού πατριωτισμού και της (ξεχασμένης) «κληριδικής» κληρονομιάς. Αυτή είναι η δεύτερη φορά στην ιστορία του ΔΗΣΥ που η κομματική υποψηφιότητα αντιμετωπίζει διάσπαση. Ο Μαυρογιάννης υποστηρίζεται από το ΑΚΕΛ. Υπάρχει και μια περιρρέουσα

ατμόσφαιρα που θεωρεί «ιδανική» την κυβέρνηση ευρείας αποδοχής με πρόεδρο Χριστοδουλίδη. Άλλωστε και οι τρεις υπήρξαν στενοί συνεργάτες του Αναστασιάδη.

Η νέα προεδρία είναι άγνωστο πώς θα λειτουργήσει στην πράξη και τι αποτελέσματα θα παράξει σε πραγματικό περιβάλλον και με πειστικά προβλήματα. Πώς θα αντιμετωπίσει τα τετελεσμένα, τι στάση θα κρατήσει απέναντι στον παράγοντα Ρωσία και πώς θα αντιμετωπίσει τις προκλήσεις που δημιουργεί η τροχιά των εξελίξεων στην Α. Μεσόγειο;

Αν το «κυπριακό πρόβλημα» είναι αυτό που διαχωρίζει τους υποψηφίους σε «απορριπτικούς-σκληροπυρηνικούς», που συσπειρώνονται πίσω από τον Χριστοδουλίδη, και τους υποστηρικτές της αναγκαιότητας «λύσης», οι διαχωριστικές γραμμές παραμένουν ασαφείς. Οι πρώτοι απορρίπτουν το πλαίσιο Γκουτέρες και προτείνουν «νέες» μεθοδολογίες, με βαθύτερη εμπλοκή της ΕΕ. Το στρατόπεδο των υποστηρικτών της «λύσης» είναι πιο κατακερματισμένο και τα μηνύματά του ιδιαίτερα αντιφατικά. Η προεκλογική εκστρατεία δεν αποτύπωσε καθαρά αυτή τη διάσταση.

Ο Χριστοδουλίδης επιζητεί... «να αρθεί το αδιέξοδο και να επαναρχίσουν οι συνομιλίες στη βάση του συμφωνημένου πλαισίου των αρχών και αξιών της ΕΕ» η οποία «πρέπει να αναλάβει πρωταγωνιστικό ρόλο», εκτιμώντας ότι «έχει εκείνα τα εργαλεία για να οδηγηθούμε σε μια κατάσταση όπου όλα τα μέρη θα έχουν να κερδίσουν μέσα από την επίλυση του Κυπριακού»! Παίζει με τις ευρωατλαντικές αντιθέσεις;

Η δέσμευση του Νεοφύτου «για τα συμφωνηθέντα» περιλαμβάνει, προφανώς, και την «πολιτική ισότητα» που ήταν, υποτίθεται, κόκκινη γραμμή και που αποδέχθηκε ο Αναστασιάδης.

Ο Μαυρογιάννης και το ΑΚΕΛ συμπιέτουν στα βασικά με το ΔΗΣΥ. Στηρίζουν την προσπάθεια επανέναρχης των διαπραγματεύσεων, με συνέχιση των συνομιλιών από το σημείο που διακόπηκαν πριν από 6 χρόνια. Διεκδικεί μάλιστα τον πρώτο ρόλο, ως ιδεολογικός και πολιτικός πρωταγωνιστής στη λεγόμενη «προσέγγιση με τους Τουρκοκυπρίους».

Η απάντηση στο ερώτημα «τι θα καθορίσει ουσιαστικά το μετεκλογικό τοπίο» βρίσκεται εκτός Κύπρου. Για τις «εγγυήτριες», Ελλάδα-Τουρκία, τα επίδικα έχουν διευρυνθεί από το μακρινό '74. Η θέση της Τουρκίας υπέρ μιας «λύσης» δύο κρατών, είτε σαν απειλή είτε σαν επιδίωξη, εξυπηρετεί την ενίσχυση του παρεμβατισμού της Άγκυρας. Οι ελληνικές κυβερνήσεις περιορίζονται στη στήριξη πρωτοβουλιών των κυπριακών κυβερνήσεων στο μεταβλητό πλαίσιο που ορίζει το μείγμα ΗΠΑ, ΕΕ, NATO, ΟΗΕ κ.λπ.

Στην Κύπρο ωστόσο πιστεύουν πως ο ρόλος της ΕΕ είναι καταλυτικός! Οι ελπίδες αναπτερώθηκαν από τις δηλώσεις της γερμανίδας ΥΠΕΞ, Μπέρμπουκ. Σε επίπεδο ρητορικής το Βερολίνο εμφανίζεται να διαφοροποιείται για το Κυπριακό. Αυτό σημαίνει ότι εγκαταλείπεται ο «ισορροπισμός» της Μέρκελ, που τελικά ευνοούσε την Τουρκία, εμποδίζοντας ακόμα και αποφάσεις της ΕΕ εναντίον της Άγκυρας; Πόση σημασία έχει η ρητορική για διάθεση αλλαγής στάσης και η σημειολογία που τη συνοδεύει; Σημαίνει ακύρωση των συμβολαίων που έχει ήδη υπογράψει η Γερμανία με την Τουρκία (π.χ. πώληση των γερμανικών υποβρυχίων);

Το πεδίο των σχέσεων με Ρωσία γίνεται ολοένα και πιο οχληρό. Ωστόσο όλες οι πλευρές παραδέχονται πως η Ρωσία

υπήρξε διαχρονικά ένας σταθερός υποστηρικτής της Κύπρου και πως πρέπει να αντιμετωπίζεται ως δυναμικός παράγοντας «στην εξίσωση της λύσης του Κυπριακού», όπως και όλα τα υπόλοιπα μόνιμα μέλη του ΣΑ του ΟΗΕ!

Τέλος, ΗΠΑ - NATO - Βρετανία είναι οι παράγοντες που καθορίζουν τις εξελίξεις, με ή χωρίς «την αιγίδα» του ΟΗΕ. Ειδικότερα, η βρετανική διπλωματία, παραδοσιακά, με την επιρροή που ασκεί στις κυπριακές ηγεσίες μπορεί να προκαταλάβει την πολιτική και του επόμενου προέδρου, δρομολογώντας από πριν εξελίξεις και διαδικασίες. Ο Νεοφύτου το πάει λίγο μακρύτερα. «Η ασφάλεια να γίνει υπόθεση και του NATO με αίτημα για άμεση ένταξη», αν και παραδέχεται ότι το αίτημα είναι αφελές, με άλυτο το Κυπριακό. Με την ΕΕ ήταν αλλιώς...

Πάντως δεν αναμένονται αλλαγές στη διακυβέρνηση που θα επηρεάσουν τους συσχετισμούς, πυροδοτώντας κάποιες δυναμικές στο πολιτικό σύστημα. Η αλλαγή κυβέρνησης θα παίξει το δικό της ρόλο. Ωστόσο το δικό τους ρόλο παίζουν και οι εξελίξεις σε γεωπολιτικό επίπεδο.

XB

Γαλλία

Απεργιακός ξεσηκωμός για το ασφαλιστικό

Η Πέμπτη 19 Ιανουαρίου 2023 ήταν η μέρα που πάνω από 1 εκατομμύριο πολίτες κατέβηκαν στους δρόμους των γαλλικών πόλεων στο πλαίσιο 24ωρης γενικής απεργίας. Διαδηλώνσαν ενάντια στην εξαγγελία της κυβέρνησης Μακρόν να αυξήσει το όριο συνταξιοδότησης από τα 62 στα 64 έτη, αλλά και να αυξήσει τα αναγκαία έτη εργασίας για τη θεμελίωση δικαιώματος πλήρους σύνταξης.

Σύμφωνα με την κυβερνητική πρόταση, η ηλικία συνταξιοδότησης θα αυξάνεται σταδιακά κατά τρεις μήνες το έτος, με έναρξη από τον Σεπτέμβριο, φτάνοντας τα 63 έτη και 3 μήνες το 2027 και τον στόχο των 64 ετών το 2030. Για να κατακυρωθεί δικαίωμα πλήρους σύνταξης, θα είναι αναγκαίο, από το 2027, να έχουν συγκεντρωθεί 43 χρόνια εργασίας.

Δεκάδες, εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι βγήκαν στους δρόμους σε Παρίσι, Μασσαλία, Τουλούζη, Νάντη,

Μπορντό και Νίκαια για να διαμαρτυρηθούν.

Μεγάλη συμμετοχή στην απεργία υπήρξε στους κλάδους των σιδηροδρομικών και των εργαζομένων σε μέσα μαζικής μεταφοράς, των εκπαιδευτικών και άλλων σχολικών υπαλλήλων, όπως και των εργαζομένων στον ηλεκτρισμό, στα εργοστάσια πυρηνικής ενέργειας και τα διυλιστήρια.

Πολλά δρομολόγια τρένων διακόπηκαν, ενώ προβλήματα παρουσιάστηκαν και στις γραμμές του μετρό. Η Eurostar ακύρωσε πολλά δρομολόγια μεταξύ της γαλλικής πρωτεύουσας και του Λονδίνου και αρκετές πτήσεις στο αεροδρόμιο Orly στο Παρίσι τροποποιήθηκαν. Αρκετοί εργαζόμενοι στα διυλιστήρια της Total Energies απήργησαν, διακόπτοντας τις παραδόσεις προϊόντων πετρελαίου.

Πάνω από το 40% των δασκάλων πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης και πάνω από το ένα τρίτο των καθηγητών γυμνα-

σίου συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις.

Σχεδόν τρεις στους δέκα δημόσιους υπαλλήλους (28%) απήργησαν στην κρατική δημόσια υπηρεσία, η οποία έχει 2,5 εκατομμύρια υπαλλήλους, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία.

Συνολικά, σύμφωνα με εκτιμήσεις των γαλλικών συνδικάτων, περισσότεροι από 2 εκατομμύρια πολίτες απήργησαν ή διαδήλωσαν, ενώ νέα απεργία διοργανώθηκε στις 23 Γενάρη και έχει ανακοινωθεί απεργία για τις 31 Ιανουαρίου.

Από την περασμένη άνοιξη, είναι συνεχόμενες οι κινητοποιήσεις των Γάλλων εργαζομένων. Κυριαρχούν τα αιτήματα των μισθολογικών αυξήσεων. Μάλιστα, τον Οκτώβρη είχε επίσης διοργανωθεί πανεθνική απεργία, στην οποία συμμετείχαν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι.

Θα πρέπει να επισημάνουμε τη συνεχιζόμενη και εντεινόμενη προσπάθεια κρατικής τρομοκράτησης των απεργών,

με τις χιλιάδες των αστυνομικών που κατέβασε η κυβέρνηση Μακρόν στους δρόμους. Όπως ανακοινώθηκε, πάνω από 10.000 αστυνομικοί και στρατιωτικοί θα αναπτυχθούν στις διαδηλώσεις, συμπεριλαμβανομένων 3.500 αξιωματικών στο Παρίσι!

Τα νέα μέτρα Μακρόν για το ασφαλιστικό στοχεύουν στην περικοπή περίπου 13 δισ. ευρώ ανά έτος από τον συνταξιοδοτικό προϋπολογισμό! Όπως επισημαίνουν τα συνδικάτα των εργαζομένων ειρωνικά, το ποσό αυτό είναι μικρότερο από τα ετήσια κέρδη του πλουσιότερου ανθρώπου στον κόσμο, του Γάλλου επιχειρηματία Μπερνάρντ Αρνό, ο οποίος τυχαίνει να είναι πολιτικός υποστηρικτής του Γάλλου προέδρου!

Η χειροτέρευση των όρων συνταξιοδότησης και η λεηλάτηση δικαιωμάτων των εργαζομένων είναι διαχρονικά στο στόχαστρο του συστήματος της γαλλικής πλουτοκρατίας. Μάλιστα, ο Μακρόν είχε αποπειραθεί άλλες δυο φορές να

Ουκρανία

Κλιμακούμενοι ιμπεριαλιστικοί τυχοδιωκτισμοί σε πυρακτωμένο έδαφος

Έχει καταντήσει κοινοτοπία η περιγραφή της συνεχιζόμενης ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης στα εδάφη της Ουκρανίας ως ένα ανοδικό σπιράλ επικινδυνότητας και ολέθρου. Κι όμως, τίποτε πιο αληθινό από αυτή την περιγραφή! Στο στρατιωτικό, πολιτικό, διπλωματικό πεδίο, όλα μυρίζουν μπαρούτι, αίμα και αδιέξοδα. Οι ρωσικές επιτυχίες στο μέτωπο του Ντονμπάς, οι κρίσεις στην κλίκα του Ζελένσκι, η άγρια διπλωματική κόντρα στο Ραμστάν για την αποστολή τανκς στο Κίεβο και η κατάληξή (;) της, γενικότερα η τυχοδιωκτική επιμονή της Δύσης στη στρατηγική ήττα της Ρωσίας και οι κινήσεις αναβάθμισης της ρωσικής εισβολής σε όλα τα επίπεδα δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία πως το 2023 ξεκίνησε πιο άγριο και σκοτεινό από το έτος που έφυγε.

Η κατ’ ευφημισμό «γραμμή Ζελένσκι» υπό κατάρρευση;

Τις τελευταίες εβδομάδες έχει καταστεί σαφές ότι η Ρωσία έχει ανακτήσει ξανά τη στρατιωτική πρωτοβουλία στο μέτωπο του Ντονμπάς. Η κατάληψη της πόλης Σολεντάρ, κρίσιμου συνεκτικού κόμβου της αμυντικής γραμμής Μπακχμούτ - Σολεντάρ - Σεβέρσκ, και οι συνεχιζόμενες επιθετικές ενέργειες στην περιοχή έχουν δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα ανεφοδιασμού στο κοντινό Μπακχμούτ, το οποίο αργά αλλά σταθερά οδηγείται σε επιχειρησιακή περικύκλωση. Το ίδιο και το Σεβέρσκ που δέχεται διαρκείς και έντονες επιθέσεις, ενώ γίνονται προσπάθειες πλαγιοκόπησής του. Με το καθεστώς του Κιέβου να ρίχνει συνεχώς σημαντικές εφεδρείες στην περιοχή, παρά τις πανθμολογούμενες εκατόμβες νεκρών και τον κίνδυνο περικύκλωσης, είναι μάλλον παρακινδυνευμένο να μιλήσουμε για κατάρρευση της λεγόμενης «γραμμής Ζελένσκι», που χτίστηκε επιμελώς από τα δυτικά αφεντικά την οχταετία 2014-2022.

Οι άγριες μάχες, τα πτώματα και οι τραυματισμοί στρατιωτών στα χαρακώματα του πολυπλόκαμου αυτού δικτύου οχυρώσεων, που θυμίζουν σκηνές Α΄

Παγκοσμίου Πολέμου, μαρτυρούν πως θα κυθεί ακόμα περισσότερο αίμα. Μάλλον πιο σωστό θα ήταν να περιγράψουμε τη φάση αυτή με αυτό που οι στρατιωτικοί αναλυτές γράφουν ως «φούσκωμα στις ραφές» του μετώπου. Οι εξελίξεις αυτές έχουν παράλληλα αποδυναμώσει τις ουκρανικές δυνάμεις στα δύο άκρα (βόρειο και νότιο) του μετώπου. Έτσι, ενώ στο βόρειο άκρο οι ρωσικές δυνάμεις εντείνουν την ενεργή άμυνα, στο νότιο άκρο, στην περιοχή της Ζαπορίζιε, ο ρωσικός στρατός προχωρά μεθοδευμένα καταστρέφοντας τις λειψές αμυντικές γραμμές και καταλαμβάνει συνεχώς νέες θέσεις.

Στα προηγούμενα πρέπει οπωσδήποτε να συνοψολογίσουμε τις συνέπειες που έχει και σε στρατιωτικό επίπεδο (ανεφοδιασμός σε στρατιώτες και εξοπλισμό, επικοινωνία μονάδων κ.λπ.) η συστηματική καταστροφή του ενεργειακού δικτύου της Ουκρανίας καθώς και η επιλεκτική καταστροφή σιδηροδρομικών κόμβων στη δυτική και κεντρική Ουκρανία.

Από το μπλοκάρισμα του Ραμστάν στη «στροφή» και έπειτα πού;

Δεν είναι διόλου τυχαίο πως αυτό το ίδιο διάστημα πύκνωσαν τα προβλήματα και τα... ατυχήματα στο εσωτερικό της κυβέρνησης Ζελένσκι, δείγμα της πίεσης και των ζοριών που υφίσταται το αμερικανοστήριχο καθεστώς. Λίγες μέρες μετά την παραίτηση του Αρέστοβιτς, στενούς συμβούλου του Ζελένσκι, ήρθε η συντριβή ελικοπτέρου με αποτέλεσμα το θάνατο όλης της ηγεσίας του υπουργείου Εσωτερικών. Ενώ την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, παραιτήθηκε ο αναπληρωτής πρωσπαρχής του ουκρανού προέδρου, Κίριλο Τιμοσένκο, εν μέσω δημοσιευμάτων που μπλέκουν σε υποθέσεις διαφθοράς τον υπουργό και τον υφυπουργό Άμυνας.

Γι’ αυτό, κάθε άλλο παρά σύμπτωση ήταν και η κλιμάκωση της πίεσης από ΗΠΑ και τους προθύμους (Βρετανία, Πολωνία και Βαλτικές) προς τη γερμανική κυβέρνηση για την αποστολή τανκς στην

Ουκρανία, ενώ είχαν αρχίσει και οι κλυδωνισμοί στον κυβερνητικό συνασπισμό από την πίεση των «Πρασίνων» που έχουν αποδειχτεί «βασιλικότεροι του βασιλέως». Λίγες μέρες πριν από τη Σύνοδο του σχήματος «Ραμστάν» που πραγματοποιήθηκε στις 20/1 στην ομώνυμη αμερικανική βάση στη Γερμανία, και σε μια προσπάθεια αντιμετώπισης της πίεσης, ο καγκελάριος Σολτς είχε συνδέσει την αποστολή των τανκς Leopard με την αποστολή από την πλευρά των ΗΠΑ των αμερικανικών τανκς M1 Abrams.

Στη Σύνοδο Ραμστάν, όπου συμμετείχαν 50 χώρες με «συντονιστή» τον αμερικανό ΥΠΑΜ Όστιν, ο ομόλογός του νέος υπουργός Άμυνας της Γερμανίας, Πιστόριους, μπλόκαρε την αποστολή των γερμανικών τανκς Leopard στο Κίεβο, δηλώνοντας πως τέτοιες κινήσεις πρέπει να μελετώνται προσεκτικά μιας και μπορεί να προκαλέσουν ανεξέλεγκτη επέκταση του πολέμου. Σίγουρα είχε ληφθεί υπόψη και όχι μόνο από τη Γερμανία και η άκρως ανησυχητική αναφορά για το τι θα σήμαινε ένα τέτοιο ενδεχόμενο για τη Ρωσία, από τον γνωστό Μεντβέντεβ, αναφορά που για πρώτη ίσως φορά τους τελευταίους μήνες δεν τη συνόδευε με τις συνηθισμένες πια αμετροεπείς αναφορές στην «Αποκάλυψη». Παρά το γεγονός πως στη Σύνοδο του Ραμστάν όλες οι πλευρές προσπάθησαν να κρατήσουν τα προσχήματα για χάρη της δυτικής συνοχής, παρασκηνιακά και όχι μόνο η πίεση κλιμακώθηκε τόσο από τις ΗΠΑ όσο και από την Πολωνία που απείλησε ανοιχτά το Βερολίνο πως θα στείλει τα δικά της Leopard, χωρίς την απαιτούμενη -από τις ρήτρες της αγοραπωλησίας- έγκρισή του.

Έτσι, μόλις τέσσερις μέρες μετά και αφού προηγήθηκε ένα μπαράζ «διαρροών» από υψηλόβαθμους αξιωματούχους σε γνωστά δυτικά ΜΜΕ (πρακτορεία ειδήσεων Reuters, Associated Press, αμερικανική εφημερίδα Washington Post, γερμανικό περιοδικό Spiegel), τα οποία τελικά επιβεβαίωσαν οι δύο κυβερνήσεις (ΗΠΑ και Γερμανίας), ο κύβος ερρίφθη (όσο ερρίφθη...) ταυτόχρονα! Η γερμανική και η αμερικανική κυβέρνηση ανακοί-

νωσαν την αποστολή τανκς Leopard και M1 Abrams αντίστοιχα στην Ουκρανία, ενώ η Γερμανία θα δώσει τη δυνατότητα σε όσες ευρωπαϊκές χώρες θέλουν να στείλουν έναν αριθμό από τα γερμανικά τανκς που διαθέτει το οπλοστάσιό τους (και δεν είναι λίγες αυτές) στην Ουκρανία, να το πράξουν! Πιο συγκεκριμένα, ο Μπάιντεν δεσμεύτηκε ότι θα στείλει τριάντα Abrams παρά τις αντιρρήσεις/επιφυλάξεις του Πενταγώνου και η γερμανική κυβέρνηση έχει δεσμευτεί να στείλει «τουλάχιστον μια ίλη» Leopard, δηλαδή 14 τον αριθμό, ενώ η Πολωνία και οι άλλοι «πρόθυμοι» εκτιμάται ότι μπορούν να συγκεντρώσουν γύρω στα εκατό. Η απόφαση αυτή στο πολιτικό της σκέλος δείχνει ότι έχει αυξηθεί η δυνατότητα των ΗΠΑ να πιέζουν καταστάσεις στην Ευρώπη, αλλά είναι και μια απόφαση που βοηθά να διασκεδαστούν οι άσχημες εντυπώσεις από το «μπλόκο» της Τουρκίας στις συνομιλίες ένταξης της Σουηδίας και της Φιλανδίας στο NATO, με αφορμή το κάψιμο αντίγραφου του Κορανίου από ακροδεξιούς διαδηλωτές στη Στοκχόλμη.

Από δω και πέρα αρχίζουν τα θολά σημεία της διπλής αυτής απόφασης που θα δούμε αν θα διευκρινιστούν σύντομα ή όχι. Έτσι, πριν στεγνώσει το μελάνι, ήδη οι Αμερικάνοι διαρρέουν ότι θα χρειαστούν μήνες ή και... χρόνια ώστε τα Abrams να φτάσουν στο Κίεβο (!) ενώ, ακόμα και αν φτάσουν πιο νωρίς, παραμένει το πρόβλημα ποιος θα τα οδηγήσει, μιας και η απαιτούμενη εκπαίδευση διαρκεί έξι μήνες. Επίσης αποτελεί ερωτηματικό σε ποιο βαθμό ισχύει το ίδιο πρόβλημα για την εκπαίδευση των ουκρανών στρατιωτών στα γερμανικά τανκς. Αντίστροφα, οι ΗΠΑ και η Γερμανία θα προχωρούσαν στην επάνδρωση των πληρωμάτων των τανκς με αμερικανούς και γερμανούς στρατιώτες, που θα συνιστούσε βήμα άμεσης εμπλοκής στον πόλεμο, με ό,τι εφιαλτικό συνεπάγεται αυτό;

Όπως και να έχει, ακόμα και αν δεν καλύπτονται σε καμιά περίπτωση οι απαιτήσεις (!) του Ζελένσκι που ζητά 300 τανκς για να αλλάξει, όπως ισχυρίζεται, τη ροή του πολέμου, η τακτική αποστολή μερικών δεκάδων τανκς θα συντηρεί τα ενεργά μέτωπα του πολέμου, θα συνεχίζει να πιέζει τη Ρωσία και θα διαιωνίζει παράλληλα την αναγκαστική ευθυγράμμιση των Ευρωπαίων στην αμερικανική στρατηγική περικύκλωσης της Ρωσίας. Άλλωστε την κατεύθυνση αυτή οι ΗΠΑ τη στηρίζουν με κάθε τρόπο, όπως έδειξαν και τα τελευταία πολύ μεγάλα «πακέτα» στρατιωτικής βοήθειας που εγκρίθηκαν από την Ουάσιγκτον και τα οποία, εκτός από υπερασύγχρονο εξοπλισμό, περιλαμβάνουν και την εκπαίδευση του ουκρανικού στρατού στη χρήση του.

Επίσης είναι ολοφάνερο πως οι ΗΠΑ και το NATO επείγονται να δώσουν τη δυνατότητα στο στρατό του Κιέβου να αντιμετωπίσει τη μεγάλη επίθεση (την άνοιξη ή το νωρίτερο μέσα στο Φλεβάρη) για την οποία προετοιμάζεται, όπως όλα δείχνουν, και για την οποία ρώσικα αλλά και δυτικά ΜΜΕ γράφουν πυρετώδως και σε όλα τα επίπεδα, ο ρωσικός στρατός. Αυτά στην... καλύτερη εκδοχή των εξελίξεων, διότι στη χειρότερη αλλά υπαρκτή πιθανότητα, αυτή η φιλοπόλεμη και άκρως τυχοδιωκτική απόφαση μπορεί να οδηγήσει πιο γρήγορα σε καταστάσεις με απρόβλεπτες συνέπειες και συνέπειες.

περάσει τα συγκεκριμένα μέτρα, το 2019 και το 2020, συναντώντας σφοδρές αντιδράσεις από τους Γάλλους εργαζόμενους. Τον Μάιο του 2019, τα σχέδια του Μακρόν είχαν οδηγήσει στη μεγαλύτερη επαναλαμβανόμενη απεργία σιδηροδρομικών από τον Μάιο του 1968.

Παρά την κοινωνική κατακραυγή και τις δημοσκοπήσεις που θέλουν την πλειοψηφία των Γάλλων να αντιτίθεται στις αλλαγές, η κυβέρνηση Μακρόν δηλώνει αποφασισμένη να τις περάσει, με το επιχείρημα πως επρόκειτο για κεντρικό στοιχείο των εξαγγελιών με τις οποίες επανεκλέχθηκε το 2022. Μπορεί μεγάλο κομμάτι των πολιτών να ψήφισε στον Β΄ γύρο των προεδρικών εκλογών τον Μακρόν για να μην βγει η Λε Πεν, αλλά πολύ σύντομα αποδείχτηκε ότι δεν υπάρχει διαφορά στο ποια πολιτική υπηρετούν και οι δυο. Ο Μακρόν χρησιμοποίησε την «ακροδεξιά απειλή» για να εκβιάσει και να υπαρπάξει την ψήφο, ενώ στην ουσία η προγραμματική ατζέντα έβαζε στο τραπέζι όλη τη μαυρίλα της επερχόμενης καπιταλιστικής λαίλαπας.

Πλέον, οι Γάλλοι εργαζόμενοι, απέμειναν με τα μόνα όπλα που διέθεταν για να αντιμετωπίσουν τη λεηλασία της ζωής και των δικαιωμάτων τους. Τον δρόμο του αγώνα και της απεργίας ξανά και ξανά μέχρι την τελική νίκη.

Περού

Οργή ενάντια στο θεσμικό πραξικόπημα και τις σφαγές διαδηλωτών

Στις αρχές του περασμένου Δεκέμβρη, η δεξιά πλειοψηφία του περουβιανού κογκρέσου αποφάσισε να καθαίρει τον εκλεγμένο σοσιαλδημοκράτη πρόεδρο Πέντρο Καστίγιο, ορίζοντας στη θέση του την αντιπρόεδρο Ντίνα Μπολουάρτε. Το συγκεκριμένο θεσμικό πραξικόπημα μεθοδεύθηκε υπό την πίεση των αρχουσών τάξεων της χώρας και καθ' υποδείξη του αμερικάνικου παράγοντα, που αμφισβητούσαν την ανάδειξη στην προεδρία ενός πρώην συνδικαλιστή, έστω και «αναμορφωμένου», και ανησυχούσαν για ενδεχόμενες πρωτοβουλίες που πιθανόν να έθεταν σε κίνδυνο την επικυριαρχία και τα προνόμιά τους.

Η στροφή προς κεντροαριστερές κυβερνήσεις που παρατηρείται τα τελευταία χρόνια σε διάφορες χώρες της Λατινικής Αμερικής (Βολιβία, Αργεντινή και, πιο πρόσφατα, Βραζιλία) έχει θορυβήσει τις κατεστημένες αστικοιφελικάδικες τάξεις και τις πολυεθνικές των ιμπεριαλιστικών χωρών, που δεν διανοούνται πως υπάρχει περίπτωση να αλλάξει έστω και στο ελάχιστο η «προαιώνια» τάξη πραγμάτων που επικρατεί σε αυτές τις χώρες: καταλήστευση των φυσικών πόρων, καταπίεση των φτωχότερων στρωμάτων και διατήρησή τους σε κατάσταση απόλυτης ένδειας, πολιτική και οικονομική εξάρτηση από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα. Και αυτό παρά το γεγονός ότι η σύγχρονη σοσιαλδημοκρατία έχει ενταχθεί στο κατεστημένο σύστημα και χαίρει όλο και περισσότερο της διεθνούς αναγνώρισης.

Όμως η κατάσταση στο Περού παρουσιάζει κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Μετά την πολυετή τυραννική διακυβέρνηση των Φουτζιμόρι-Βισκάρα, οι φτωχές λαϊκές μάζες, κυρίως των ιθαγενών αγροτών των νότιων επαρχιών, ανέδειξαν έναν δικό τους άνθρωπο, τον Καστίγιο, με την ελπίδα πως θα τους ανακούφιζε από την καταπίεση από μεριάς των εξορυκτικών εταιρειών που καταπατούν τη γη τους και τους οδηγούν στην εξαθλίωση και τη μετανάστευση. Αμέσως αφότου εκδηλώθηκε το κοινοβουλευτικό πραξικόπημα, βγήκαν στους δρόμους σε εκδηλώσεις διαμαρτυρίας. Με κίνητρα περισσό-

τερο εθνοτικά παρά πολιτικά, παρ' ότι η πολιτική του Καστίγιο δεν διέφερε ουσιαστικά από αυτήν των προκατόχων του. Απλώς αντιπροσώπευε κάποιες «αδικημένες» μερίδες της μεσοαστικής και μεγαλοαστικής τάξης, που επιζητούν μεγαλύτερο κομμάτι από την πίτα της εξουσίας. Και η καθαίρεσή του ήταν αποτέλεσμα μιας ενδοαστικής διαμάχης, με επικράτηση των πιο αντιδραστικών και συντηρητικών μερίδων, που αντιπροσωπεύονται από την Μπολουάρτε και την ακροδεξιά πτέρυγα του Κογκρέσου.

Παρά ταύτα, η διαμαρτυρία των αγροτών πήρε σύντομα το χαρακτήρα γενικευμένης εξέγερσης, που αντανάκλασε τη συσσωρευμένη αγανάκτηση των φτωχών στρωμάτων και εξαπλώθηκε αρχικά στις νότιες επαρχίες Απουρίμακ και Κούσκο. Η αντίδραση της νέας κυβέρνησης ήταν άμεση και καταπιεστική. Με την αιτιολογία ότι «ναι μεν δεχόμαστε το δικαίωμα του κόσμου να διαδηλώνει, αλλά δεν υπάρχει λόγος διαμαρτυρίας ενάντια σε μια ομαλή κοινοβουλευτική διαδικασία», οι δυνάμεις του στρατού και της αστυνομίας εξαπέλυσαν βίαιη καταστολή κατά των εξεγερμένων ιθαγενών, αφήνοντας στους δρόμους δεκάδες νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες. Το «θεσμικό» πραξικόπημα μετατράπηκε σε «κανονικό» στρατιωτικό πραξικόπημα, θυμίζοντας τις πιο μαύρες μέρες των λατινοαμερικάνικων δικτατοριών. Αν και υπήρχε δυσπιστία και απογοήτευση για τη συνέπεια και τις προθέσεις της διακυβέρνησης Καστίγιο και παρ' όλο που και επί της προεδρίας του είχαν ξεσπάσει κινητοποιήσεις για υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους, ο κόσμος αντιλήφθηκε πως το «καινούριο» που προαναγγέλλεται με επικράτηση της ακροδεξιάς θα είναι πολύ χειρότερο.

Και έτσι, η εξέγερση πήρε διαστάσεις και επεκτάθηκε στις μεγάλες πόλεις. Οργανώθηκε μια γιγαντιαία πορεία προς την πρωτεύουσα Λίμα, με κύριο σύνθημα τη διάλυση του Κογκρέσου και την προκήρυξη πρόωγων εκλογών. Οι διαδηλωτές έδωσαν ραντεβού στο Πανεπιστήμιο Σαν Μάρκος στις 21 του Γενάρη, όπου φοιτητές και καθηγητές τούς υποδέχθη-

και με αγωνιστικά συνθήματα. Σαν απάντηση, ο στρατός επιτέθηκε, γκρέμισε την πύλη και εισέβαλε στη φοιτητική εστία, πυροβολώντας στο ψαχνό και προχωρώντας σε εκατοντάδες συλλήψεις.

Τις επόμενες μέρες οργανώθηκαν διαδηλώσεις στη Λίμα και σε άλλες πόλεις, που κι αυτές αντιμετωπίστηκαν βίαια από την αστυνομία και το στρατό. Οι διαδηλωτές, πέρα από την απαίτηση για παραίτηση της Μπολουάρτε και άμεση προκήρυξη εκλογών, ζητούν και τη σύσταση Συντακτικής Συνέλευσης ώστε να απαλειφθούν και οι τελευταίες μαύρες διατάξεις του συντάγματος του καθεστώτος Φουτζιμόρι. Παρά τη συκοφαντική προπαγάνδα των μέσων ενημέρωσης, που αποκαλούν τους διαδηλωτές «τρομοκράτες» και «πληρωμένους πράκτορες», το κίνημα διαμαρτυρίας δεν λείει να κοπάσει. Επειδή άρχισαν να εμφανίζονται ρωγμές στους κόλπους του κυβερνητικού στρατοπέδου, με μια κίνηση ελιγμού η Μπολουάρτε πρότεινε να αφήσει τη θέση της στον πρόεδρο του Κογκρέσου, τον ακροδεξιό στρατηγό Χοσέ Ουίλιαμς, κάτι προφανώς που δεν αποδέχθηκαν οι εξεγερμένοι διαδηλωτές.

Παράγοντες του καθεστώτος όπως η Καθολική Εκκλησία προσφέρθηκαν να μεσολαβήσουν για διάλογο. Όμως με τις κατασταλτικές και λεκτικές επιθέσεις της εναντίον των ανθρώπων που διαμαρτύρονται, η κυβέρνηση έκλεισε αυτή την πόρτα. Η ακροδεξιά επικροτεί την καταστολή κατά των λαϊκών στρωμάτων και απαιτεί περισσότερη. Οι επιχειρηματικοί κύκλοι βλέπουν τη δική τους ευκαιρία να φιμώσουν τα αιτήματα για δικαιώματα και υποστηρίζουν ότι οι διαδηλώσεις πρέπει να αντιμετωπιστούν ως «πόλεμος». Ενώ τα ιμπεριαλιστικά κέντρα τηρούν στάση αναμονής, ευελπιστώντας ότι η συνεχιζόμενη καταστολή θα φέρει τα ποθητά γι' αυτούς αποτελέσματα.

Το τι μέλλει γενέσθαι θα εξαρτηθεί από το επίπεδο συνειδητότητας του λαού και από την υποστήριξη ευρύτερων στρωμάτων, καθώς και από το οργανωτικό επίπεδο των μαζών, πράγμα που παραμένει ζητούμενο. Το Λαϊκό Κίνημα Περού (Movimiento Popular Perú), πλατύ μέτωπο του παράνομου ΚΚ Περού, επιδιώκει να καθοδηγήσει τις μάζες και να υποδείξει το δρόμο προς την πραγματική ανατροπή και πρόοδο.

Γερμανία, Λίτσερατ

Αντίσταση και καταστολή για το ορυχείο λιγνίτη

Σκηνές που θύμιζαν περιπέτειες του άγγλου κωμικού Μπένι Χιλ και προς στιγμή προξένησαν γέλιο εκτυλίχθηκαν στην πόλη Λίτσερατ (Lützerath) στη Βόρεια Ρηνανία-Βεστφαλία της Δυτικής Γερμανίας. Από το 1983 λειτουργεί στην περιοχή το πιο αμφιλεγόμενο στην Ευρώπη ορυχείο εξόρυξης λιγνίτη, το Γκαρτσβάιλερ. Στα 80 τετραγωνικά χιλιόμετρα του ιδιαίτερα εύφορου εδάφους τής περιοχής βρίσκονται και 19 χωριά και οικισμοί -και το Λίτσι, όπως λέγεται εν συντομία, είναι το τελευταίο χωριό που πρέπει να θυσιαστεί για να «σωθούν» πέντε άλλα χωριά.

Διαδηλωτές που εκτιμήσεις τούς ανεβάζουν σε 35.000 (σύμφωνα με ανακοινώσεις της αστυνομίας 15.000) συγκεντρώθηκαν για να αποτρέψουν την εκκένωση του χωριού. Στην πραγματικότητα το χωριό δεν έχει κατοίκους, καθώς το έχει αγοράσει ο ενεργειακός κολοσσός RWE για να συνεχίσει την εξόρυξη. Όμως πλήθος κόσμου, ακτιβιστές του περιβαλλοντικού κινήματος είχαν καταλάβει εδώ

και αρκετούς μήνες διάσπαρτα σπίτια, κατοικούσαν σε δεντρόσπιτα αλλά και σκηνές, προσπαθώντας να εμποδίσουν τις εργασίες του ορυχείου. Αρχές Ιανουαρίου ανακοινώθηκε από τις αρχές και την εταιρεία η οριστική εκκένωση του

χωριού, καθώς δικαστικές αποφάσεις έδωσαν το πράσινο φως στα σχέδια της RWE. Η πολιτειακή και ομοσπονδιακή κυβέρνηση παζάρεψε και ήρθε σε συμβιβασμό με την εταιρεία: στο πλαίσιο της απολιγνιτοποίησης και της μετάβασης

στην πράσινη ενέργεια η εταιρεία θα διακόψει την εξόρυξη πιο νωρίς, το 2030 (ενώ στην κεντρική και ανατολική Γερμανία αυτό θα γίνει μετά το 2038). Ταυτόχρονα, δύο μονάδες ηλεκτροπαραγωγής που επρόκειτο να κλείσουν στο τέλος του έτους θα συνεχίσουν να λειτουργούν μέχρι την άνοιξη του 2024 ώστε να εξορυχτούν 280 εκατομμύρια τόνοι άνθρακα για την «ασφάλεια εφοδιασμού και την εξοικονόμηση φυσικού αερίου στην αγορά ηλεκτρικής ενέργειας» (κοινώς, να μείνει «ευχαριστημένο» το κεφάλαιο).

Τελικά το χωριό εκκενώθηκε από τις αστυνομικές αρχές ύστερα από μερικές μέρες «λασπομαχιών» στις 15 Ιανουαρίου. Ακόμα και οι δύο ακτιβιστές που κρύφτηκαν σε υπόγεια τούνελ του ορυχείου τελικά αποχώρησαν. Η αστυνομία και η εταιρεία αναγκάστηκαν να περιφράξουν το χωριό με μεταλλικό φράχτη μήκους 1,7 χιλιομέτρου ώστε να εμποδίσουν διαδηλωτές να προσεγγίσουν το χωριό και να διευκολύνουν έτσι την εκκένωση. «Αν η Γερμανία είχε οργανώσει αντίστοιχα τόσο καλά τη μετάβαση στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, τότε θα είχε σημειώσει πρόοδο», σχολίασε πικρόχολα ένας διαδηλωτής.

Ένα ερώτημα που θα απαντηθεί αργά ή γρήγορα είναι ποιανού τα σχέδια «βαλ-

Είχε βραδιάσει η Τετάρτη 18 Ιανουαρίου, όταν ο Ομάρ Κρουζ Τομέ δέχτηκε τουλάχιστον δώδεκα πυροβολισμούς. Μια ομάδα ενόπλων εισέβαλε στο σπίτι του στην Τοκόα στην επαρχία Κολόν στη Βόρεια Ονδούρα και τον σκότωσε μαζί με τον πεθερό του, Άντι Μαρτίνεζ, ο οποίος ήταν μαζί του. Πρόεδρος του αγροτικού συνεταιρισμού Λος Λαουρέλες, ο 46χρονος Κρουζ είναι ο τρίτος κοινωνικός ηγέτης που δολοφονείται στην Ονδούρα αυτόν τον Ιανουάριο! Μέλος της Αγροτική Πλατφόρμας της Κοιλιάδας Αγουάν, ο συνεταιρισμός παλεύει εδώ και δεκαετίες για να υπερασπίσει τη γη των φτωχών αγροτών από την αρπακτικότητα των γαιοκτημόνων και των πολυεθνικών. Μερικές ημέρες νωρίτερα, στις 11 Ιανουαρίου, ο Κρουζ είχε καταγγείλει τον επικεφαλής μιας μεγάλης εταιρείας ως ηθικό αυτουργό και συνεργό των εγκλημάτων που διαπράττει στην περιοχή η συμμορία «Los Cachos». Πολυκλαδικό αγροδιατροφικό μονοπώλιο η Dinant, ιδιοκτησία της οικογένειας του διαβόητου ολιγάρχη Μιγκέλ Φακούς, διαθέτει εκτός των άλλων, φυτείες για παραγωγή φοινικέλαιου και προσπαθεί να καταπατήσει τις συνεταιριστικές γαιοκτησίες. Ο Λος Λαουρέλες είναι ένας από τους 84 συνεταιρισμούς στη χώρα, έχει στην ιδιοκτησία του 600 εκτάρια γης και βρίσκεται επικεφαλής των αγώνων ενάντια στον σφετερισμό της γης, μαζί με άλλους συνεταιρισμούς της περιοχής της Τοκόα, όπως οι Καμαρόνες, Τρανβίο, Μπρίσας ντελ Αγουάν, Οξιντεντάλ και Ελ Τσίλε. Αντιμετωπίζουν συνεχείς απειλές και επιθέσεις από ιδιωτικές εταιρίες μπράβων και ένοπλες συμμορίες που έχει στη δούλεψή της η Dinant. Σύμφωνα με τους συντρόφους του στον συνεταιρισμό ο Κρουζ είχε δεχθεί απειλές και η Αγροτική Πλατφόρμα από τον Οκτώβριο είχε καταγγείλει σχέδιο για εξόντωση των ηγετών του αγροτικού κινήματος στην κοιλάδα. «*Ξέραμε ότι αυτό θα μπορούσε να συμβεί*», δήλωσε ένα στέλεχος της πλατφόρμας σε

δημοσιογράφους, υπενθυμίζοντας πως ο Κρουζ είχε συρθεί στα δικαστήρια από την εταιρία μαζί άλλους 17 συνεταιριστές αγρότες, με την κατηγορία πως καταπατούν την ιδιοκτησία της! Είχε αθωωθεί από το δικαστήριο, αλλά όπως αποδείχτηκε, είχε καταδικαστεί σε θάνατο από τους δώκτες του. Αυτή τη φορά, μάλιστα, η Dinant απαξίωσε να βγάλει ακόμη και τη συνηθισμένη ανακοίνωση διάψευσης για την εμπλοκή της στις δολοφονίες. Επέστρεφαν στην κοινότητά τους, την Κονσεπσιόν, από τη δουλειά το σούρουπο του Σαββάτου 7 Ιανουαρίου ο Άλι Ντομίνγκες (38) και ο Χαΐρο Μπονίγια (28), όταν έπεσαν σε ενέδρα οπλοφόρων. Αγωνιστής του κινήματος για την υπεράσπιση του ποταμιού Γκουαπινόλ, ο Ντομίνγκες είχε δικαστεί και φυλακιστεί μαζί με άλλους 32 ως ένας από τους επικεφαλής της αντίστασης ενάντια στην Επενδυτική Εξορυκτική Εταιρεία Λος Πινάρες. Η αστυνομία μίλησε για ληστεία, αλλά επάνω στα άψυχα σώματά τους βρέθηκαν χρήματα και κινητά τηλέφωνα. Για τους συγκχωριανούς και τους συντρόφους τους δεν υπήρξε αμφιβολία για τους πραγματικούς ενόχους. Η υπόθεση Γκουαπινόλ αφορά τη δημιουργία ενός ανοικτού ορυχείου και μιας μονάδας επεξεργασίας οξειδίου του σιδήρου εντός του προστατευόμενου Εθνικού Πάρκου Κάρλος Εσκαλέρας στην κοιλάδα Μπάχο Αγουάν. Κάτοικοι της περιοχής, μεταξύ αυτών και μέλη της κοινότητας Λα Κονσεπσιόν, προσπαθούν χρόνια τώρα να εμποδίσουν την περιβαλλοντική καταστροφή στο πάρκο και στο ποτάμι, στο οποίο ήδη είναι εμφανείς οι επιπτώσεις της μεταλλευτικής δραστηριότητας. Το νερό έχει θολώσει και τα ψάρια πεθαίνουν. Η συμμαχία «Ελευθερία για τον Γκουαπινόλ» έχει συσπειρώσει αγρότες, γυναίκες και νέους σε όλη την κοιλάδα. Se Pierde el Río, Se Mata la Vida! Χάνεται το ποτάμι, σκοτώνεται η ζωή! Αυτό είναι ένα από τα κεντρικά συνθήματα της κινητοποίησης. Η εταιρεία ανήκει στον Λενίρ Πέρεζ, έναν

τώνουν» στις λάσπες του Λίτσι. Για άλλη μια φορά αποδεικνύεται η επικίνδυνη πολιτική του κόμματος των Πρασίνων. Δεν είναι λίγοι αυτοί που προσπαθούν να χρυσώσουν το χάπι, υποστηρίζοντας ότι όλα αυτά γίνονται για την προστασία του περιβάλλοντος. Άλλωστε, λένε, οι Πράσινοι ως «ρεαλιστικά δρων κόμμα» οφείλει να συνδυάσει την κυβερνητική ευθύνη με την προστασία του κλίματος. Στο όνομα αυτής της προσπάθειας δεν μπορεί παρά να κάνει συμβιβασμούς. Αυτοί οι συμβιβασμοί, όμως, όπως και σειρά άλλων πολιτικών επιλογών του κόμματος που φανερά πλέον τάσσεται στο πλευρό του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών (βλέπε πολιτική στο ζήτημα του πολέμου στην Ουκρανία), διαρρηγνύουν τις σχέσεις του με νέα σε ηλικία μέλη (η οργάνωση νεολαίας συμμετείχε στις διαδηλώσεις) και ψηφοφόρους, σε ένα κρατίδιο μάλιστα που έδωσε στους Πράσινους αβαντάζ στις τελευταίες εκλογές. Το σίγουρο είναι πως κερδισμένο βγαίνει για άλλη μια φορά το καπιταλιστικό σύστημα. Συμφωνίες για την κλιματική αλλαγή θα υπογράφονται, εξωραϊζοντας μια πολιτική που καταστρέφει τη φύση και υποσχεται θάνατο στους ανθρώπους. Άσχετα αν αυτές τις συμ-

φωνίες τις γράφει στα παλιά του τα παπούτσια το κεφάλαιο, το οποίο εξασφαλίζει τα κέρδη του ούτως ή άλλως. Η ίδια η εταιρεία, τέλος, θα συνεχίσει να λειτουργεί το ορυχείο, τα κέρδη της είναι εξασφαλισμένα, ακριβώς όπως έκανε και στο παρελθόν. Πολλοί θυμήθηκαν το δάσος του Χάμπαχ (στο ίδιο κρατίδιο), το οποίο «σώθηκε» από την αδηφάγα μανία της. Η αλήθεια όμως είναι κάπως διαφορετική και διδακτική. Αξιίζει να θυμηθούμε, έστω εν συντομία, το υπεραιωνόβιο δάσος, από τα τελευταία στην Ευρώπη, το οποίο η εταιρεία αυτή αποψίλωσε κατά το 90% από το 1974 μέχρι το 2018. Πλήθος ακτιβιστών έκανε κατάληψη στο δάσος (πολύ έμεναν μόνιμα εκεί για πολλά χρόνια). 50.000 διαδηλωτές ανάγκασαν δικαστήριο της περιοχής να αποφασίσει ότι η εταιρεία δεν είχε το δικαίωμα αποψίλωσης του δάσους πριν από τελεσίδικες αποφάσεις. Η «σωτηρία» του πλανήτη, όμως, δεν μπορεί να είναι υπόθεση «ακτιβιστών»-περιβαλλοντιστών μαϊντανών τύπου Γκρέτα Τούνπεργκ (η οποία έτσι για αλλαγή λέρωσε τις μπότες της αυτή τη φορά). Είναι -πρέπει να είναι- καθήκον που θα το φέρουν εις πέρας οι λαοί όταν αποτινάξουν αυτό το άδικο και καταστροφικό ιμπεριαλιστικό-καπιταλιστικό σύστημα.

Μπάχο Αγουάν, Ονδούρα

Δολοφονίες κοινωνικών αγωνιστών, εξόντωση της φύσης

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ένα άρθρο για τις σχέσεις του Λενίρ Πέρεζ με την κυβέρνηση της Σιομάρα Κάστρο. contracorriente.red/2023/01/10/bufete-del-actual-ministro-tomas-vaquero-representa-empresas-de-lenir-perez-empresario-senalado-de-vulneracion-a-ddhh/
ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΙΤΕ τον διαδικτυακό τόπο της εκστρατείας “Guapinol Despierta” για την υπεράσπιση του ομώνυμου ποταμού www.facebook.com/profile.php?id=100083594761446
ΔΕΙΤΕ προηγούμενα σχετικά κείμενα της στήλης, atheatoskosmosps.blogspot.com/2011/05/blog-post.html

atheatoskosmosps.blogspot.com

πολυεκατομμυριούχο, παντρεμένο με την κόρη του Μιγκέλ Φακούς, ο οποίος εκτός των άλλων δραστηριοτήτων του, ανέλαβε παλιότερα με σκανδαλώδη τρόπο την κατασκευή και τη διαχείριση του καινούριου αεροδρομίου της χώρας. Ακολουθώντας τη δοκιμασμένη συνταγή του πεθερού του, ο Πέρεζ συνεταιρίστηκε με αμερικάνικα και ισπανικά μονοπώλια και ανέπτυξε στενές σχέσεις προστασίας με πολιτικούς και στρατιωτικούς παράγοντες της χώρας.

Στην Ονδούρα, οι δολοφονίες κοινωνικών αγωνιστών και υπερασπιστών του φυσικού περιβάλλοντος αποτελούν καθημερινότητα εδώ και πολλά χρόνια. Πολλαπλασιάστηκαν στην προηγούμενη δεκαετία, ιδιαίτερα μετά την ανατροπή από τον στρατό του προέδρου Σελάγια το 2009. Εμβληματική μορφή ήταν η Μπέρτα Κάσερες, ιδρύτρια και συντονίστρια του Πολιτικού Συμβουλίου Λαϊκών και Ιθαγενικών Οργανώσεων της Ονδούρας, η οποία δολοφονήθηκε το 2016 με εντολή του προέδρου μιας εταιρείας ενέργειας, ο οποίος συνελήφθη και καταδικάστηκε μαζί με τους συνεργούς και τους εκτελεστές, στον απόηχο της διεθνούς κατακραυγής. Χαρακτηριστικό δείγμα αμερικάνικης «μπανανίας» από τις αρχές του 20ου αιώνα, η Ονδούρα στις δεκαετίες που μεσολάβησαν παρέμεινε αιχμάλωτη ενός στενού συνεταιρισμού ανάμεσα στη ντόπια ολιγαρχία και τον βορειοαμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Η εκλογή της Σιομάρα Κάστρο, συζύγου του Σελάγια, η οποία ορκίστηκε ως η πρώτη γυναίκα πρόεδρος τον Ιανουάριο του 2022 με 1,7 εκατομμύρια ψήφους (ιστορικό ρεκόρ για προεδρική εκλογή), ξαναγέννησε ελπίδες για μια διαφορετική πορεία και αν αυτό δεν μπορούσε να γίνει, έστω να σταματήσει η δολοφονική κρατική και παρακρατική βία ενάντια σε όσους αντιστέκονται. Η απελευθέρωση των φυλακισμένων αγωνιστών-υπερασπιστών του Γκουαπινόλ τον

περσινό Φεβρουάριο έδειξε να επιβεβαιώνει αυτές τις προσδοκίες, αλλά δυστυχώς για πολύ λίγο. Από εκεί και μετά, το κυνηγητό κεφαλών συνεχίστηκε, οι δολοφονίες αγωνιστών αυξήθηκαν και οι υποσχέσεις της νέας πρόεδρου έμειναν ανεκπλήρωτες. Επιπλέον, όπως αποδεικνύουν πρόσφατες πολιτικές αποφάσεις, η Κάστρο με γοργά βήματα στήνει γέφυρες με την ολιγαρχία και τοποθετεί σε κυβερνητικές θέσεις ανθρώπους των μεγάλων επιχειρήσεων. Χαρακτηριστική περίπτωση η αντιμετώπιση του Λενίρ Πέρεζ, ο οποίος συνεχίζει ανενόχλητος την επιχειρηματική δράση του, παρά τις υποσχέσεις πως αυτή θα αντιμετωπιστεί ως βασισμένη στην εξαγορά και στις σχέσεις με διεφθαρμένους πολιτικούς.

«*Από το Ρίο Γκράντε μέχρι την Παταγονία δίνουμε μια κοινή μάχη ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό, ο οποίος άφησε πίσω του μόνο τη φτώχεια, την πείνα και τη δυστυχία. Έχω παραλάβει μια χώρα ερειπωμένη, βυθισμένη στη φτώχεια, τη διακίνηση ναρκωτικών και τη βία. Η ανοικοδόμηση της Ονδούρας βρίσκεται σε εξέλιξη!*», δήλωσε η Σιομάρα Κάστρο στην έβδομη σύνοδο της Κοινότητας των Κρατών της Λατινικής Αμερικής και Καραϊβικής (CELAC), που πραγματοποιήθηκε πριν λίγες ημέρες στο Μπουένος Άιρες. Παίρνοντας θάρρος από την επιστροφή του Λούλα ή απλά υποκρινόμενη, η Κάστρο είναι σίγουρο πως όχι πολύ αργά θα βρεθεί μπροστά σε δύο βέβαια ενδεχόμενα. Ή θα υποστεί τη λαϊκή κρίση και απαξίωση ή θα χρειαστεί να προχωρήσει στην αναμέτρηση με την ολιγαρχία και το αμερικανοστράτο καθεστώς. Τρίτος δρόμος δεν υπάρχει! Αυτό το έχουμε δει πολλές φορές και στο παρελθόν και σήμερα στη Λατινική Αμερική. Μέχρι τότε, δυστυχώς, το ακέφαλο λαϊκό κίνημα στην Ονδούρα θα συνεχίζει να πληρώνει βαρύ φόρο αίματος, δίνοντας μια μάχη με άνισους όρους.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονοκόσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Και όμως τα ακίνητα δεν πάνε καλά...

Μπορεί η εγχώρια αγορά ακινήτων, με την κερδοσκοπία που τη συνοδεύει, να βρίσκεται σε άνοδο, όμως τα νέα για την παγκόσμια αγορά ακινήτων δεν είναι και τόσο καλά... Βασική αιτία, η άνοδος των επιτοκίων που εκτινάσσει το κόστος δανεισμού των δανειοληπτών σε συνδυασμό πάντα με τη γενικότερη εκτίναξη των τιμών των εμπορευμάτων που μειώνουν το διαθέσιμο εισόδημα.

Δεν είναι όμως μόνο αυτή η διάσταση. «Η πτώση που γνωρίζει τελευταία η παγκόσμια αγορά ακινήτων έχει επεκταθεί από την αγορά στέγης στα εμπορικά ακίνητα, όπως οι εγκαταστάσεις γραφείων, και απειλεί με πιστωτική ασφυξία όλο το φάσμα της οικονομίας», γράφει η επιθεώρηση Bloomberg και συνεχίζει: «Τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια για αγορές ακινήτων ανέρχονται σχεδόν στα 175 δισ. δολ., ποσό περίπου τετραπλάσιο από το αμέσως μικρότερο σε άλλον κλάδο. Και καθώς αυξάνονται τα επιτόκια και τελειώνει η εποχή του φθηνού χρήματος, πολλές αγορές ακινήτων έχουν σχεδόν “παγώσει”. Αιτία, η στάση χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων που προτείνουν στους δανειολήπτες να πωλήσουν περιουσιακά στοιχεία προκειμένου να αποφύγουν έναν εξαναγκαστικό πλειστηριασμό».

Οι επιπτώσεις βέβαια δεν θα σταματήσουν στους εργαζόμενους ως δανειολήπτες που θα υποχρεωθούν να ξεπουλήσουν περιουσιακά στοιχεία ή να χάσουν τα ακίνητα που πήραν με δάνεια: «Όπως επισημαίνουν αναλυτές της αγοράς ακινήτων, η πτώση που καταγράφεται στις συναλλαγές και στην ανάπτυξη εμπορικών ακινήτων αλλά και στέγης θα επηρεάσει αναπόφευκτα τις δαπάνες στην πραγματική οικονομία. Αυτό σημαίνει ότι αναπόδραστα θα απειλήσει την οικονομική ανάπτυξη και τις θέσεις εργασίας. Ήδη στις ΗΠΑ η κατασκευαστική κατοικιών Builders FirstSource έχει προχωρήσει σε 2.600 απολύσεις, ενώ η βρετανική Made.com, που είναι και προσφιλής στη γενιά της χιλιετίας, κατέληξε σε πτώχευση. Η σουηδική εταιρεία κατασκευής ειδών κατοικίας Electrolux έχει ανακοινώσει ότι θα προχωρήσει σε 4.000 απολύσεις».

Αν και μέχρι πρόσφατα λοιδορούνταν από τους οικονομικούς αναλυτές με έναν φανερό... υπαινισμό ειρωνείας η φούσκα στα κινέζικα ακίνητα και τα φαραωνικά έργα που έμεναν στη μέση (όχι άδικα βέβαια), ήρθε η ώρα και για τη Δύση: «Η εταιρεία ακινήτων Bookfield προειδοποίησε το Νοέμβριο ότι ίσως δυσκολεύτει να αναχρηματοδοτήσει το χρέος που έχει αναλάβει για την ανέγερση δύο πύργων στο κέντρο του Λος Άντζελες. Άφησε έτσι να εννοηθεί πως υπάρχει κίνδυνος εξαναγκαστικών πλειστηριασμών και αναλυτές της Barclays χαρακτήρισαν το ενδεχόμενο αυτό «ανησυχητικό» για την αγορά. Εξάλλου, όταν η κατασκευαστική του θεματικού πάρκου Legoland στη Νότια Κορέα ανακοίνωσε αδυναμία να καταβάλει τις πληρωμές στο χρέος του έργου, προκάλεσε άμεσα πιστωτική ασφυξία στη χώρα και η κεντρική τράπεζα αναγκάστηκε να παρέμβει. Και στην Αυστραλία η κατασκευαστική Caydon Property Group απέδωσε στην αύξηση των επιτοκίων και στα lockdowns την αδυναμία της να αποπληρώσει τα χρέη της».

Γερμανοί αναλυτές πάντως επιμένουν πως η βασική φούσκα βρίσκεται στα εμπορικά ακίνητα (π.χ. γραφεία, εμπορικά κέντρα), που αν αρχίσει και σκάει, όπως ιστορικά έχει συμβεί μέχρι σήμερα...

Ο Economist -από την άλλη- θεωρεί «ότι η πτώση των τιμών των κατοικιών δεν θα προκαλέσει μια επική οικονομική κατάρρευση στην Αμερική όπως συνέβη πριν από 15 χρόνια. Η χώρα έχει λιγότερα επικίνδυνα δάνεια και καλύτερα κεφαλαιοποιημένες τράπεζες που δεν έχουν καταναλωθεί σε επισφαλείς τίτλους. Πλέον, ο «θείος Σαμ» αναλαμβάνει τώρα ή τιτλοποιεί τα δύο τρίτα των νέων στεγαστικών δανείων. Οι μεγάλοι χαμένοι θα είναι οι φορολογούμενοι. Μέσω των κρατικών ασφαλιστικών συστημάτων φέρουν τον κίνδυνο αθέτησης υποχρεώσεων. Καθώς τα επιτόκια αυξάνονται, εκτίθενται σε απώλειες μέσω της Ομοσπονδιακής Τράπεζας, η οποία κατέχει το ένα τέταρτο των τίτλων που υποστηρίζονται από ενυπόθηκα δάνεια».

Πιο απλά, με τη στήριξη των κρατικών προϋπολογισμών, τις ανακεφαλαιοποιήσεις του ενεργητικού των τραπεζών και με τη θυσία των... κρατικών ασφαλιστικών ταμείων, οι τριγμοί στο χρηματοπιστωτικό σύστημα δεν θα είναι αντίστοιχοι εκείνων του 2008! Τόσο απλά... Με δυο λόγια, δεν θα πληγεί το χρηματοπιστωτικό σύστημα αλλά κυρίως αυτοί που κατέχουν ακίνητα.

Όμως αυτό αφορά κυρίως τις ΗΠΑ καθώς «ορισμένες άλλες χώρες, όπως η Νότια Κορέα και οι σκανδιναβικές χώρες, έχουν δει πιο τρομακτικές αυξήσεις στο δανεισμό, με το χρέος των νοικοκυριών περίπου στο 100% του ΑΕΠ. Θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν αποσταθεροποιητικές απώλειες οι τράπεζές τους».

Οπωσδήποτε και για την ίδια την Αμερική ο Economist παραδέχεται πως το κόστος εξυπηρέτησης των δανείων -και ενώ δεν έχει κλείσει ακόμα το κύκλος της αύξησης των επιτοκίων- αυξάνεται τρομακτικά «καθώς το επιτόκιο των 30ετών στεγαστικών δανείων έχει φτάσει στο 6,92%, διπλάσιο από το επίπεδο ενός έτους πριν και το υψηλότερο από τον Απρίλιο του 2002».

Γεγονός βέβαια είναι πως έχουμε μία συγχρονισμένη υποχώρηση των τιμών στις μεγαλύτερες οικονομίες του πλανήτη, που δίνει το γενικό τόνο των εξελίξεων. Οι τιμές μάλιστα σε χώρες όπως ο Καναδάς πέφτουν και μάλιστα κατά 9%, όμως από αυτό δεν μπορούν να επωφεληθούν οι απλοί άνθρωποι, οι εργαζόμενοι που δανείστηκαν για να αγοράσουν σπίτια, γιατί πρέπει να ανταποκριθούν στην αύξηση του κόστους δανεισμού!

Ο κίνδυνος των μη εξυπηρετούμενων «κόκκινων» δανείων αυξάνεται και με αυτή την έννοια επηρεάζεται και το χρηματοπιστωτικό σύστημα. Επιπλέον, όπως οι ίδιοι οι οικονομικοί αναλυτές του συστήματος γράφουν, η αδυναμία διατήρησης -από τους δανειολήπτες- της κατοικίας τους θίγει τις αγορές εργασίας καθώς μειώνει τις δυνατότητες μετακίνησης του εργατικού πληθυσμού σε μια περίοδο που υπάρχει -μετά την πανδημία- ανάγκη εργατικών χεριών και αναδιάρθρωσης των εργασιακών κατανομών.

Βέβαια ένας εξουθενωμένος -από την άλλη- εργαζόμενος μπορεί πιο εύκολα να οδηγηθεί από τη μεγάλη... παραίτηση στη μεγάλη... υπόκλιση.

Παγκοσμίως, τα σπίτια αξίζουν περίπου 250 τρις. δολάρια (για σύγκριση, οι μετοχές αξίζουν μόνο 90 τρις. δολάρια) και αντιπροσωπεύουν το ήμισυ του συνολικού πλούτου. Η υποχώρηση -πολύ περισσότερο η κατάρρευση- μιας τέτοιας αγοράς σε μια τέτοια περίοδο κρίσης δεν είναι και από τα ευκολότερα πράγματα για να διαχειριστεί κανείς...

Μέσα στην πανδημία, οι πλούσιοι πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι

Με αφορμή την ετήσια σύνοδο του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου στο Νταβός της Ελβετίας κυκλοφόρησε η έκθεση της αγγλικής ΜΚΟ Oxfam σχετικά με την πορεία της παγκόσμιας οικονομίας στα χρόνια της πανδημίας 2020-2022. Τα στοιχεία είναι όχι μόνο τραγικά για τους λαούς και τις φτωχές χώρες αλλά και αποκαλυπτικά για την τεράστια λεηλασία που πραγματοποιεί το μονοπωλιακό κεφάλαιο σε πλανητική κλίμακα, εκμεταλλευόμενο και την πανδημία που κόστισε τη ζωή σε εκατομμύρια ανθρώπους, κυρίως των λαϊκών στρωμάτων.

Η έκθεση αναφέρει ότι η παραγωγή πλούτου σε παγκόσμιο επίπεδο από το 2020 υπολογίζεται σε 42 τρις. δολάρια και από αυτόν τα δύο τρίτα (2/3) καρπώθηκαν το 1% των πλουσιότερων του πλανήτη και το υπόλοιπο 1/3 όλος ο υπόλοιπος πληθυσμός. Για κάθε ένα δολάριο που αποκότισε ένα άτομο από τα φτωχότερα στρώματα του πληθυσμού, τα τελευταία δύο χρόνια, ένας δισεκατομμυριοχός κέρδιζε περίπου 1,7 εκατομμύρια δολάρια αντίστοιχα.

Τα παραπάνω στοιχεία δείχνουν το ιλιγγιώδες ύψος της εκμετάλλευσης της ζωντανής εργασίας από το κεφάλαιο με την απόσπαση όλο και μεγαλύτερων ποσοστών υπεραξίας που δημιουργούν πλέον χαώδη ταξικά χάσματα και ενώ για τους λαούς η φτώχεια και η εξαθλίωση μεγαλώνουν τόσο περισσότερο αυξάνουν τα κέρδη για την παγκόσμια κεφαλαιοκρατία. Η οποία φορτώνει συνεχώς τα βάρη της δομικής κρίσης του καπιταλιστικού - ιμπεριαλιστικού συστήματος στις πλάτες των εργαζόμενων και των εξαρτημένων χωρών.

Έτσι, η έκθεση της Oxfam μας ενημερώνει ότι το κύμα του πληθωρισμού που έχει πλήξει τους λαούς σε όλο τον πλανήτη ευνόησε ιδιαίτερα τις εταιρείες τροφίμων και ενέργειας οι οποίες μέσα στο 2022 υπερδιπλασίασαν τα κέρδη τους, ενώ για 1,7 δισ. εργαζόμενους του πλανήτη ο πληθωρισμός ξεπέρασε το μισθό τους μέσα στο ίδιο έτος. Με αποτέλεσμα να εξαπλώνεται η φτώχεια και η εξαθλίωση σε όλο και μεγαλύτερους αριθμούς, ενώ ταυτόχρονα οι αστικές κυβερνήσεις παίρνουν ακόμα πιο αντιλαϊκά μέτρα με περικοπές κοινωνικών δαπανών για τις οποίες η έκθεση αναφέρει ότι για τα επόμενα 5 χρόνια τα τρία τέταρτα (3/4) των κυβερνήσεων προγραμματίζουν περικοπές ύψους 7,8 τρις. δολαρίων, συμπληρώνοντας έτσι την αντεργατική επίθεση στο εισόδημα και τη ζωή των εργαζόμενων. Ενώ οι φτωχότερες - εξαρτημένες χώρες που ζουν κάτω από το ζυγό των χρεών που παράγονται σαν αποτέλεσμα της οικονομικής-πολιτικής εξάρτησης και των ανισότιμων οικονομικών σχέσεων, σύμφωνα με την έκθεση, ξοδεύουν 4 φορές περισσότερα για την αποπληρωμή των χρεών τους παρά για την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη των πληθυσμών τους.

Αποκαλύπτεται έτσι η βαρβαρότητα του ιμπεριαλιστικού συστήματος και των κάθε λογής ντόπιων υποτακτικών του που βάζουν την «εξυπηρέτηση» των δανείων πάνω από την υγεία και τη ζωή των λαϊκών ανθρώπων. Αυτή η πολιτική κόστισε εκατομμύρια θανάτους σε χώρες που δεν είχαν ούτε τις υποδομές ούτε τα εμβόλια για να προστατέψουν τον κόσμο από την πανδημία της covid-19.

Βέβαια, απέναντι σε αυτό τον παγκόσμιο εφιάλτη δεν μπορούμε να περιμένουμε από την Oxfam να κηρύξει αγώνα για την ανατροπή του, αλλά, σε απόλυτη σχέση με το χαρακτήρα της, η πρότασή της είναι η αύξηση της φορολογίας του παγκόσμιου πλούτου, που θα μπορούσε να εξωραΐσει τα πιο οξυμένα προβλήματα όπως αυτό της πείνας.

Στη χώρα μας όπου ο Μητσοτάκης δηλώνει ότι «τα δύσκολα της ακρίβειας είναι πίσω μας», τα στοιχεία τόσο της ΕΛΣΑΤ όσο και της Eurostat δείχνουν σε αριθμούς και ποσοστά τη φτωχοποίηση ευρύτατων τμημάτων του λαού και το βαθμό εξαθλίωσης στον οποίο έχει περιέλθει.

Η Ελλάδα στους πίνακες της Eurostat εμφανίζεται με το τρίτο χαμηλότερο μέσο διαθέσιμο εισόδημα (πάνω από Ρουμανία και Βουλγαρία) στο 55% του αντίστοιχου εισοδήματος στην ΕΕ. Τα στοιχεία της ΕΛΣΑΤ δείχνουν ότι περισσότερο από το ένα τρίτο (1/3) του ενεργού πληθυσμού βρίσκεται στο όριο της φτώχειας καθώς το εισόδημά του βρίσκεται κάτω από το 60% του διάμεσου μισθού που ισχύει στη χώρα και είναι 8.752 ευρώ, που σημαίνει ότι αυτός ο κόσμος επιβιώνει με 5.251. Και εξαιτίας της εκτεταμένης φτώχειας που έχει επιβληθεί από το κεφάλαιο και το αστικό πολιτικό επιτελείο, τα στοιχεία της ΕΛΣΑΤΑΤ δείχνουν ότι το 36,4% αδυνατεί να ανταποκριθεί σε αναγκαίες πάγιες δαπάνες (ενοίκιο, λογαριασμοί, δάνεια), το 46,3% αδυνατεί να ανταποκριθεί σε έκτακτες αλλά αναγκαίες δαπάνες (περίθαλψη κ.ά.), ενώ το 48,6% αδυνατεί να πληρώσει μία εβδομάδα διακοπών. Ταυτόχρονα η Eurostat για το 2021 δείχνει ότι επιβλήθηκε μείωση εισοδήματος στο 26,1% του εργαζόμενου λαού.

Όλα τα παραπάνω στοιχεία τόσο σε παγκόσμιο όσο και ελλαδικό επίπεδο αποτυπώνουν μόνο ένα μέρος της τραγικής πραγματικότητας με την οποία βρίσκονται αντιμέτωποι οι λαοί και ο λαός μας. Δεν μπορούν να αποτυπώσουν την αγωνία των λαϊκών ανθρώπων να «βγάλουν» την κάθε μέρα, την ίδια ώρα που οι κεφαλαιοκράτες παντού στον κόσμο και στη χώρα μας θησαυρίζουν στην κυριολεξία πάνω στις πλάτες τους και τον μόχθο τους. Πολύ περισσότερο, δεν μπορεί να αποτελέσει απάντηση στην επίθεση η δήθεν διεκδίκηση για περισσότερη φορολόγηση του μεγάλου πλούτου για να εξωραϊστούν οι πιο οξυμένες πλευρές της φτώχειας και της εξαθλίωσης.

Η πραγματική απάντηση βρίσκεται στον ταξικό αγώνα στον οποίο είναι υποχρεωμένοι να μπουν οι εργαζόμενοι για να ζήσουν μία ανθρώπινη ζωή, ανοίγοντας το δικό τους δρόμο απέναντι στον εφιάλτη με τον οποίο είναι αντιμέτωποι.

Απόφαση της ΚΕ του ΚΚΕ

Εκλογικές αυταπάτες και απροκάλυπτος κυβερνητισμός

Στην πρόσφατη συνεδρίασή της, η ΚΕ του ΚΚΕ κατέληξε στην «Απόφαση της ΚΕ του ΚΚΕ για τις εξελίξεις και τη μάχη των εκλογών» και στο πρόγραμμα δράσης του κόμματος για το επόμενο διάστημα.

Προτού σχολιάσουμε εν συντομία το περιεχόμενο της απόφασης, το οποίο θεωρούμε πως αποτελεί μια ακόμα σαφή ένδειξη για το πού το πάει η ηγεσία του ΚΚΕ, οφείλουμε να πούμε πως δεν έχουμε καμία αμφιβολία - κρίνοντας από όλο το προηγούμενο διάστημα- για το ποιο θα είναι και το τι θα περιέχει το λεγόμενο «πρόγραμμα δράσης». Μα ακριβώς ότι ίσχυε και πριν! Το απόλυτο τίποτα όσον αφορά το κίνημα των εργαζομένων, του λαού και της νεολαίας και τα πάντα σε σχέση με το κινήγι ψήφων για το ΚΚΕ, το οποίο έχει ξεκινήσει μάλιστα πολύ πριν από την έναρξη της προεκλογικής δραστηριότητας ακόμα και των αστικών κομμάτων.

«Η πολύπλευρη πολιτική, οργανωτική και εκλογική ισχυροποίηση του ΚΚΕ είναι όρος για να ανέβει ο βαθμός οργάνωσης, μαχητικότητας και αποτελεσματικότητας στην παρέμβαση του ίδιου του εργατικού-λαϊκού κινήματος στις εξελίξεις» διατείνεται μεγαλόστομα η απόφαση και εμείς -πριν από οτιδήποτε άλλο- μένουμε με την απορία: γιατί να ασχοληθεί μετεκλογικά η ηγεσία του ΚΚΕ με το κίνημα, όταν προεκλογικά το έχει εγκαταλείψει; Τι είναι αυτό που την εμποδίζει να αναλάβει πρωτοβουλίες στα μέτωπα πάλης που αναδεικνύουν τα προβλήματα που καίνε τα λαϊκά στρώματα σε ενεστώτα χρόνο και πρέπει να τα παραπέμψει όλα για την περίοδο μετά την κάλπη; Άραγε της φταίνει τα εκλογικά ποσοστά του 2019 για το γεγονός ότι τον τελευταίο καιρό έχει πρωτοστατήσει στην κήρυξη παύσης αγώνων; Η απεργία στις 9 του Νοέμβρη έμεινε μετέωρη παρά τους βερμπαλισμούς για κλιμάκωση, επειδή ο λαός δεν «ψηφίζει σωστά», όπως συνηθίζει να τον κατηγορεί το ΚΚΕ όποτε δεν μένει ικανοποιημένο από τις εκλογικές του επιδόσεις; Στον μεγάλο λαϊκό ξεσηκωμό του 2010-12, όταν το ΚΚΕ διέθετε παραπάνω κοινοβουλευτικές έδρες από τις σημερινές, γιατί έλαμψε δια της απουσίας του;

Στην πραγματικότητα, η διαρκής αναχώρηση από την ταξική πάλη και τις απαιτήσεις της αποτελεί συστατικό στοιχείο της φυσιογνωμίας του ΚΚΕ και δεν πρόκειται να αλλάξει, όσο μεγάλα εκλογικά ποσοστά και να πάρει. Είναι βαθιά εγγεγραμμένη στον «γενετικό κώδικα» αυτού του κόμματος η υποταγή στην αστική νομιμότητα και η συνεχής αναζήτηση τρόπων για την αποφυγή της πραγματικής σύγκρουσης με τις δυνάμεις του συστήματος. Η αγωνία που το διακατέχει τόσο σε αυτή τη φάση όσο και γενικότερα δεν είναι άλλη από τη διατήρηση της

δυνατότητας αναπαραγωγής και αυτοσυντήρησής του, προκειμένου να μπορεί να συνεχίσει να πλασάρεται και να διεκδικεί ρόλους εντός του αστικού πολιτικού σκηνικού.

«Η σταθερότητα για τον λαό προϋποθέτει δυνατό ΚΚΕ, δυνατό εργατικό-λαϊκό κίνημα και ταυτόχρονα αδύναμες τις αντιλαϊκές κυβερνήσεις. Όσο περισσότερο και όσο γρηγορότερα ο ίδιος ο λαός «κάψει» τα διάφορα αντιλαϊκά κυβερνητικά σενάρια τόσο θα διαμορφώνονται καλύτερες προϋποθέσεις παρεμπόδισης αντιλαϊκών μέτρων και απόσπασης κατακτήσεων, θα ανοίγονται νέες δυνατότητες στον δρόμο της ριζικής ανατροπής. Για αυτόν τον σκοπό μετράει κάθε λαϊκή ψήφος στο ΚΚΕ». Οι ψήφοι στο ΚΚΕ, λοιπόν, ανοίγουν τον δρόμο για τη ριζική ανατροπή! Τέτοιος είναι ο εκλογικός κρετινισμός της ηγεσίας του, τέτοια είναι και η «ανατροπή» που στην πραγματικότητα οραματίζεται.

Για άλλη μια φορά η ηγεσία του ΚΚΕ επιστρατεύει με τον πιο ξεδιάντροπο τρόπο τα εκλογικίστικα θεωρήματα για τη «δύναμη της ψήφου». Θεωρήματα που το ίδιο εισήγαγε και ανακυκλώνει εδώ και δεκαετίες στη βάση της αστικο-ρεφορμιστικής κυριαρχίας στο κίνημα, υπονομεύοντας τη συγκρότηση των εργατικών-λαϊκών δυνάμεων. Η πεμπτουσία της ρεφορμιστικής αντίληψης για τις εκλογές, σύμφωνα με την οποία τα εκλογικά αποτελέσματα μπορούν να μεταβάλουν τον ταξικό συσχετισμό δύναμης, αντί απλώς να τον αποτυπώνουν (και μάλιστα στρεβλά), αποτελεί δεύτερη φύση αυτού του κόμματος.

Παρακάτω διαβάζουμε: «Το Πρόγραμμα του ΚΚΕ αποδεσμεύει τη χώρα από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ με τον λαό κυρίαρχο στην εξουσία» [...] «Μόνο το Πρόγραμμα του ΚΚΕ αντιμετωπίζει το πολιτικό πρόβλημα της χώρας. Η σοσιαλιστική οικονομική και κοινωνική οργάνωση είναι το πραγματικά νέο στον 21ο αιώνα και εξασφαλίζει τα εργατικά-λαϊκά συμφέροντα.». Είναι γνωστό ότι το πρόγραμμα του ΚΚΕ περιέχει τη θέση για «σοσιαλιστική επανάσταση», χωρίς καμία αναφορά σε κάποιου είδους ταξική ανάλυση της ελληνικής κοινωνίας και

των ζητημάτων που αυτή θέτει, ώστε να τεκμηριωθεί και η αντίστοιχη θέση για τον χαρακτήρα της επαναστατικής αλλαγής. Ακόμα περισσότερο, το κεντρικό πολιτικό πρόβλημα της χώρας, δηλαδή η ιμπεριαλιστική εξάρτηση και η πάλη για την επαναστατική κατάκτηση της Ανεξαρτησίας, ως απαραίτητη προϋπόθεση για τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό, απουσιάζει πλήρως. Κάτι τέτοιο κάθε άλλο παρά καλύπτεται από την αναφορά στην «αποδέσμευση από τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς», που περισσότερο παραπέμπει σε κυβερνητική απόφαση, συσκοτίζοντας τη στρατηγικού χαρακτήρα αναμέτρηση που θα απαιτηθεί με τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά για την έξοδο από ΝΑΤΟ και ΕΕ.

Η άρνηση της ιμπεριαλιστικής διάστασης του συστήματος, καθώς και της ολόπλευρης εξάρτησης του ντόπιου καπιταλιστικού σχηματισμού από τον ιμπεριαλισμό, γίνεται εμφανής από το πως προσεγγίζονται μια σειρά από ζητήματα στην απόφαση, από το αγροτικό και το ενεργειακό μέχρι και αυτό των υποκλωπών. Δεν αποτελεί πρόβλημα για την ηγεσία του ΚΚΕ μάλλον, το ότι ζούμε σε μια χώρα-παράρτημα των μονοπωλίων των ΗΠΑ και της ΕΕ, που αδυνατεί να εξασφαλίσει ακόμα και τη διατροφική της επάρκεια. Επί της ουσίας, η «τύφλωση» αυτή απέναντι στην πραγματικότητα εδράζεται στην πολιτική επιλογή του ΚΚΕ να μην αναδεικνύει τους πραγματικούς εχθρούς του λαϊκού κινήματος, τα ιμπεριαλιστικά βάρη στήριξης της εξουσίας του ντόπιου κεφαλαίου, έτσι ώστε να μπορεί να αποφεύγει και την αντίστοιχη ανάληψη ευθύνης για τη σύγκρουση με αυτούς.

Το κακέκτυπο «σοσιαλισμού» που προβάλλει και αναπαράγει στην απόφαση η ηγεσία του ΚΚΕ, στο οποίο ο «κεντρικός επιστημονικός σχεδιασμός» αναγορεύεται σε υπ' αριθμόν ένα υποκείμενο και η ταξική πάλη εξοβελίζεται, δεν έχει καμία σχέση με την πραγματική προοπτική της εργατικής τάξης και του λαού. Πόσο μάλλον όταν πρόκειται για μια κενή περιεχομένου διακήρυξη, αφού από την οπτική και τη δράση του κόμματος αυτού λείπει η πορεία συγκρότησης

των εργατικών-λαϊκών δυνάμεων μέσα στα μέτωπα της ταξικής πάλης, η διαμόρφωση των όρων μέσα στις αντιστάσεις και τις διεκδικήσεις για να οικοδομηθεί η απελευθερωτική διέξοδος. Λείπει η κατανόηση του διττού χαρακτήρα της επαναστατικής διαδικασίας στη χώρα μας, κατά την οποία η Ανεξαρτησία ανοίγει τον δρόμο για τον Σοσιαλισμό και ο Σοσιαλισμός κατοχυρώνει την Ανεξαρτησία.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι -πέρα από τις φραστικές αναφορές σε επίπεδο προγράμματος και καταστατικού- η λέξη «επανάσταση» απουσιάζει από τα περισσότερα επίσημα πολιτικά ντοκουμέντα του ΚΚΕ. Κάτι τέτοιο ισχύει και στην εν λόγω απόφαση, η οποία πιστεύουμε ότι προχωράει και ένα βήμα παρακάτω, αποκαλύπτοντας τι είναι αυτό που πραγματικά επιθυμεί η ηγεσία του ΚΚΕ:

«Το ΚΚΕ καταθέτει στον λαό τις θέσεις και το Πρόγραμμα εξουσίας-διακυβέρνησης με κριτήριο τις λαϊκές ανάγκες». Αφού αποκατέστησε, λοιπόν, τον «επαναστατικό του χαρακτήρα» την προηγούμενη δεκαετία και απέρριψε διακηρυκτικά κάθε αναφορά σε κυβερνητικά προγράμματα, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις πιέσεις που του ασκούσαν από την πορεία ανόδου του ΣΥΡΙΖΑ, σήμερα που ο τελευταίος έχει πλήρως ενταχθεί στις δυνάμεις του συστήματος, το ΚΚΕ κατανοεί ότι υπάρχει πολιτικό κενό «στα δεξιά» του και σπεύδει να το καλύψει, φανερώνοντας τον πραγματικό, ατόφιο ρεφορμιστικό του εαυτό. Μια γραμμή κραυγαλέου κυβερνητισμού και διαχείρισης του συστήματος!

Γι' αυτό και θεωρούμε πως η αναφορά ότι «η συμμετοχή, στήριξη ή ανοχή του ΚΚΕ σε μια αστική κυβέρνηση δεν συνιστά πραγματική πίεση για επίλυση λαϊκών προβλημάτων», δεν είναι παρά μια απεύθυνση στο σύστημα, αλλά και στον εαυτό του, για το μέχρι που μπορεί να βάλει τον πήχη στην τρέχουσα φάση. Κάτι που μπορεί μελλοντικά εύκολα να αλλάξει, όταν απαιτηθούν από αυτό το κόμμα βαθύτερες προσαρμογές, όπως άλλωστε έχει αποδειχτεί περίτρανα από την ιστορία του!

ΠΔ 85/2022: Η κυβέρνηση επιμένει στην επίθεση, ο αγώνας κλιμακώνεται!

Είμαστε εν μέσω μίας απ' τις μεγαλύτερες μάχες που πρέπει να δώσει ο χώρος των παραστατικών τεχνών τα τελευταία χρόνια. Ο τρόπος που η επίθεση στα σπουδαστικά, επαγγελματικά και εργασιακά δικαιώματα των καλλιτεχνών (ηθοποιών, μουσικών, χορευτών) κορυφώνεται σ' αυτήν τη φάση με το Προεδρικό Διάταγμα 85/2022, δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Μεθοδεύεται και προετοιμάζεται χρόνια, με χτυπήματα κι επιθετικές κινήσεις των εκάστοτε κυβερνήσεων ώστε να φτάσει το σημείο στο οποίο αμφισβητούνται πλήρως οι σπουδές στις καλλιτεχνικές σχολές (δραματικές, ωδεία, σχολές χορού) και τα επαγγελματικά δικαιώματα που απορρέουν απ' την ολοκλήρωσή τους.

Απ' το 1981 κιόλας, όλες οι Δραματικές Σχολές της χώρας, που ήταν υπό την εποπτεία του υπουργείου Παιδείας, με-

ταφέρθηκαν στην εποπτεία και τον έλεγχο του υπουργείου Πολιτισμού. Τέθηκαν τότε στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση και ορίστηκαν ως Ανώτερες, δηλαδή ισότιμες με ΤΕΙ, χωρίς όμως αντιστοίχιση με τις υπάρχουσες ειδικότητες των ΤΕΙ του υπ. Παιδείας. Την ισοτιμία, άρα και τη δυνατότητα απορρόφησης των αποφοίτων στην εκπαίδευση, την έδινε το ΙΤΕ (Ίδρυμα Τεχνολογίας και Έρευνας) μέχρι το 2003 και την «ανωτατοποίηση» των ΤΕΙ. Τότε καταργήθηκε το ινστιτούτο, μέρος του ΙΤΕ, το οποίο έδινε την ισοτιμία, χωρίς ν' αντικατασταθεί. Μ' αυτόν τον τρόπο καταργήθηκε στην πράξη ένα επαγγελματικό δικαίωμα των αποφοίτων των Δραματικών Σχολών απ' το 2003 και μετά.

Παράλληλα, τα εργασιακά δικαιώματα ολοένα και χτυπιούνται. Με κάθε νέα Συλλογική Σύμβαση Εργασίας στους

κρατικούς φορείς του κλάδου, γκρεμίζονταν κομβικές κατακτήσεις που είχαν κατοχυρωθεί σε προηγούμενες ΣΣΕ, μόνιμα στο όνομα της «ευελιξίας», του «εκσυγχρονισμού» και του εκβιασμού ότι μόνο έτσι θα επιβίωναν οι κρατικοί αυτοί φορείς. Αυτή η αρνητική πορεία έδινε τον τόνο και για τον ιδιωτικό τομέα (ελεύθερο θέατρο, ιδιωτικές παραγωγές), όπου, απελευθερωμένη

από φραγμούς καθώς εδώ και χρόνια δεν υπογράφονται κλαδικές ΣΣΕ, η εργοδοτική αસυδοσία κυριαρχεί στην ατομική διαπραγμάτευση. Οι απλήρωτες πρόβες, η ανασφάλιστη εργασία, η αμοιβή με ποσοστά ή μεροκάματα πείνας και η άσκηση βίαιων και κακοποιητικών συμπεριφορών απ' τους εργοδότες αποτελούν την καθημερινότητα των επαγγελματιών καλλιτεχνών, αν τολμήσουν να επιλέξουν να εργαστούν στο επάγγελμά τους.

Όλα αυτά τα χρόνια, η τρομακτική πίεση της ανεργίας κι ο φόβος οδήγησαν σε υποχωρήσεις, ανταγωνισμό και σε μια παγερή σιωπή στη φρικτή πραγματικότητα που διαμορφωνόταν. Η διάλυση, όμως, κάθε ίχνους δικαιώματος είναι στρατηγικός στόχος ενός συστήματος που αναπαράγεται από τη βία του, την εκμετάλλευση και την καταπίεση. Έτσι, κάθε βήμα πίσω των εργαζόμενων των καλλιτεχνικών κλάδων αποτέλεσε ένα βήμα μπροστά για την επίθεση και τη συντριβή των δικαιωμάτων τους.

Η κυβέρνηση της ΝΔ είναι αμετακίνητη κι αποφασισμένη να βαθύνει τον εργασιακό μεσαίωνα χωρίς όρια στο μένος και τη βαρβαρότητά της. Με το ΠΔ 85/2022, επικυρώνει θεσμικά την κατάργηση επαγγελματικών δικαιωμάτων, την αμοιβή στην κλίμακα του ανειδίκευτου εργάτη και την αδυναμία (;) διεκδίκησης ΣΣΕ. Παράλληλα, προωθεί την ιδιωτική τριτοβάθμια εκπαίδευση, μιας και τα κολλέγια που, σε συνεργασία με ξένα πανεπιστήμια, διδάσκουν υποκριτική ξεφυτρώνουν ξαφνικά σαν μανιτάρια.

Η συλλογική πάλη κι ο αγώνας ενάντια στη συντριβή στοιχειωδών δικαιωμάτων των εργαζόμενων καλλιτεχνών, που ειδικά την περίοδο της πανδημίας βρέθηκαν απότομα και για πολύ μεγάλο διάστημα στον αέρα, προβάλλει ως ανάγκη. Οι μαζικές κινητοποιήσεις των τελευταίων 40 ημερών, οι καταλήψεις των δραματικών σχολών του Εθνικού Θεάτρου, του ΚΘΒΕ και των καλλιτεχνικών σχολείων ενάντια στο ΠΔ 85/2022 είναι η βροντερή απάντηση ότι οι καλλιτέχνες δεν λυγίζουν. Μπροστά στον εμπαιγμό και την αναλγησία της κυβέρνησης, συσπειρώνονται στα αιτήματα πάλης τους, υπερασπίζονται και διεκδικούν τις σπουδές και τη δουλειά τους με όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα. Τα σωματεία κι οι εργαζόμενοι στο χώρο κλιμακώνουν τον αγώνα προκηρύσσοντας 48ώρη απεργία στις 1 & 2 Φλεβάρη, προγραμματίζοντας νέες κινητοποιήσεις. Σ' αυτήν την κρίσιμη συγκυρία, αντιλαμβάνονται ότι δεν χωράνε αυταπάτες και ανάθεση του αγώνα σε «σωτήρες». Η σιωπή έσπασε! Τη δύναμη, την επιμονή και τη μαζικότητα αυτού του αγώνα τις τροφοδοτεί το δίκιο του, η γνώση πλέον ότι τον σύμμαχο θα τον βρουν στο συνάδελφο κι όχι στα κυβερνητικά επιτελεία. Όλοι μαζί, με όπλο τις συλλογικές διαδικασίες, δίνουν έναν αγώνα που δεν χωρά προσοντολόγια, δασπαστικές λογικές και περαιτέρω συζητήσεις για κατακερματισμό. Μέχρι να παρθεί πίσω το κατάπτυστο Προεδρικό Διάταγμα και να κατοχυρωθούν πλήρη σπουδαστικά, επαγγελματικά και εργασιακά δικαιώματα!

Το «παιδί του λαού» και η ...υψηλή τέχνη

Σε προχωρημένη ηλικία έφυγε από τη ζωή ο Νίκος Ξανθόπουλος, ο ηθοποιός που κέρδισε έναν τίτλο που πολλοί θα ζήλευσαν και άλλοι τότε θα αγνοούσαν ή και θα αποδοκίμαζαν.

«Το παιδί του λαού» μίλησε στις καρδιές χιλιάδων, τραγούδησε τις πίκρες τους κι έβαλε λόγια στα βάσανά τους. Ως εκεί μπόρεσε να φτάσει. Δεν έδωσε προοπτική, δεν πρότεινε τον άλλο δρόμο και η αλήθεια είναι ότι την ίδια εποχή υπήρχε τέχνη που το έκανε.

Οι ταινίες του παίζονταν στους συνοικιακούς κινηματογράφους πριν από τους κεντρικούς της Α' προβολής και έσπαγαν τα ταμεία. Εργαζόμενοι, φτωχοί, πρόσφυγες, μετανάστες έβλεπαν τον εαυτό τους και τη ζωή τους στους ήρωες που ενσάρκωνε στο πανί ο Ξανθόπουλος. «Η ποιότητα των ιδεών μου υπάρχει μέσα σ' αυτές τις ταινίες. Μια ζεστασιά, μια ανθρωπιά... Οι άνθρωποι δεν είναι εκπορνευμένοι...», έλεγε ο ίδιος.

Στο απόγειο της κινηματογραφικής του δόξας σταμάτησε το σινεμά και στράφηκε προς το θέατρο και το λαϊκό τραγούδι. Μέσα στη χούντα ίδρυσε έναν θίασο με το καθόλου τυχαίο όνομα «Ρωμιούσνη» και περιόδευε στη Μακεδονία και τη Θράκη. Είχε την τιμιότητα να παραδεχτεί πως η δημοφιλία του του επέτρεπε τέτοιου είδους καλλιτεχνικά πειράματα χωρίς μεγάλο ρίσκο.

Τι είναι αυτό που τελικά αφήνει πίσω του ο Ξανθόπουλος; Τον πρωταγωνιστή του φτηνού λαϊκού σινερομάντζου ή τον γνήσιο εκφραστή της λαϊκής ψυχής; Τον μονίμως κατατρεγμένο, αδικημένο και παραπονεμένο ή τον πηγαίο καλλιτέχνη; Κάποιον που με την τέχνη του έσπρωξε το πολιτιστικό επίπεδο των μαζών ένα βήμα πιο ψηλά ή κάποιον που το κύλισε στο βούρκο της ελαφριάς μαζικής κατανάλωσης;

Αν υπήρχαν αυτοί που με ευκολία κατέταξαν την τέχνη του Ξανθόπουλου στο χαμηλό επίπεδο, υπάρχουν άλλοι τόσοι που υποτίθεται ότι τον αποκαθιστούν ως μια ...καλή φιγούρα. Κι ας μην ήξερε ο κόσμος που γέμιζε τις κινηματογραφικές αίθουσες που έπαιζαν τις ταινίες του τη δεκαετία το '60 τι σημαίνει «καλ»...

Πώς μετρίεται λοιπόν η «υψηλή τέχνη»; Από την αντοχή της στον χρόνο; Από την αποδοχή της από τον

κόσμο; Από την αποδοχή της από τον λεγόμενο πνευματικό κόσμο; Και ποιος είναι αυτός ο κόσμος και ποια είναι τα κριτήρια που τον κατατάσσουν σε μια υποτιθέμενη πνευματική ελίτ; Άραγε υπάρχει μεγαλύτερος πολιτιστικός βούρκος από τα κινηματογραφικά, τηλεοπτικά, μουσικά και λογοτεχνικά σκουπίδια για τα οποία ο καπιταλισμός χαλάει εκατομμύρια για να τα επιβάλλει στο λαό και τη νεολαία, σερβιρόντάς τα ως τι άραγε; Ως υψηλή τέχνη; Ως «αυτά που θέλει ο κόσμος», ενώ ο κόσμος ποτέ δεν ρωτήθηκε, αλλά τον έμαθαν να τα «επιλέγει», θέλει δεν θέλει;

Ανεξάρτητα από το ...ύψος της τέχνης του, ήταν επιλογή του Ξανθόπουλου το τέλος του να είναι ασυνήθιστο για έναν καλλιτέχνη τόσο δημοφιλή: πολιτική κηδεία και αποτέφρωση. Έγινε, βέβαια, τρισάγιο στο Α' Νεκροταφείο και οι στάχτες του θάφτηκαν στο παρεκκλήσι στο κτήμα του στην Παιανία. Οπότε το τέλος του δεν ήταν δήλωση αθείας. Ίσως όμως ήταν μια δήλωση ότι ο άνθρωπος πρέπει να διατηρεί το δικαίωμα να πεθάνει έξω από το σφικταγκάλισμα της εκκλησίας...

Εκδήλωση στη Θεσσαλονίκη Με αφορμή τα 100 χρόνια από την υπογραφή της Σύμβασης Ανταλλαγής των Πληθυσμών

Στα πλαίσια της παρουσίασης του συλλογικού τόμου «1919-1922. Απεσταλμένοι των ισχυρών, για τη Μεγάλη Ιδέα. Στους δρόμους του πολέμου και της καταστροφής. Κείμενα για τη Μικρασιατική εκστρατεία και την προσφυγιά», οι εκδόσεις «Εκτός των Τειχών» διοργανώνουν εκδήλωση με θέμα:

«1923, Σύμβαση Ανταλλαγής των Πληθυσμών. Πόλεμος, Εθνοκάθαρση και Ξεριζωμός»

Θα μιλήσουν και θα συζητήσουν:
ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΚΛΑΡΝΕΤΑΤΖΗΣ Συγγραφέας
ΑΘΗΝΑ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
Φιλολόγος-Συγγραφέας
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ
επιμελητής της έκδοσης

Θα προβληθεί οπτικοακουστικό υλικό με αφηγήσεις προσφύγων και απογόνων τους

Πολυχώρος Πολιτισμού Ισλαχανέ,
πρώην Σχολή Τεχνών
και Επαγγελματιών Χαμιδιά
οδός Ελένης Ζωγράφου 3

Τετάρτη 8 Φεβρουαρίου 2023
στις 6:00 μ.μ.

Η μεγάλη απεργία στην «ΠΙΤΣΟΣ» 1974-75

Τα πρώτα χρόνια μετά την πτώση της Χούντας πραγματοποιήθηκαν πολλές μεγάλες απεργίες, κυρίως σε βιομηχανίες, στην οικοδομή κ.α. Απεργίες παρατεταμένες και σκληρές, που χτυπήθηκαν άγρια. Στις περισσότερες οι εργαζόμενοι ζητούσαν καλύτερες συνθήκες εργασίας και μισθολογικές αυξήσεις. Σε ορισμένες περιπτώσεις προχώρησαν ακόμα και σε καταλήψεις των εργοστασίων. Κι όλα αυτά κόντρα στην υποταγμένη ηγεσία της ΓΣΕΕ και τους ρεφορμιστές συνδικαλιστές που μιλούσαν για «απομόνωση των "υπερεπαναστατικών" και, κατά τον εκδότη δήθεν φιλεργατικής φυλλάδας και πρόεδρο της ΕΣΑΚ, "ύποπτων" στοιχείων...» («Προβλήματα του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος», σελ. 41).

Την αρχή έκαναν οι εργάτες της National Can, στην Ελευσίνα, τον Οκτώβρη του 1974, όταν απήγγησαν 500 και μάλιστα μαζί με πακιστανούς συναδέλφους τους, δίνοντας στην πρώτη μεταπολιτευτική απεργία και διεθνιστικά χαρακτηριστικά.

Μία από τις πρώτες μεγάλες απεργίες ήταν αυτή των εργατών της ΠΙΤΣΟΣ στον Πειραιά, της εταιρείας που κυριάρχησε για χρόνια στην ελληνική αγορά με την παραγωγή ηλεκτρικών οικιακών συσκευών. Ιδρύθηκε το 1865 από τον Νικόλαο Πίτσο ως ένα μικρό εργαστήριο και πέρασε αργότερα στον ανιψιό του Απόστολο Πίτσο που τη γιγάντωσε, λειτουργώντας το εργοστάσιο ακόμα και μέσα στη γερμανική κατοχή.

Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν στις 10 Δεκέμβρη του 1974 με τη συμμετοχή σχεδόν όλων των εργαζομένων στο εργοστάσιο (πάνω από 1.000), με τη μορφή στάσεων εργασίας που διαρκούσαν μέχρι και 8 ώρες. Τα αιτήματά τους ήταν: «Ν’ αναπροσαρμστεί το επίδομα παραγωγής έτσι ώστε ν’ αντιπροσωπεύει το 40% των μεροκάματων. Ν’ αυξηθεί το μεροκάματο κατά 35% και κατά 2.000 δραχ. οι μισθοί. Να γενικευτεί η αύξηση των 1.500 δραχ. σε όλους τους υπαλλήλους» («Λαϊκός Δρόμος» 13/12/1975). Να σημειώσουμε επίσης ότι υπήρχε και σημαντική διαφορά στους μισθούς ανδρών-γυναικών.

Αμέσως συγκροτήθηκε επιτροπή και απεργγοί έκλεισαν τις πύλες, μπλοκάροντας τη μεταφορά προϊόντων από το εργοστάσιο. Ύστερα από λίγες μέρες (16/12/1975) η εργοδοσία κήρυξε λοκ άουτ. Την ίδια μέρα η κυβέρνηση Καραμανλή έστειλε δεκάδες αστυνομικούς στο εργοστάσιο με στόχο να τρομοκρατήσει τους απεργούς, σέρνοντας πολλούς από αυτούς στα δικαστήρια με την κατηγορία της παρεμπόδισης οχημάτων μεταφοράς προϊόντων στην αγορά. Μέχρι και τις «άγιες μέρες» επικαλέστηκε η διεύθυνση του εργοστασίου με απειλητικά ραβασάκια που έστελνε στα σπίτια των απεργών. («Λ.Δ.» 3/1/1976)

Μεγάλη ήταν η συμπάρασταση από άλλους κλάδους εργαζομένων που ενίσχυσαν το απεργιακό ταμείο και συμμετείχαν έμπρακτα στην περιφρούρηση της απεργίας. Την ίδια περίπου περίοδο είχαν ήδη κατεβεί σε απεργία οι εργάτες μεταλλείων, των χαλυβουργιών της Ελευσίνας, του Πετρεζακίου, του Λαδόπουλου, οι υπάλληλοι στο λιμάνι του Πειραιά, στο ξενοδοχείο Κάραβελ, στην Αγροτική Τράπεζα κ.α. Σε πολλές περιπτώσεις κατάφεραν να κερδίσουν. Οι ίδιοι οι εργάτες της ΠΙΤΣΟΣ, τους προηγούμενους μήνες, είχαν συμπαρασταθεί ενεργά στις απεργίες της ΜΕΛ, ΕΣΚΙΜΟ, της ΙΖΟΛΑ κ.α.

Στις 21/12/1975 πραγματοποιήθηκε εκδήλωση συμπάραστασης στον κινηματογράφο «Αίλια» στην Κοκκινιά. Εκεί η ΠΕΣΠ (η εργατική παράταξη της

ΟΜΛΕ) κατέθεσε ψήφισμα συμπάραστασης, δηλώνοντας ότι θα σταθεί αποφασιστικά στο πλευρό των απεργών. («Λ.Δ.» 3/1/1976)

Με τη νέα χρονιά η στάση της κυβέρνησης και της εργοδοσίας σκλήρυνε ακόμη περισσότερο. Όχι μόνο αρνήθηκαν να ικανοποιήσουν τα αιτήματα των εργατών (πρότειναν αύξηση 13%, κάτι που οι απεργγοί το εξέλαβαν ως εμπαιγμό), αλλά επικείμενη να λειτουργήσουν το εργοστάσιο με απεργοσπάστες και παρέμβαση εισαγγελέα. Σε συνάντηση που είχαν οι απεργγοί με τον διευθυντή του υπουργείου Εργασίας Ι. Ποτήρη, ο τελευταίος τούς χαρακτήρισε «αήθεις» και «κραυγάζοντες». («Λ.Δ.» 3/1/1976)

Στις 14 Γενάρη η εργοδοσία ανέστειλε το λοκ άουτ και προσπάθησε να βάλει μέσα στο εργοστάσιο 3 λεωφορεία με 150 απεργοσπάστες «εργάτες» από το Βόλο, τη Θήβα και την Αθήνα. Μέσα σε αυτούς ήταν πολλοί παρακρατικοί τραμπούκοι, γνωστοί για το φασιστικό παρελθόν τους και τις σχέσεις τους με τη Χούντα. Η επιχείρηση εξελίχθηκε σε άγρια σύγκρουση με την αστυνομία, με ξυλοδαρμούς απεργών, ακόμα και γυναικών. Χρησιμοποιήθηκαν τεθωρακισμένα, πυροσβεστικές αντλίες, κλομπ και δακρυγόνα. Δεκάδες τραυματίες μεταφέρθηκαν στα νοσοκομεία. Ας δούμε πώς περιγράφει τα γεγονότα ο «Λ.Δ.» της 17/1/1976: «Οι αστυνομικοί άρχισαν να καλούν με τον τηλεβόα τούς απεργούς ν’ αδειάσουν την είσοδο. Όμως, κανείς απ’ τους απεργούς δε σηκώθηκε. Τότε, στις 7.45, οι αστυνομικοί χύμηξαν πάνω στους απεργούς και τους χτυπούσαν αδιάκριτα με τα κλομπ. Τους έσερναν προσπαθώντας να τους απομακρύνουν. Δεκάδες απεργγοί τραυματίστηκαν, αλλά οι περισσότεροι έμειναν στη θέση τους. Τότε άρχισαν να καταβρέχουν τους απεργούς με τις πυροσβεστικές αντλίες και καθώς πάλι δεν υποχωρούσαν, τους ξαναχτυπούσαν με τα κλομπ, τους τραβούσαν απ’ τα μαλλιά, τους έβριζαν χυδαία. Μία ώρα περίπου κράτησε αυτή η λυσσασμένη επίθεση, το αιματοκύλισμα των εργαζομένων. Μία ώρα, μέχρι που τους πήραν σηκωτούς οι αστυνομικοί. Πάνω από 20 εργαζόμενοι τραυματίστηκαν και άλλοι τόσοι περίπου συνελήφθησαν και παραπέμφθηκαν σε δίκη...». Στη διάρκεια των επεισοδίων τραυματίστηκε και μια έγκυος.

Την επομένη η ΠΙΤΣΟΣ απολύει 500 από τους απεργούς. Οι απεργγοί όμως δε λύγισαν. Τις επόμενες μέρες πραγματοποίησαν συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά και στη Βουλή. Το Εργατικό Κέντρο κάτω από την πίεση των γεγονότων προχώρησε σε 24ωρη απεργία. Η ΠΕΣΠ σε νέα της προκήρυξη κατήγγειλε την άγρια καταστολή και κάλεσε όλους τους εργαζόμενους να πάρουν μέρος στην απεργία: «Για την κυβέρνηση και τον Πίτσο οι εργαζόμενοι πρέπει να πεινάνε, να μην μπορούν να στείλουν τα παιδιά τους στο

σχολείο, να είναι εκτεθειμένοι στις πιο άθλιες συνθήκες δουλειάς, τέλος να μην έχουν δικαίωμα συνδικαλισμού [...] ΚΑΝΕΝΑΣ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ. ΖΗΤΩ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΤΟΥ ΠΙΤΣΟΥ». («Λ.Δ.» 24/1/1976)

Μια νέα επιχείρηση της εργοδοσίας να περάσουν απεργοσπάστες στο εργοστάσιο έγινε στις 23/1/1976. Το λεωφορείο που τους μετέφερε έπεσε πάνω στους συγκεντρωμένους απεργούς της περιφρούρησης, τραυματίζοντας δύο από αυτούς. Η αστυνομία προχώρησε σε μια άκρως προκλητική κίνηση αφού, αντί να συλλάβει τον οδηγό του λεωφορείου, συνέλαβε απεργούς και, αντιστρέφοντας την πραγματικότητα, τους κατηγορήσει ότι αυτοί επιτέθηκαν στο λεωφορείο με τους απεργοσπάστες!

Η απεργία τελικά έληξε στις 26/1/1976 με νίκη των απεργών. Η εργοδοσία υποχώρησε και έδωσε σημαντικές αυξήσεις στα μεροκάματα (20%), αύξησε και εξίσωσε το επίδομα παραγωγής ανδρών και γυναικών και κατέβαλε 5.000 δραχ. για αποζημίωση των ημερών της απεργίας. Επίσης επαναπροσέλαβε όλους τους απολυμένους και δεσμεύτηκε να μην απολυθεί κανείς απεργός. («Λ.Δ.» 31/1/1976) Οι απεργγοί επέστρεψαν στη δουλειά τους με ψηλά το κεφάλι και νικητές.

Τις επόμενες μέρες 27 έως 31 Γενάρη η κυβέρνηση στην προσπάθειά της να εκδικηθεί για τη μεγάλη νίκη των απεργών της ΠΙΤΣΟΣ δίκασε 14 συλληφθέντες απεργούς, καταδικάζοντας 7 από αυτούς σε 4 μήνες και 20 μέρες φυλάκιση. Η ποινή ήταν εξαγοράσιμη, ασκήθηκε έφεση και οι εργάτες αφέθηκαν ελεύθεροι.

Ήταν μια σημαντική νίκη που αφορούσε όχι μόνο τους εργαζομένους στην ΠΙΤΣΟΣ αλλά το σύνολο της εργατικής τάξης. Ο αγώνας των εργατών της ΠΙΤΣΟΣ έδωσε μαθήματα σε πολλές κατευθύνσεις. Κυρίως όμως ανέδειξε ότι η επιμονή στο στόχο της απεργίας και η αλληλεγγύη μπορούν να φέρουν αποτέλεσμα. Κόντρα στις απειλές και την καταστολή της κυβέρνησης. Κόντρα στο κλίμα απογοήτευσης που έσπερναν οι ρεφορμιστές.

Η άγρια καταστολή από τη μεριά της κυβέρνησης ήθελε να δείξει τα όρια που έθετε η «Δημοκρατία» στις απαιτήσεις και τους αγώνες των εργαζομένων της Ελλάδας. Μιας χώρας που μόλις δύο χρόνια νωρίτερα μέσα στη Χούντα είχε ζήσει στιγμές μεγαλείου με την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Μιας χώρας που η πτώση της Χούντας είχε αναπτερώσει το ηθικό των εργαζομένων, οι οποίοι, διατηρώντας στη μνήμη τούς μεγάλους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες των προηγούμενων δεκαετιών, θέλησαν να βγουν στο προσκήνιο και να απαιτήσουν το δικό τους. Αυτή την αγωνιστική ορμή ήθελε να ανακόψει η κυβέρνηση Καραμανλή. Τα επόμενα χρόνια δημιουργήθηκαν πολλά εργοστασιακά σωματεία και οι ερ-

γατικοί αγώνες πολλαπλασιάστηκαν. Πέρα από την άγρια καταστολή είχαν να αντιμετωπίσουν και σκληρούς αντιαπεργιακούς νόμους όπως ο ν. 330 του Λάσκαρη που ουσιαστικά ήθελε να απαγορεύσει κάθε απεργία και να καταργήσει ακόμα και την... ταξική πάλη.

Κι όμως οι εργατικοί αγώνες συνεχίστηκαν με καταλυτικό το ρόλο της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. «Το διάστημα 1976-1979 απολύθηκαν συνολικά 15.000 συνδικαλιστές [...] Οι δυνάμεις που πρωτοστάτησαν στη δημιουργία εργοστασιακών σωματείων και στους αγώνες που ξέσπασαν ήταν της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και του ΠΑΣΟΚ. Αντίθετα, η ηγεσία του ΚΚΕ διαφωνούσε και δε συμμετείχε σ’ αυτές τις προσπάθειες. Και το χειρότερο: θεωρούσε τα εργοστασιακά σωματεία ως διασπαστικά». («Η εργατική τάξη έχει ιστορική αποστολή», σελ. 175)

Η ΠΙΤΣΟΣ κατέληξε το 1977 σε γερμανικά χέρια (Bosch-Siemens) και σταδιακά απολύθηκαν πολλοί εργαζόμενοι. Ο πρόσφατα θανάων Α. Πίτσος χαρακτηρίστηκε από τα ΜΜΕ ως «πατριάρχης» και «θεμελιωτής» της ελληνικής βιομηχανίας καθώς και «εμβληματικός» και «ιστορικός» βιομήχανος. Ο ίδιος σε παλιότερη συνέντευξή του θα επιρρίψει μέρος της ευθύνης για την απόφασή του να πουλήσει την εταιρεία στο συνδικαλισμό των εργαζομένων της! Η εκτίμηση αυτή αναπαράγεται ακόμα και σήμερα από πολλά μέσα, που ξεχνάν όμως να μας μιλήσουν για τον ανταγωνισμό από τις μεγάλες ευρωπαϊκές εταιρείες, που ήταν η βασική αιτία της πώλησης. Όπως ξεχνούν να μας ενημερώσουν για το γεγονός ότι, παρά τη δύσκολη οικονομική κατάσταση στην οποία περιήλθε η εταιρεία το 1977, ο Πίτσος ήταν ιδιοκτήτης πολυετών επαύλεων στην Αργολίδα και στο Πόρτο Χέλι, αξίας δεκάδων εκατομμυρίων ευρώ. Ειδικά η τελευταία θεωρούνταν, ως το 2017, το ακριβότερο ακίνητο στην Ελλάδα.

Πηγές

- «Λαϊκός Δρόμος», φύλλα Δεκέμβρη 1975, Γενάρη και Φλεβάρη 1976
- «Προβλήματα του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος 1974-1975», τ. 3, Ιστορικές εκδόσεις
- Γρ. Κωνσταντόπουλος, «Η εργατική τάξη έχει ιστορική αποστολή», εκδ. εκτός των τειχών
- «Νοέμβρης '73. Αυτοί οι αγώνες συνεχίζονται, δεν εξαγοράζονται, δεν δικαιώθηκαν», Αυτόνομη Πρωτοβουλία Πολιτών
- Δ. Κατσορίδας, «Βασικοί σταθμοί του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος στην Ελλάδα 1870-2001», εκδ. ΑΡ.ΙΣΤΟ.Σ
- Συνέντευξη Α. Πίτσου στην «Καθημερινή» 8/3/2021: <https://www.kathimerini.gr/society/561287332/otan-i-ellada-evgaze-viomichanous/>

σχοήλια

Προϋπολογισμός

Τετρακόσια εκατομμύρια ευρώ θα κατευθυνθούν προς τον αμυντικό προϋπολογισμό 2024-2030 της Γαλλίας, ο οποίος θα είναι αυξημένος κατά ένα τρίτο σε σχέση με τις αμυντικές δαπάνες της περιόδου 2019-2025. Εκτός από αυτό, ο Εμανουέλ Μακρόν υποσχέθηκε και αύξηση κατά 60% των δαπανών των στρατιωτικών υπηρεσιών Πληροφοριών για την περίοδο 2024-2030. Σκοτώνεσαι και πριν την αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης.

Προσλήψεις

Ο Τάκης Θεοδωρικάκος βρέθηκε στο ΑΤ Ομονοίας για την ανακοίνωση της πρόσληψης 600 ακόμη ειδικών φρουρών που θα στελεχώσουν τις ομάδες περιπολιών της ΕΛ.ΑΣ. Εκπληρώνει άλλη μία φαντασίωσή του.

Φιθανθρωπία

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Τζο Μπάιντεν, ζητά από το Κογκρέσο να παράσχει περισσότερα από 37 δισεκατομμύρια δολάρια σε επείγουσα βοήθεια προς την Ουκρανία, μια τεράστια εισροή χρημάτων που θα μπορούσε να βοηθήσει στη στήριξη της εμπόλεμης χώρας. Ένα κομμάτι θα το καλύψει ο Μπέζος.

Ταμπέλες

Νέα κατασταλτικά μέτρα κατά των ειρηνικών πολιτικών διαδηλώσεων και των διαδηλωτών στη Βρετανία αποφάσισε να εισάγει η κυβέρνηση των Συντηρητικών. Το νομοσχέδιο έρχεται να ποινικοποιήσει πάγιες τακτικές διαμαρτυρίας, όπως το αλυσόδεμα διαδηλωτών σε κτίρια και θα μπορεί να αναγκάσει όσους κατεβαίνουν συχνά στον δρόμο να φορούν ηλεκτρονικές ταμπέλες ταυτοποίησης και παρακολούθησης. Τέντι μπόι ψηφιακό.

Βία Ι

Στοιχεία για την έξαρση της βίας ανηλίκων και εφήβων, καθώς και για την ενδοοικογενειακή βία, παρέιχε ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη Τάκης Θεοδωρικάκος, τονίζοντας πως «το διαδίκτυο σε πολύ μεγάλο βαθμό συνδέεται με τη διοργάνωση τέτοιου είδους βιαιοτήτων, αλλά και με τη δημιουργία προτύπων». Δεν έπρεπε να ανοίξει ιστοσελίδα το ΑΤ Ομονοίας.

Περιφέρεια

Ο πρωθυπουργός, Κυριάκος Μητσοτάκης, ανακοίνωσε πως στις προσεχείς εθνικές εκλογές θα είναι υποψήφιος στον Νομό Έβρου για «συμβολικούς λόγους», όπως επεσήμανε. Για το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης.

Επιδότηση

Προς μηδενισμό οδηγούνται τον Φεβρουάριο οι κρατικές επιδοτήσεις στους λογαριασμούς ηλεκτρικού ρεύματος, μετά τις μειώσεις έως και 60% που ανακοίνωσαν οι προμηθευτές ρεύματος. Αυτοεπιδοτούμενα κέρδη.

Ιστορία

Ο υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ κάλεσε τους συμμάχους να εντείνουν την υποστήριξή τους προς την Ουκρανία, καθώς «η ιστορία μας παρακολουθεί», είπε δίνοντας παράλληλα λεπτομέρειες για το νέο πακέτο στρατιωτικής βοήθειας ύψους 2,5 δισ. δολαρίων που ανακοίνωσαν οι ΗΠΑ. Μη τυχόν και αλλάξει πλευρά.

Βία ΙΙ

«Η απόφαση της κυβέρνησης είναι η κατασκευή του φράκτη στον Έβρο και στα 140 χλμ. των συνόρων της χώρας και της ΕΕ με την Τουρκία, ενώ ξεκινά άμεσα η κατασκευή του δεύτερου τμήματος μήκους 35 χλμ.», δήλωσε ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη, Τάκης Θεοδωρικάκος. Θα σταματάει στην Ομόνοια.

Εκδηλώσεις

Χωρίς τη Ρωσία θα πραγματοποιηθούν για πρώτη φορά στην ιστορία οι εκδηλώσεις της απελευθέρωσης του ναζιστικού στρατοπέδου συγκέντρωσης Άουσβιτς-Μπίρκεναου από τον Κόκκινο Στρατό, αφού η Πολωνία δεν προσκάλεσε Ρώσους εκπροσώπους. Οι καλεσμένοι θα αφιχθούν με Leopard.

Ένα εγκληματικό δόγμα που καταστρέφει χώρες και μακελεύει λαούς

Διατυπώθηκε για πρώτη φορά στις 4 του Απρίλη 1949 με την ίδρυση του NATO, που ήταν η πρώτη επιθετική ενέργεια του δυτικού (αμερικάνικου, κυρίως) ιμπεριαλισμού κατά των σοσιαλιστικών χωρών, μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Το δόγμα διατυπώθηκε περιεκτικά και με αδιαμφισβήτητη σαφήνεια από τον πρώτο γραμματέα του NATO, λόρδο Ισμέι και αφορούσε τον σκοπό της ίδρυσης της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας (που αριθμούσε τότε 12 μέλη, ενώ σήμερα αριθμεί 30): να κρατά τους Αμερικανούς μέσα, τους Γερμανούς κάτω και τους Ρώσους έξω από την Ευρώπη.

Από τότε, το εν λόγω «ψυχροπολεμικό» δόγμα αναθερμαίνεται διαρκώς. Οδηγεί σε καταστροφικούς πολέμους και στο μακέλεμα λαών με όχημα την πιο δολοφονική μεταπολεμικά πολεμική μηχανή (το NATO) και οδηγό την πιο επικίνδυνη ιμπεριαλιστική δύναμη, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Με πρόσφατο έγκλημα τον εξελισσόμενο πόλεμο στην Ουκρανία που θα «κρατήσει κάτω και έξω» τη σημερινή καπιταλιστική και ιμπεριαλιστική Ρωσία.

Το NATO, μετά από 74 χρόνια ύπαρξης κι αφού ανακηρύχθηκε διαδοχικά σε «σύστημα επιβολής ασφάλειας, ειρήνης και δημοκρατίας» μετά την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ, σε πολέμιο των... εθνικισμών, γενοκτονιών και εθνοκαθάρσεων (!) με τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, αφού αναβαπτίστηκε σε «αγία αντιτρομοκρατική συμμαχία» μετά την επίθεση στους δίδυμους πύργους το 2001, αφού χαρακτηρίστηκε «εγκεφαλικά νεκρό» από όσους επιδίωκαν μια Ευρώπη με στρατηγική και λειτουργική αυτονομία (και) σε στρατιωτικό επίπεδο (Γαλλία), επανήλθε... από το κώμα με ηλεκτροσόκ τον πόλεμο στην Ουκρανία. «Ψύπνησε» σπέρνοντας πάλι τον θάνατο με πληρωμένους δολοφόνους το καθεστώς του Κιέβου, ώστε να επανέλθει στο για χρόνια ξεχασμένο ιδρυτικό δόγμα: να κρατά τους Αμερικανούς μέσα, τους Γερμανούς (αλλά και την ΕΕ και... τους Κινέζους!) κάτω και τους Ρώσους έξω από την Ευρώπη.

Γύρω και απέναντι σε αυτό το δόγμα υπάρχουν, φυσικά, και άλλα μικρότερα δόγματα: για

για Αμερική «μακριά και αγαπημένη», για μια ΕΕ, Γαλλία, Γερμανία σε ψηλότερες θέσεις, για μια Ουκρανία στην ΕΕ και/ή όχι στο NATO, για μια Ρωσία σε απόσταση αλλά «πολύτιμο εταίρο» ανάλογα με το τι δείχνουν οι μετοχές. Και με τη Μ. Βρετανία, αν και εκτός ΕΕ, φουλ με τον Ευρωαντλαντισμό και εντός Ευρώπης. Συνεπώς, η εκπλήρωση του αμερικανικού «NATOϊκού» δόγματος τίθεται υπό διαρκή αμφισβήτηση, ανάλογα με τα ευρωπαϊκά ιμπεριαλιστικά συμφέροντα της κάθε χώρας.

Τελικά, η Γερμανία θα παραδώσει αρχικά (αλλά αργά και βασανιστικά) 14 γερμανικά «Leopard 2» στην Ουκρανία και θα επιτρέψει σε άλλους να κάνουν το ίδιο. Συνολικά, εκτιμάται ότι 100 «Leopard 2» μπορούν να συγκεντρωθούν. Από την άλλη μεριά του ατλαντικού, οι ΗΠΑ θα παραδώσουν ως αντάλλαγμα 30 τανκς «M1 Abrams» των οποίων η παράδοση και χρήση θα χρειαστεί πολλούς μήνες έως και χρόνια. Ο συμβολισμός της εμφάνισης των τανκς με το γερμανικό σταυρό στην Ουκρανία, για πρώτη φορά μετά το τέλος του Β' ΠΠ, είναι μεγάλος.

Ο Γερμανικός ιμπεριαλισμός πορεύεται σαν χαλασμένο όχημα, μπρος πίσω, στο θέμα του εξοπλισμού της «μπουκωμένης» με δυτικά όπλα Ουκρανίας. Ο επανεξοπλισμός της Γερμανίας ύψους 100 δισ. όσο εκκρεμεί, κάνει τη γερμανική ιμπεριαλιστική πολιτική ένα εκκρεμές σε θέση συμμόρφωσης-εναντίωσης στις ΗΠΑ.

Παρόλα αυτά, όλοι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές συνεχίζουν να «ταΐζουν» το ουκρανικό καθεστώς για την... απελευθέρωση και ανεξαρτησία της Ουκρανίας. Για «απελευθέρωση» της Ανατολικής Ουκρανίας μιλάει και ο ρωσικός ιμπεριαλισμός. Ενώ η εγκληματική ηγεσία του Κιέβου ζητά συνεχώς περισσότερα όπλα που καταστρέφουν την ίδια την Ουκρανία. Δισεκατομμύρια δολάρια και εύρω ανατινάζονται, πέρα από το ανατίναγμα της χώρας. Καμία επένδυση, όμως, δεν πάει χαμένη (ή μήπως πάει;). Στο τέλος (ποιο τέλος;) θα «αναδυθεί» μια Ουκρανία ανίκανη να επιβιώσει χωρίς μια «ειρηνική» κατάκτηση και κατοχή.

Θα επαναληφθεί το «σενάριο» διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας και για την Ουκρανία; Άγνωστο.

Η εκπλήρωση της αμερικανικής εκδοχής του NATOϊκού δόγματος συναντά σημαντικές δυσκολίες. Τίποτα δεν δείχνει ότι ο πόλεμος στην (ή για) την Ουκρανία θα τελειώσει σύντομα ή δεν θα γενικευτεί. Ο κίνδυνος ενός 3ου Παγκόσμιου πολέμου είναι μεγαλύτερος από ποτέ.

Καθώς συνέρρεαν στην Ουκρανία το 2014 κάτω από κοινή NATOϊκή «ομπρέλα» Αμερικανοί, Γερμανοί, Άγγλοι κ.λπ., πλασιέ των ξεχωριστών ιμπεριαλιστικών συμφερόντων για να οργανώσουν το πραξικόπημα της αντιπολίτευσης, κανείς δεν ενοχλούνταν με το κάψιμο και τον βιασμό ανθρώπων, με τους τουλάχιστον 14.000 νεκρούς και τους πολλούς τραυματίες που «κόστισε» το... δημοκρατικό πραξικόπημά τους. Τώρα οι νεκροί και οι τραυματίες του... Πούτιν αυξάνονται καθημερινά κατά χιλιάδες. Καταστροφή χωρών, μακέλεμα λαών, βελούδινες επαναστάσεις, αιματηρά πραξικοπήματα, υποδαύλιση εθνικισμών, πόλεμοι, γενοκτονίες και εθνοκαθάρσεις. Αυτά είναι τα «δόγματα» επικράτησης και διεύρυνσης του ιμπεριαλισμού-καπιταλισμού.

Εκτίμηση παραμένει ότι δεν έχουμε 3ο παγκόσμιο πόλεμο όχι για λόγους «ανθρωπιστικούς», αλλά επειδή δεν έχουν δημιουργηθεί οι κατάλληλες στρατηγικές συμμαχίες, που να εξασφαλίζουν προβάδισμα και να αυξάνουν τις πιθανότητες επικράτησης του ενός έναντι του άλλου ιμπεριαλιστικού μπλοκ. Δεν είμαστε ακόμη εκεί, αλλά διαφαίνονται βήματα προς αυτήν την κατεύθυνση διαμόρφωσης «στρατοπέδων». Έως τότε θα περιμένουμε με κομμένη την ανάσα;

Προφανώς, ο κόσμος έχει αλλάξει πολύ σε σύγκριση με το 1949. Δυστυχώς, τα «δόγματα» του ιμπεριαλισμού-καπιταλισμού παραμένουν ίδια. Η ανάγκη των λαών να ζήσουν ειρηνικά, χωρίς «προστάτες» και αφεντικά παραμένει. Προϋποθέτει κοινό μέτωπο των λαών απέναντι στην ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα, λαϊκά κινήματα που σκέφτονται και δρουν ανεξάρτητα και σε ρήξη με την ιμπεριαλιστική πολιτική, πλατιές και μαζικές αντιιμπεριαλιστικές-αντιπολεμικές δράσεις και όραμα για έναν καλύτερο κόσμο και μια καλύτερη ζωή.